

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ταδράματα της καρδιάς

ΜΠΕΓΚΑΛΙΝΑ

«Η Μπεγκάλινα, η μικρή χορεύτρια, κοιτάει άρρωστη βαρειά στο νοσοκομείο... Μία βραδιά ενώ χορεύε ντυμένη σαν τσιγγάνα, μ' ένα ντεφι στο χέρι, πάνω στη σκηνή του καμπαρέ, έξαφνα λιποθύμησε κι' έπεσε κάτω... Έρεξαν άμέσως, τη σήκωσαν, κι' έτσι όπως ήταν με το τσιγγάνικο κοστούμι της και τα λυτά σκουρά μαλλιά της, τη μετέφεραν στο νοσοκομείο. Οι γιατροί που την εξέτασαν, την βρήκαν σοβαρά άρρωστη... Φτωχή Μπεγκάλινα!... Άπο καιρό ένιωθε τον έαυτό της άσχημα, μά δεν τό έλεγε σε κανένα. Φοδόνταν μήπως χάση τη θέα της.

Και νά τώρα που βρίσκεται ξεπλυμένη σ' ένα κρεβάτι του νοσοκομείου, μέσα σε μία μεγάλη σάλα μαζί με δέκα πέντε άλλες άρρωστες!

«Η Μπεγκάλινα νοιώδει πως δεν θα ζήσει πολύ.

Τό στήθος της πονεί, ό βήχας την σπαράζει... Έφτσε μάλιστα και αίμα... Και όμως τώρα δεν είναι και τόσο δυστυχισμένη, όσο άλλοτε που ήταν γερή και χορεύε στο καμπαρέ. Έκεί της φέρνονταν όλοι με τόση άνευλαδεια... Ό διευθυντής του καμπαρέ τη μάλλον όταν δεν ήπιε άφκετά... Άχ, πόσο θα ήθελε να ζούσε μία διαφορετική ζωή!... Άλλ' από πολύ μικρή είχε μείνει όρφανή και ή θεία της, που την μεγάλωσε, μία γρηά, παλιά χορεύτρια, της έμαθε χορό.

—Με τά ώραία σου πόδια, της έλεγε, θα γίνης μία πρώτης τάξεως μπαλαρίνα!

Γι' αυτό, μόλις μεγάλωσε λίγο, την πήγε στο καμπαρέ για να χορεύη.

«Η Μπεγκάλινα άγαποσε πολύ τό χορό, μά ήθελε να χο-

ρεύη για τον έαυτό της κι' όχι για όλον αυτό τον κόσμο που την κύταζε με περιέργεια... Μά τί νά κάνει;... Άλλοιώς ή θεία της δεν θα της έδινε να ζήη!... Έπειτα από δυό χρόνια, ή θεία της πέθανε κι' ή Μπεγκάλινα έμεινε μόνη. Πώς τό κατάρθωσε, αλήθεια, νά ζήη τόσον καιρό!... Τι άγωνίες πέρασε σ' αυτό τό διάστημα, πόσες προσβολές, ύπέφερε!... Τά τραγούδια που τραγουδούσε, χορεύοντας, μιλούσαν όλο γι' άγάπη. Μά την άγάπη δεν την είχε γνωρίσει ακόμα ή βασανισμένη καρδιά της νέας!... Την λαχτορούσε σαν μία σωτηρία, σαν λυτρωμό, μά ως τη στιγμή που τη μετέφεραν στο νοσοκομείο, δεν είχε γνωρίσει την άγάπη ή Μπεγκάλινα ή φτωγή! Τώρα όμως... Ά! πόσο είναι εύτυχισμένη τώρα!... Ναί!... Είναι εύτυχισμένη μέσα στον πόνο της και δοξάζει τό Θεό, γιατί δεν πέθανε πριν γνωρίσει της άγάπης τη γλυκιά και τον καυμό.

Δεν ξέρει ούτε κι' αυτή ή ίδια ακόμη, πως τον άγάπησε τό νέο γιατρό, που τρεις μήνες τώρα την περιποιείται... Τόν άγάπησε απ' την πρώτη στιγμή που τον είδε νά σκύβει επάνω της, νά την κυττάζει με τά ώραία του μάτια και νά την ρωτά με τη σιγανή γλυκειά του φωνή:

—Τι έχετε;...

Κανείς δεν της είχε μιλήσει ως τότε τόσο γλυκά. Έτσι μιλάει σ' όλες τις άρρωστες... Σ' όλες τις άρρωστες... Κι' όμως!... «Η Μπεγκάλινα προσπαθεί νά πείση τον έαυτό της πως μόνο σ' εκείνη μιλάει τόσο στοργικά ό γιατρός, πως μόνο αυτήν κυττάζει με τόσο γλυκά και πονετικά

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Άρχιγυμνασιάρχους

Μετά καύμου σφοδροειδούς και άληθούς τρεμούλας, όρψ εις πάσας τάς όδους τάς στρουμβουλώδεις, σφιγνίλας και πεταχτάς μικρού- (λας

αίτινες τσακινιόεντος κάμνουσαι άκκιμούς μ' εμβάζουσιν τον σκέλιον εις τόσους πειρασμούς. Κραδαίνουσαι τάς τσάντας των σφικτέας υπό μάλης και φέρουσιν κοικκετωδώς τάς μπλε τών τάς ποδίας, μ' άνοιγών την όρεξιν έρωτικής κραιπάλης και γράφουσιν εις βάρος μοι φρικώδεις τραγωδίας, καθ' όσον — όμοι! — τάς όρως χωρίς ποσώς να ήμπορώ έντέκνωσ και κανονικώς νά προσεγγίσω προς αυτάς τεταραγμένους λιαν, από τον φόβον, ως εικόσ, μήπως με όδηγήσωσιν εις την Εισαγγελίαν!

Έκ του μακρόθεν συνεπώς τάς καμαρώνω πάντοτε μετ' ευλογώ- (δους λύσσης

και συμθερίαν σκυθρωπός πως επί του ζητήματος ύπάρχει μία λύ- (σις:

Νά παύσω πλέον του λοιπού — χάριν του περιού σκοπού — ευγενικώς φερόμενος και καλοπροαιρέ- (τως

μόνος προστάτης άπασών νά γίνω αυ- (θαίρετως.

Και ούτω άντιστάσεως ούδεμιάς μη ού- (σας

τάς νεορής δεδιοικών όλης της Πρω- (τευούσης

ζώνη θά κάμνω μπέικην και θα περ- (νών θαυμάσια

ποιών με τούτας τακτικές σπουδές γυμνασιασκάς κι' έρωτικά... γυμνάσια!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

«Η Μπεγκάλινα, η μικρή χορεύτρια, κοιτάει άρρωστη βαρειά στο νοσοκομείο... Μία βραδιά ενώ χορεύε ντυμένη σαν τσιγγάνα, μ' ένα ντεφι στο χέρι, πάνω στη σκηνή του καμπαρέ, έξαφνα λιποθύμησε κι' έπεσε κάτω... Έρεξαν άμέσως, τη σήκωσαν, κι' έτσι όπως ήταν με το τσιγγάνικο κοστούμι της και τα λυτά σκουρά μαλλιά της, τη μετέφεραν στο νοσοκομείο. Οι γιατροί που την εξέτασαν, την βρήκαν σοβαρά άρρωστη... Φτωχή Μπεγκάλινα!... Άπο καιρό ένιωθε τον έαυτό της άσχημα, μά δεν τό έλεγε σε κανένα. Φοδόνταν μήπως χάση τη θέα της.

Και νά τώρα που βρίσκεται ξεπλυμένη σ' ένα κρεβάτι του νοσοκομείου, μέσα σε μία μεγάλη σάλα μαζί με δέκα πέντε άλλες άρρωστες!

«Η Μπεγκάλινα νοιώδει πως δεν θα ζήσει πολύ.

Τό στήθος της πονεί, ό βήχας την σπαράζει... Έφτσε μάλιστα και αίμα... Και όμως τώρα δεν είναι και τόσο δυστυχισμένη, όσο άλλοτε που ήταν γερή και χορεύε στο καμπαρέ. Έκεί της φέρνονταν όλοι με τόση άνευλαδεια... Ό διευθυντής του καμπαρέ τη μάλλον όταν δεν ήπιε άφκετά... Άχ, πόσο θα ήθελε να ζούσε μία διαφορετική ζωή!... Άλλ' από πολύ μικρή είχε μείνει όρφανή και ή θεία της, που την μεγάλωσε, μία γρηά, παλιά χορεύτρια, της έμαθε χορό.

—Με τά ώραία σου πόδια, της έλεγε, θα γίνης μία πρώτης τάξεως μπαλαρίνα!

Γι' αυτό, μόλις μεγάλωσε λίγο, την πήγε στο καμπαρέ για να χορεύη.

«Η Μπεγκάλινα άγαποσε πολύ τό χορό, μά ήθελε να χο-

ρεύη για τον έαυτό της κι' όχι για όλον αυτό τον κόσμο που την κύταζε με περιέργεια... Μά τί νά κάνει;... Άλλοιώς ή θεία της δεν θα της έδινε να ζήη!... Έπειτα από δυό χρόνια, ή θεία της πέθανε κι' ή Μπεγκάλινα έμεινε μόνη. Πώς τό κατάρθωσε, αλήθεια, νά ζήη τόσον καιρό!... Τι άγωνίες πέρασε σ' αυτό τό διάστημα, πόσες προσβολές, ύπέφερε!... Τά τραγούδια που τραγουδούσε, χορεύοντας, μιλούσαν όλο γι' άγάπη. Μά την άγάπη δεν την είχε γνωρίσει ακόμα ή βασανισμένη καρδιά της νέας!... Την λαχτορούσε σαν μία σωτηρία, σαν λυτρωμό, μά ως τη στιγμή που τη μετέφεραν στο νοσοκομείο, δεν είχε γνωρίσει την άγάπη ή Μπεγκάλινα ή φτωγή! Τώρα όμως... Ά! πόσο είναι εύτυχισμένη τώρα!... Ναί!... Είναι εύτυχισμένη μέσα στον πόνο της και δοξάζει τό Θεό, γιατί δεν πέθανε πριν γνωρίσει της άγάπης τη γλυκιά και τον καυμό.

Δεν ξέρει ούτε κι' αυτή ή ίδια ακόμη, πως τον άγάπησε τό νέο γιατρό, που τρεις μήνες τώρα την περιποιείται... Τόν άγάπησε απ' την πρώτη στιγμή που τον είδε νά σκύβει επάνω της, νά την κυττάζει με τά ώραία του μάτια και νά την ρωτά με τη σιγανή γλυκειά του φωνή:

—Τι έχετε;...

Κανείς δεν της είχε μιλήσει ως τότε τόσο γλυκά. Έτσι μιλάει σ' όλες τις άρρωστες... Σ' όλες τις άρρωστες... Κι' όμως!... «Η Μπεγκάλινα προσπαθεί νά πείση τον έαυτό της πως μόνο σ' εκείνη μιλάει τόσο στοργικά ό γιατρός, πως μόνο αυτήν κυττάζει με τόσο γλυκά και πονετικά

—Μιλήσαμε με τον προϊστάμενό σας, είπε τό ίδιο βράδυ ό γιατρός στην Μπεγκάλινα. Θά έλθη αύριο νά σας πάρη νά σας πάη στην έξοχή. Έκεί θά γίνετε καλά. Προσέχτε όμως με χορφέτε κατόλου στό μεταξύ... Αυτό μπορεί νά σας σκοτώσιν.

Άχ, φτωγή Μπεγκάλινα, τί κεραυνός ήταν αυτό τά λόγια γιά σένα!... Τι κεραυνός απ' τά ίδια τά χείλη του άγαπημένου σου!...

Κι' έσύ, έσύ που όνειρευόσουν νά πεθάνης αιμά του!... —Λοιπόν αύριο φεύγω, είπε ή Μπεγκάλινα στις άλλες άρρωστες. Μά, πριν φύγω, θέλω νά χορέψω γιά σας. Δεν μ' έχετε ιδή έσείς ποτέ νά χορεύω!...

Και γρήγορα-γρήγορα φόρεσε τό τσιγγάνικο κυστούμι της, που τό είχε ζητήσει από νωρίς νά της τό φέρουν και έξπλεξε τά μαύρα σκουρά της μαλλιά. Τι όμορφη που ήταν!... Οι άρρωστες την έ-έλεπαν έκστατικές!... Κι' άρχισε τότε νά χορεύη πάνω στό κρεβάτι της, σαν νά βρίσκταν στη σκηνή του θεάτρου. Μά τέτοιον παθητικό τρελλό, άπελπισμένο χορό ποτέ δεν είχε χορέψει ως τώρα!... Οι άρρωστες, μοιλονότι την παρακολουθούσαν με θαυμασμό, της έλεγαν νά πάη πιό. Μά εκείνη έσκαλουόουσε νά χορεύη, νά χορεύη, άν κι' ένιωθε την καρδιά της νά χτυπά τόσο δυνατά έτσι που κόντευε νά σπάσιν.

Δέν βρισκόταν καμιά νοσοκόμα αυτή την ώρα μέσα στη σάλα κι' ή Μπεγκάλινα έκανε ό,τι ήθελε. Και χορεύε, χορεύε, ως που δεν βάσταξε πιό και σωριάσθηκε άναίσθητη στό κρεβάτι της.

Μία άρρωστη τότε σπκώθηκε άμέσως και φώναξε τη νοσοκόμα... Σε λίγο ήρθε κι' ό γιατρός. Μόλις τον έννοιωσε σμά της ή Μπεγκάλινα άνοιξε τά μάτια της.

—Τρελλοκόρητσι!... της είπε ό γιατρός. Τι ήτα, αυτό που έκανες; Δεν σου είπα πως δεν έπρεπε νά χορεύς;

Τότε ή Μπεγκάλινα του είπε σιγά-σιγά, ώστε μόνο έ-έκινος νά την άκούσιν:

—Σας άγαπώ!... Συγχωρέστε με!... Είμαι ανά-εξιά σας... Τό έρω... Μά είμαι εύτυχισμένη, γιατί πεθαίνω κοντά σας.

Ό γιατρός παραμύθισε την έφηρη στην άγκαλιά του. Έκείνη χαμογέλασε κι' έκλεισε τά μάτια της γιά πάντα. Δεν π' άνοιξε ποτέ πιά. Και τά χείλη της χαμογέλουσαν τόσο γλυκά όσο ποτέ όσο ζούσε... Πέθανε εύτυχισμένη.

ΠΙΕΡ ΩΜΠΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

—Εξαιρετικές θεατρικές πρωτοτυπίες έτοιμάζει γιά τό καλοκαίρι τό «Ρεζ».

Πρόκειται γιά ένα νέο έντελώς θεατρικό είδος, που θά παίζεται με κινηματογραφικό ρυθμό σε περιστρεφόμενα σκηνικά.

Ένα από αυτά, στή β' πράξη, θά παριστάνη τη σάλα ενός καμπαρέ, όπου θά εμφανίζωνται μεγάλες άτραξιόν, μεταξύ των οποίων τό περίφημο χορευτικό ζευγάρι Χριστιάνο-Άντζέλλα.

Η μεγαλύτερη όμως πρωτοτυπία είναι ότι ό θίασος του «Ρεζ» δεν θά έκη όρχήστρα. Τά 10 τραγούδια του έργου θά εκτελούνται με συνοδεία δίσκων γραμμοφώνου!

—Στήν καινούργια έπιθεώρησι του «Άκροπόλ», που θά δούμε αυτή την έβδομάδα, τόσος ήταν ό συναγωνισμός μεταξύ των πρωταγωνιστριών και των πρωταγωνιστών, ώστε ή διανομή στό νούμερο έγινε με κλήρωσι!...

Μιά από τις πολλές σκηνογραφίες που θά παρουσιάσιν ό Κλώνης, στό ίδιο θέατρο, είναι ή τεράστια χρυσή κούνια του φινάλε, μέσα στην οποία γεννιέται ή Ειρήνη!

—Πολύς λόγος γίνεται τελευταία γιά ένα νέο ταλέντο του τραγουδιού, τη Ντιάνα Βαφειάδου, που, έκτός από τη γλυκειά φωνή της, έχει εξαιρετική ύμωφία και μοιάζει πολύ με την Ντιάνα Ντάρμπιν.

Η Ντιάνα Βαφειάδου, θά παίξη στή «Μικρή Μοιά», του κ. Χαροπούλου, που έγινε κινηματογραφικό σενάριο και θά γυρισθί σε λίγο.

—Τό περίφημο ταξίδι του μουσικού θίασου σην Αίγυπτο, που έναύγαψε όριστικά, στοίχισε στόν θίασάρχη κ. Μάνον φιλιππίνων 300 χιλιάδες δραχμές μόνο σε τηλεγραφήματα.

Άλλα τόσα περίπου στοίχισε ή άντιγραφή και δακτυλογράφηση, 30 περίπου θεατρικών έργων των τελευταίων έτών, τό περισσότερο μάλιστα των οποίων είχαν έτοιμοσθί.

—Μετά τον Σπάρτακο, ένας ακόμη Έλληνας συνθέτης, ό κ. Μενέλαος Θεοφανίδης, έτοιμάζεται γιά την Κωνσταντινούπολη.

Ό Θεοφανίδης θά λανσάρη εκεί τό είδος της νοσταλγικής ρωμάντζ, θά συνοδεύεται δε και από μία ντιζέ, κατά πάσαν πιθανότητα την Καίτη Παρίση.

—Η Σοφία Βέμου άρχισε νά κάνει μαθήματα άγγλικής άθρόωσης, γιάτι πρόκειται νά πάη τον χειμώνα στην Άμερική, όπου θά εμφανισθί και στό ραδιόφωνο.

—Τό περίφημο «Φωτιστικό φόρεμα», της Μπέλλας Σμάρω, με τις διάφορες άποχρώσεις, που επιδεικνύεται στό θέατρο «Λυρικών», στοίχισε μαζί με τά σχετικά «άνταλλακτικά», 1000 δολάρια!

—Επίσης τό κεντητό φόρεμα της Λιλής Μπερδέ, στό χορευτικό σκέας «Όνειρο του φαρμά» του θεάτρου «Άκροπόλ», στοίχισε 15 χρυσές λίρες!

—Μεταξύ των διαφόρων ξένων άτραξιόν που θά δούμε τό καλοκαίρι, θά είναι κι' ένα περίφημο χορευτικό ντουέττο μουρων, καθώς και ένας ιλλουζιονιστάς μουσικός που διευθύνει την όρχήστρα και παίζει και 5 όργανα!

Ο ΘΕΑΤΡΟΛΟΓΟΣ

Δήλωσης

«Η άποκλειστικότητα της γενικής άντιπροσωπείας του «Θεσσαυρού» εις τάς Ήνωμένους Πολιτείας της Άμερικής, άνετέθη εις τον κ. Κ. Σταυρούπουλον — «Κεντρικόν» 633 Eighth Avenue, New York 18 N. Y. — προς τον όποιον δύνανται νά άπευθύνωνται οι έν Άμερική άναγνώσται μας διά πάσαν συναλλαγήν ή πληροφορίαν. Οιασδήποτε είδους έμφανιζόμενος ως άντιπρόσωπος του «Θεσσαυρού» εις τάς Ήνωμένους Πολιτείας, ενεργεί αυτοδούλως και άνευ ούδεμιάς έντολής εκ μέρους μας.

Νομιματολογία

Μας περιβάλλουν πάντα κίνδυνοι πολλοί, τελειώνει ό ένας και άρχίζει κάποιος άλλος, μα τελευταίως, βρέ παιδιά, μάς άπειλεί καινούργιος κίνδυνος ακόμα πιο μεγάλος. Θέλω νά πώ κάποια σπείρα ρίχνει στην πιάστα χαρτονομίσματα πλαστάζονται κανείς, και, όπως εύκολα φαντάζεται κανείς, στην αγορά ζημιές θά κάνη και στραπάτσα. Βρέ, τί μπελός! Άλλ' άν άκούσετε ως τόσο τις συμβουλές που με σαφήνεια θά δώσω έστω κι' άν έχετε τά μάτια σας κλειστά θά ξεχωρίζετε άμέσως τά πλαστά.

Την εγγλέζικη τη λίρα διακρίνει σταθερότης και στιλπνότης θαυμασία κι' όπως ξέρω από πείρα ό,τι κι' άν συμβή... Έγγλέζα μένει πάντοτε γνησία. Δεν σκάνει άπομμήσεις ούτε και παραχαράξεις κι' άν τυχόν ποτέ τολμήσιν, φουκαρά, νά την πειράξιν, θά ζητήσιν ένισχύσεις ό βρετανικός ό λέων. θά έπέμψιν αυτομάτως ός βρετανικός ό σωτάρ, Πάντως όμως, γιά νά λέμε τις κουθέντες τις σωτάρ, ός μάς τύχαιναν καμπόδες και ός ήτανε πλαστές!

Η λιρέττα — πώ! πώ! πώ! — νέτα-σκέτα θά τό πώ και πλαστή μά και γνησία είναι πιά γιά τά σκουπίδια, τίποτα, καλοί μου φίλοι, δεν αξίζει ασφαλώς μ' άλλα λόγια την αξία έχει σήμερα την ίδια που άνέκασθεν βεβαίως είχε κάθε Ίταλός!

Τό δολλάριο που όλοι γενικά τό έκτιμάνε τούς παραχαράκτες πάντα φοβερά τούς προκαλεί μά ποτέ τους δεν τολμάνε νά τό άπομμηθώσιν γιά νά πιάσουν την καλή. Είναι νόμισμα σπουδαίο, έξοχο, ιδανικό που τη θέα του κρατάει πάντα μ' άδιαλλαξία κι' όταν οι Άμερικάνοι μάς τό δίνουν δανεικό έχει πιο πολλή αξία!

Τό γερμανικό τό μάρκο — όχι! τό μάρκο τό καυμένο έπαθε πολλές λαγνάρες και ζημιές πολύ μεγάλες κι' είναι πιά πατημένο. Τώρα εκεί που έχει φτάσει στο βυθό παύχει άρραξί, στο σημείο πουχει πέσει ποιος άδειάζει νά τό, και νά τό παραχαράξιν άφού έχει κατατήσει γιά τό δύσκολο πεσκέσι!

Η δραχμή μας, φίλτατοι μου, ή φτηνή και κακομοίρα προσπαθεί σάν ίσιο δρόμο τόσους μήνες τώρα νά μνη. Μ' άν δεν την υποστηρίξουν τό δολλάριο κι' ή λίρα Κι' είναι κρίμα ή δραχμή μας που συνεβαλε στη νίκη. Πρέπει πιά νά μη στην μπάντα ή άπιστοδοξία. Άλλά όχι! όχι! όχι! ό καθένας στο μυαλό του διαρκώς πρέπει νά τόχη πως θά πάρη κι' ή δραχμή μας την παλιά της την αξία!

Συνεχάτωσ'.

Σικονογε, Μικ. Τατζία

Ημερήσια Θύσια

6ον

—Να ξέρετε πως δεν πρόκειται να σας ακούσω άλλη φορά. Είμαι παντρεμένη, αγαπώ τον άνδρα μου. Τι άλλο θέλετε να σας πω; Γέλασε ο Πέτρος.

—Αυτά λένε όλες οι παντρεμένες. Κι όμως, όλες οι παντρεμένες μπορούν να περάσουν. Φτάνει να ξέρει κανείς από πού θα τις ζυγώνει.

—Είσαστε θρασύς! τού φώναζε με θυμό. Και τούκλεισε την πόρτα κατά πρόσωπο. Γύρισε στο γραφείο της τραγμένη. Και δεν έβλεπε την ώρα να φθάσει το μεσημέρι και να πάει σπίτι της, να προλάβει τον άντρα της. Έπρεπε να κανονιστούν τη διαγωγή τους απέναντι του Καρά.

—Όταν όμως το μεσημέρι έφθασε σπίτι της, άρχισε να σκέπτεται διαφορετικά. —Αν το πάρει στραβά ο 'Ανδρέας; Αν τον βάλει σε σκέψεις αυτή η εξομολόγησή της; Αν του κινήσει τη ζήλεια, που είχε μια πηγή δυστυχίας;

—Όταν μπήκε σπίτι της, είχε πιά πάρει την απόφαση να μη μιλήσει.

Βρήκε τον Πέτρο Καρά έγκραστομένο δίπλα στον 'Ανδρέα.

—Τον καίρεται ψυχρά, και είπε αρκετά απότομα: —Δεν πείνασες, 'Ανδρέα; Έγώ πέθανα από την πείνα μου.

—Όταν υποδέχτηκε γιάν τον Καρά να σηκωθεί να φύγει. Κι υποδέχτηκε αρκετά κοιμη. Τό κατάλαβε αυτός και σηκώθηκε.

—Να με συγχωρήσει, είπε. Είπε βέβαια πολύ άργα. 'Αλλά, η συντροφιά του 'Ανδρέα είναι τόσο καλή. Είχαμε τόσο να πούμε.

—Να ξαναρθής! είπε ο 'Ανδρέας. —Θα έρχομαι συχνά, αποκρίθηκε ο Πέτρος Καρά. Όσο πιά συχνά μπορεί.

Και την κτύπησε γελαστός και ειρωνικός. Κατάλαβε πως κοκκινίζει από το θυμό της η Νιόβη.

—Όταν έφυγε ο Καράς, ο 'Ανδρέας γέλασε δυνατά.

—Τι δώδεμο τούκανε, Νιόβη; Τι έπαθες; Ποτέ δεν φέρθηκες έτσι.

—Πεντάω, αποκρίθηκε αυτή, δίχως να κτυπήσει τον άντρα της. Δεν είναι ώρα για επίσκεψή σου.

—Κι όμως να ήξερες τι καλό που μου κανε η συντροφιά του. Ευτυχώς με διασκέδασε... γιατί, σου ομολογώ πως είχα μελαγχολήσει πολύ με... το σαπούνι.

—Τώρα πέρασαν όλα, είπε γλυκά η Νιόβη.

—Ήλθε κοντά του, ακούμπησε το μάγουλό της στο δικό του, κι ένοιωσε μια ευτυχία να την πλημμυρίσει.

—Ναι, γλυκεία μου, τώρα πέρασαν όλα, αποκρίθηκε ο 'Ανδρέας και της χάιδεψε με λατρεία τα καστανά μαλλιά.

«Πάντα προσοχή»

Ο άρχιστρος Κώστας Θεοδώρου υποδέχθηκε τη Νιόβη με χαρά.

—Γερίμενα την επίσκεψή σας, της είπε. Έπρεπε νάρθω να μου πείτε για τον άρρωστο μου.

—Δεν είναι πιά άρρωστος, φώναξε με ενθουσιασμό η Νιόβη. Είναι εντελώς καλά. Φαντασθείτε, γιατρέ, ότι περνάει όλες αυτές τις συγκινήσεις χωρίς να δείχνει καμμία ταρσχή.

—Όταν το φθινόπωρο του 1944. Οι Γερμανοί έφυγαν. Κι η φυγή τους, όπως κι ο έρχομός τους, συνοδεύονταν από φόβο και καταστροφές. Μέσα στην 'Αθήνα δεν υπήρχε πιά αληθινή ασφάλεια. Άνθρωποι με αδύνατα νεύρα άρρώσταζαν.

—Όταν το τέλος πιά των δεινών, κι όμως

πόσο τραβούσε αυτό το τέλος, και με πόσους κινδύνους ήταν συνοψασμένο!

Ο 'Ανδρέας όμως δεν έδειχνε καμμία συγκίνηση. Συζητούσε τώρα για όλα τα πολιτικά ζητήματα, και αντιμετώπιζε σαν άντρας και τις πιο δυσμενείς πιθανότητες.

—Μπορώ πιά να πιάσω γιατρέ; ρώτησε η Νιόβη. Γιατρέυτηκε πιά; Δεν υπάρχει πιά φόβος για το μυαλό του και για τη ζωή του;

—Τη ρώτησε διάφορες λεπτομέρειες ο γιατρός. Για το φαγητό του, για τον ύπνο του, για τις κουβέντες του. Και στο τέλος της είπε:

—Βέβαια, ο άντρας σας, είναι πολύ καλύτερα, καλά σκεδόν. 'Αλλά, κυρία μου, προσοχή ακόμα! Προς Θεού! Μη ξεχαρρεύετε. Μη νομίζετε πως αυτές οι αρρώστιες είναι τόσο απλές όσο φαίνονται. 'Αφίνουν τραύματα ανεπούλτητα. Χρόνια ακόμα χρειάζεται προσοχή, πάντα προσοχή...

—Μα τι να προσέχω πιά γιατρέ; Όλες αυτές τις συγκινήσεις, δεν μπορώ να τις προλάβω. Δεν είναι δυνατόν να τον κλείσω σε μια γυάλα για να μη βλέπω και να μην άκουω. Διαβάζει εφημερίδες, συζητεί με φίλους του. Ζη στον κόσμο τώρα. Τα ξέρει όλα.

—Δεν μου φαίνεται να διατρέχει πιά κίνδυνο από τα γενικά, τα πολιτικά και τα πολεμικά νέα... 'Οχι, αυτού δεν βλέπω πιά μεγάλο κίνδυνο. 'Αλλά, προσέχετε πολύ τ' ατομικά σας. Όσοις σαν τον 'Ανδρέα επηρεάζονται πολύ από τα ελάχιστα οικονομικά δυστηχήματα, και άτυχήματα.

Δεν πρέπει να μάθει τέτοια πράγματα κι αν συμβούν, για πολύν καιρό.

—Είπε ευτυχισμένος στην οικογένειά του, γιατρέ, είπε η Νιόβη, μ' ένα χαμόγελο γεμάτο αυτοπεποίθηση. Είναι ένας από τους πιο ευτυχισμένους ανθρώπους του κόσμου.

—Προσοχή, πάντα προσοχή, ξανάπε ο γιατρός, σαν να μην είχε ακούσει.

Γύρισε σπίτι της η Νιόβη λιγάκι σκεπτική. Πού βασιζόταν ο γιατρός και της μιλούσε με τόση επιφυλακή; Είχε υπ' όψιν του την κατάσταση του 'Ανδρέα, η μιλούσε γενικά για πυρηνόμοιο περιστατικό;

Δεν πρόσφερε όμως να μείνει πολύ σ' αυτές τις σκέψεις. Τα εξωτερικά γεγονότα πήραν τη ραγδαία τους εξέλιξη. Οι Γερμανοί έφευγαν σ' αλήθεια.

—Όδοι, διαδόσεις, ελπίδες, κι έπειτα, η βεβαιότητα, η τρέλλα χαρά.

—Ελευθεροί!

—Θα πάμε κι' εμείς, κάτω, στη διαδήλωση; ρώτησε δειλά η Νιόβη.

—Από την πρώτη στιγμή που κτύπησαν οι καμπάνες της ελευθερίας παρακολούθησε με ανυποχώρητη τον άνδρα της. Δεν της άρεσε το ύφος του, ούτε το πυρηνόμοιο χρώμα του προσώπου του. Όλο του το αίμα είχε ανέβει στο κεφάλι.

—Θα πάμε, αποκρίθηκε αυτός κοφτά.

—Γιατρέ, 'Ανδρέα; Δεν θα προτιμούσε

—Θα πάμε κι' εμείς, κάτω, στη διαδήλωση; ρώτησε δειλά η Νιόβη.

—Από την πρώτη στιγμή που κτύπησαν οι καμπάνες της ελευθερίας παρακολούθησε με ανυποχώρητη τον άνδρα της. Δεν της άρεσε το ύφος του, ούτε το πυρηνόμοιο χρώμα του προσώπου του. Όλο του το αίμα είχε ανέβει στο κεφάλι.

—Θα πάμε, αποκρίθηκε αυτός κοφτά.

—Γιατρέ, 'Ανδρέα; Δεν θα προτιμούσε

—Θα πάμε κι' εμείς, κάτω, στη διαδήλωση; ρώτησε δειλά η Νιόβη.

—Από την πρώτη στιγμή που κτύπησαν οι καμπάνες της ελευθερίας παρακολούθησε με ανυποχώρητη τον άνδρα της. Δεν της άρεσε το ύφος του, ούτε το πυρηνόμοιο χρώμα του προσώπου του. Όλο του το αίμα είχε ανέβει στο κεφάλι.

—Θα πάμε, αποκρίθηκε αυτός κοφτά.

—Γιατρέ, 'Ανδρέα; Δεν θα προτιμούσε

—Θα πάμε κι' εμείς, κάτω, στη διαδήλωση; ρώτησε δειλά η Νιόβη.

—Από την πρώτη στιγμή που κτύπησαν οι καμπάνες της ελευθερίας παρακολούθησε με ανυποχώρητη τον άνδρα της. Δεν της άρεσε το ύφος του, ούτε το πυρηνόμοιο χρώμα του προσώπου του. Όλο του το αίμα είχε ανέβει στο κεφάλι.

—Θα πάμε, αποκρίθηκε αυτός κοφτά.

—Γιατρέ, 'Ανδρέα; Δεν θα προτιμούσε

—Θα πάμε κι' εμείς, κάτω, στη διαδήλωση; ρώτησε δειλά η Νιόβη.

—Από την πρώτη στιγμή που κτύπησαν οι καμπάνες της ελευθερίας παρακολούθησε με ανυποχώρητη τον άνδρα της. Δεν της άρεσε το ύφος του, ούτε το πυρηνόμοιο χρώμα του προσώπου του. Όλο του το αίμα είχε ανέβει στο κεφάλι.

—Θα πάμε, αποκρίθηκε αυτός κοφτά.

—Γιατρέ, 'Ανδρέα; Δεν θα προτιμούσε

—Θα πάμε κι' εμείς, κάτω, στη διαδήλωση; ρώτησε δειλά η Νιόβη.

—Από την πρώτη στιγμή που κτύπησαν οι καμπάνες της ελευθερίας παρακολούθησε με ανυποχώρητη τον άνδρα της. Δεν της άρεσε το ύφος του, ούτε το πυρηνόμοιο χρώμα του προσώπου του. Όλο του το αίμα είχε ανέβει στο κεφάλι.

—Θα πάμε, αποκρίθηκε αυτός κοφτά.

—Γιατρέ, 'Ανδρέα; Δεν θα προτιμούσε

να καθήσουμε σπίτι μας, να παρακολουθούμε από μακριά;

—Θα πάμε, ξανάπε αυτός κι' εξακολουθούσε να ετοιμάζεται με κινήσεις νευρικές. Κατέβηκαν κάτω στην πόλη. Ο 'Ανδρέας δεν άνοιξε το στόμα του. Κιόταξε μονάχα με μάτια απλότητα τριγύρω του, λέει κι' ήθελε να ρουφήξει την εικόνα της ελευθερίας, λέει κι' ήθελε ν' απολαύσει με όλες του τις αισθήσεις τη μαγεία της φθινοπωρινής αυτής ημέρας, που ήταν τόσο προσηλαστή.

Τού μιλούσε η Νιόβη, για να του αποσπάσει την προσοχή του, κι' η Λίνα όλο και ρωτούσε:

—Αλήθεια, φύγανε οι Γερμανοί, μπαμπά;

Μα ο 'Ανδρέας ζούσε στο δικό του κόσμο. Κι' αυτό τρώμαζε τη Νιόβη.

Σε μία στιγμή, όταν νόμιζε η Νιόβη, πως θα προχωρούσαν ακόμα, πως θα κινούνταν πιά βεβαίως μέσα στο πλήθος, είπε ο 'Ανδρέας κοφτά:

—Πάμε να γυρίσουμε.

—Όπως θέλεις, του αποκρίθηκε, κι' άναστέναξε μ' ανακούφιση.

Γύρισαν στο σπίτι. Ο 'Ανδρέας πήγε και κλείστηκε στο γραφείο του.

—Τι κάνεις; ρώτησε ανήσυχη η γυναίκα.

—Τίποτα, της αποκρίθηκε σαν να είχε πυρετό. Μη μ' ένοχληση κανένας. Άφησε με. Καθόταν έσείς να φάτε κι' αφέστε με.

Η καρδιά της Νιόβης άρχισε να κτυπά τρελλά. Θυμήθηκε. Αυτό το ύφος είχε ο 'Ανδρέας, άλλοτε, τον καλό καιρό όταν του έρχονταν εμπνευσίαι να γράφει κάτι.

Μήπως είχε γίνει το θαύμα; Μήπως;... —Όταν πολύ μεγάλη ευτυχία. Δεν τολμούσε ούτε να το σκεφθεί.

Δεν είχε πιάσει ακόμα δουλειά ο 'Ανδρέας. Δεν αισθανόταν τη δύναμη ακόμα, και βέβαια δεν ήταν εύκολο να βρει δουλειά. 'Υπέφερε αρκετά οικονομικά. Τώρα όμως, με την ελευθερία, όλα θα διορθωνόνταν. Θα βρούσε δουλειά. 'Αν όμως, πριν ζήτηση μέρα του το ενδιαφέρον του για το επάγγελμα του είχε ζητημένη η ιερή φλόγα της δημιουργίας;

—Αγαπούσε τόσο την πνευματική εργασία του άνδρα της η Νιόβη, που καταλάβαινε τα πόδια της να τρέμουν από τη συγκίνηση.

Κάθισε στο τραπέζι με το παιδικό της, αλλά δε μπόρεσε να φάει. Ο λαϊμός της ήταν συγγενικός από ευτυχία. 'Από την προσδοκία της πιας μεγάλης ευτυχίας.

Κι' άδωναν η πόρτα του γραφείου άνοιξε. Ο 'Ανδρέας παρουσιάστηκε στο κατώφλι. Πριν της πη τίποτα, από το μάτι του που φεγγόβολαζε, από την έκφραση του προσώπου του, που είχε κάτι το βριαμικό, κατάλαβε πως είχε πετύχει. Και μ' ένα ξεφωνητό χαράς κώθηκε στην αγκαλιά του.

—Ναι, της είπε, σαν να της απαντούσε σε μια ερώτηση. Τα κατάφερα. Μου φαίνεται πως έγινε όραση.

—Διάβασε μου το, τον παρακάλεσε.

Και με φωνή δονούμενη της διάβασε το ποίημά που είχε γράψει. Έναν ύμνο για την ημέρα της ελευθερίας.

—Είπε όραση! μουρμούρισε η Νιόβη, κι' οι λυγμοί της ευτυχίας της έκοψαν τη φωνή.

—Ναι, είπε όραση, είπε αυτός. Είπε αληθινά όραση. Βλέπεις, Νιόβη;

—Σωθήκα σ' αλήθεια. Σωθήκα το μυαλό μου. Τώρα δεν πρέπει να φοβάσαι πια τίποτα. Τώρα στο λένε, πως δεν πρέπει να φοβάσαι. Θα πάσω δουλειά σε λίγες μέρες. Το καταλαβαίνω, κάτι θα βρω. Όλα θαρθούν καλά, και θα είμαστε τόσο ευτυχισμένοι, τόσο ευτυχισμένοι! Έχομε δικαίωμα να ζήσουμε ευτυχισμένοι!

—Σ' αγαπώ, Νιόβη... Σ' έσένα να χωριστώ κι' αυτό. Σ' έσένα να χωριστώ όλα. Αγκαλιάστηκαν, φιλήθηκαν, έρωτευμένοι, ευτυχισμένοι.

Κι' ήταν μία από τις πιο όμορφες ημέρες της ζωής της βασανισμένης γυναίκας.

Διπλή ανάσταση. Της πατρίδας και του άνδρα που αγαπούσε.

«Και πάλι προσοχή»

Τ' απόγευμα, το σπίτι δεν την κρατούσε. —Έπρεπε να τρέξει κάπου, να πη τη χαρά της. Κι' ενώ ο 'Ανδρέας κάθισε στο σπίτι για να γράφει, αυτή πήγε και βρήκε πάλι το γιατρό.

—Ναι, είπε αυτός, όταν άκουσε την διήγηση της. Βέβαια, είναι πολύ ευχάριστο κι' ενδιαφέρον. 'Αλλά, μην απογοητευθείτε αν σας πω και πάλι τα ίδια. Προσοχή.

—Μά, γιατρέ μου...

—Κυρία Σοφί. Βλέπετε δεν πρόκειται για ψυχική πάθηση μονάχα. Είναι και συγκεκριμένο, κάτι οργανικό. 'Υπάρχει τραύμα. Τώρα που εργάζεται πνευματικά, μπορεί να σας πω ότι πρέπει να προσέχετε πια πολύ.

—Αχ, γιατρέ, αναστέναξε η Νιόβη, κι'

η χαρά έδωσε για μία στιγμή από τα μάτια της. Αυτή σας η λέξη, «προσοχή» με παγώνει. Μου φαίνεται πως βλέπω κάποιον κίνδυνο κρεμασμένο απάνω από το κεφάλι του 'Ανδρέα.

—Καλλίτερα να φοβόσαστε, έστω και άδικα, παρά να λησθήτε όταν θα είναι άργα, είπε ο γιατρός γελαστός. 'Αλλά, έλατε, μη τα παίρνετε και πολύ σοβαρά. 'Ελπίζω κι' εγώ ότι δεν υπάρχει πια σοβαρός φόβος, μια και πέρασε τόσος συγκίνησης χωρίς δυσάρεστες συνέπειες. Μόνο, σας ξαναλέω, να είναι ευτυχισμένοι στην οικογένειά του.

Έφυγε η Νιόβη από το γιατρό, λιγάκι μουδιασμένη. Και πήγε στο σπίτι της Ρένας.

Της τα διηγήθηκε όλα, κι' η Ρένα της είπε γελαστή:

—Μου φαίνεται πολύ φοβιταίρας αυτός ο γιατρός. Πάντως, Νιόβη, εγώ σου ξαναλέω ένα πράγμα. Ότι μου φαίνεται πολύ καταβεβλημένη. Δεν μπορώ να το εξηγήσω. Συζητήστε ποτέ;

—Συζητήκα, αποκρίθηκε αδιάφορα η Νιόβη. Εχω χάσει βάρος αρκετό. Όλο κλώνω.

—Γιατί;

—Ε... σου φαίνεται παράξενο Ρένα; Πρώτα πρώτα, η αγωνία μου όλον αυτόν τον καιρό; Ζούη ήταν αυτή που περάσαμε; Έπειτα, γιατί να κρυβόμαστε; Στερούμεθα όριζόμενα πράγματα. Απλώς, εγώ στερούμαι, γιατί τον 'Ανδρέα δεν τον στερώ, ούτε το παιδί. Δεν θαρρώ, τι σημασία έχει αυτό; Θα παχύνω τώρα σε δέκα μέρες.

—Ναι, Νιόβη, πρόσφερε τον εαυτό σου. Σου λέω ειλικρινά πως δεν μ' άρεσει η όψη σου.

—Η Νιόβη γέλασε.

—Πάνε τα φέμματα, Ρένα μου! Πρέπει να το λέω πολλές φορές για να το πιστέψω. 'Ο πόλεμος τελειώνει! 'Ο πόλεμος τελειώνει! 'Ο 'Ανδρέας έγγραφε ένα ποίημα! Δεν ξέρεις τι ευτυχία είναι αυτό για μένα!

—Τον αγαπάς λοιπόν τόσο πολύ; ρώτησε μαλακά η Ρένα.

—Ρένα, αποκρίθηκε με φωνή πνιγμένη από τη συγκίνηση η Νιόβη. Αυτό δε μπορείς να το νομίσωσες αγάπη. Μεταξύ μας είναι ένας σύνδεσμος αλλοιωτικός. Τον αγαπώ πια πολύ από τον εαυτό μου, κι' αυτός, είμαι ιογούρη πως μ' αγαπάει πια πολύ από τον εαυτό του. Συμφωνούμε σε όλα. Όταν είμαι κοντά του, δεν επιθυμώ τίποτα άλλο. Βέβαια, με τον πόλεμο κλείσαμε το σπίτι μας.

—'Αλλά, κάτι τώρα, τι να σου πω, δεν με τρεβάει καμμία διασκέδαση. 'Η μόνη μου ευτυχία είναι να καθώμεται τα βράδια μαζί, να τον βλέπω να εργάζεται, ή να κουβεντιάσουμε, ή να διαβάζουμε μαζί, ή να παίζουμε με την κορούλα μας.

Είμαι λοιπόν αλήθεια ευτυχισμένη, είπε η Ρένα. Γιατί βέβαια, αυτό είναι πολύ σπάνιο.

—Τώρα, φεύγω, Ρένα μου. Όταν τον νοιώσω σπίτι, και είμαι μακριά, αισθάνομαι πάντα μια ανυπομονησία να γυρίσω κοντά του. Και δεν ξέρω γιατί, αυτόν τον καιρό, αισθάνομαι, έτσι σαν κάποιο άδριο στο πόδι. Όλο λένε πως κάτι μπορεί να συμβεί.

—Είπε αδύνατα τα νεύρα σου, γι' αυτό. Καλά σου λέω πως έχεις εξαντληθεί.

—'Αν αγαπάς αληθινά τον άνδρα σου και το παιδί σου, φρόντισε να συνέλθεις τώρα κι' εσύ.

—Έφυγε η Νιόβη, κι' άρχισε να προχωρή προς το σπίτι της. 'Ηθελε να τρέξει.

—'Αλλά, παράξενο, αισθανόταν τώρα πραγματικά μια μεγάλη εξάντληση. Σα να λυγίζον τα πόδια της. Σα να κοβόταν η ανάπνοή της.

—'Αχ, αυτή η Ρένα, είπε μέσα της, μου υπέβαλε την ιδέα πως είμαι αδύνατη!... 'Ός τώρα αισθανόμουν περίφημη.

—Εφθασε σπίτι της λαχναρισμένη.

—Καλώς την! φώναξε ο 'Ανδρέας, με μάτια αστραφτερά. Νιόβη. Μην τα ρωτάς! Είμαι θαύμα! Όλη την ώρα που λείπεις, γράφω.

Την έπιασε από τα χέρια, την κάθισε σ' ένα ντιβάνι, κάθισε δίπλα της, και της διάβασε όσα είχε γράψει.

Εγείρε το κεφάλι της στο στήθος του η Νιόβη, και δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της.

—Καλώς, αγαπημένη μου; τη ρώτησε μαλακά.

—Είμαι τόσο ευτυχισμένη, 'Ανδρέα!...

Μία ζάλη

—Ετοιμάζονταν να πέσει η Νιόβη. Είχε πέσει το θαλασσί νευτικό της, κι' ο 'Ανδρέας την κτύπησε με μάτια έρωτευμένα. Χαμογελούσε κι' αυτή, κι' είχε τη χαρούμενη διέγερση που έχει μια έρωτευμένη όταν ξέρει πως την περιμένει η αγκαλιά του άνδρα που αγαπάει.

—Είμαι τόσο ευτυχισμένη, 'Ανδρέα!...

—Είμαι τόσο ευτυχισμένη, 'Ανδρέα!...

—Είμαι τόσο ευτυχισμένη, 'Ανδρέα!...

—Είμαι τόσο ευτυχισμένη, 'Ανδρέα!...

—Είμαι τόσο ευτυχισμένη, 'Ανδρέα!...

—Είμαι τόσο ευτυχισμένη, 'Ανδρέα!...

—Είμαι τόσο ευτυχισμένη, 'Ανδρέα!...

—Είμαι τόσο ευτυχισμένη, 'Ανδρέα!...

—Είμαι τόσο ευτυχισμένη, 'Ανδρέα!...

... που τελειώνει στα κάτεργα

Μία από τις πιο κομικοτραγικές υποθέσεις, με τις οποίες ασχολήθηκε στο παρελθόν η γαλλική αστυνομία ήταν το περιφημο βαρώνου ντε Γκραβάλ.

—'Αλλ' άς σας τον παρουσιάσω με το αληθινό του όνομα. 'Ο βαρώνος ήταν ένας ταπεινός υπάλληλος της γαλλικής Τραπεζής προεξοφλησών, ονόματι Ζάν Γκαλλάι, που ο μισθός του μόλις έφθανε τις 3.000 φράγκα το χρόνο. Μ' αυτά έφτανε να συντηρήσει την οικογένειά του που την αποτελούσαν η γυναίκα του και τρία παιδιά του, ηλικίας από 3—5 έτη.

—'Ετσι η ζωή του ήταν γεμάτη από στερήσεις, από στενοχώριες κι' από φροντίδες. Πόσα όνειρα δεν είχε κάμει στο παρελθόν! 'Αλλά δλ' αυτά είχαν σωριασθεί τώρα σ' ερείπια. 'Ηταν υποχρεωμένος να σκυθεί κάθε μέρα κάτω από το φορτίο μιας εξαντλητικής δουλειάς και, το βράδυ, όταν γύριζε κατάκοπος στο σπίτι του, δεν μπορούσε να μην άναστενάζει, βλέποντας τη γυναίκα του που είχε γεράσει πρόωρα από τους κόπους και τις αδιάκοπες φροντίδες και τα χλωμά και ασθενικά πρόσωπα των παιδιών του.

Δεν θα ήταν προτιμότερο τάχα να κάμει κι' αυτός «κάτι», που θα τον έδωζε μια νέα πάντα από τη δυστυχία και την αδιόληση;

Αυτή η σκέψις δεν τρώμαζε τον Ζάν Γκαλλάι. Τού έλειπε μόνο η ευκαιρία.

Τέλος, αυτή η ευκαιρία του παρουσιάστηκε μία μέρα. Και ο Ζάν Γκαλλάι, μ' ένα λεπτό κόλλο, έβαλε στην τσέπη του 880.000 φράγκα από τα χρήματα της Τραπεζής, που του είχαν εμπιστευθεί.

Την ίδια μέρα, εξαφανίστηκε από το γραφείο κι' από το σπίτι του.

—'Αλλά τώρα που είχε στα χέρια του αυτό το σημαντικό για την εποχή ποσό, η σκέψις της οικογενείας του πολύ λίγο τον απασχολούσε. 'Εστειλε στη γυναίκα του μόνο χίλια φράγκα, με μία εισήγηση πως έφτανε για τη Χάριη.

Στην πραγματικότητα, όμως, έφυγε για την Κωνσ' 'Ακτή. Γιατί ο Ζάν Γκαλλάι ήταν αποφασισμένος τώρα να ζηήσει τη «μεγάλη ζωή», που διενδρεύονταν πάντα.

—'Ο άνθρωπος που έκαμε την ευφάνισή του στη Νίκαια, έπειτα από μερικές ημέρες, δεν ληγόταν πιά Ζάν Γκαλλάι, πράγμα που θα ήταν, άλλωστε, επικίνδυνο, αλλά βαρώνος ντε Γκραβάλ και ακόρησε γύρω του το χρυσόφι και με τα δυό του χέρια.

Ποιος θα μπορούσε πιά να υποπτευθεί κάτω από τον πλεόον αυτόν ευκατρίον τον ταπεινό υπάλληλο της Τραπεζής Προεξοφλησών, με το έθσιο εισόδημα των τριών χιλιάδων φράγκων;

—'Ο βαρώνος γινώσθηκε λίγο καιρό άργότερα στη Νίκαια με μία από τις γυναίκες εκείνης των μεγάλων κοσμικών κέντρων, που κανείς δεν έβριε τίποτα για το παρελθόν τους, αλλά που όλοι θαυμάζουν την ομορφιά τους και σέρονται σαν μαγνητισμένοι πίσω από τα βήματά τους.

Την έλεγαν Βαλεντίνη Μέρελλι και ο βαρώνος δεν δυσκολεύθηκε να πείσει τον εαυτό του ότι ήταν η γυναίκα των ονείρων του.

Στον όριο της Νίκαιας βρισκόταν τότε ένα όρανο γι' αυτό, με μία μεγάλη επιγραφή κρεμασμένη από το

'Ο «φρουρός της ειρήνης»

Η σταδιοδρομία του Τρύγκε Λή

Φαίνεται ότι αποτελεί ένα χαρακτηριστικό της εποχής μας ότι όλοι οι σχεδόν όλοι οι σημερινοί «μεγάλου» αρχισαν από πολύ χαμηλά. «Επειτα από τον πρόδρομο Τρόντμαν, τον Μπέρνερ ή τον Μπέρνερ, η προσοχή όλου του κόσμου στρέφεται σήμερα στον κύριο Τρύγκε Λή, το μόνιμο γενικό γραμματέα του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών.

Το ίδιο όπως και τόσοι άλλοι που πρωταγωνιστούν σήμερα στο διεθνή στίβο και ο Τρύγκε Λή ξεκίνησε από τον κόσμο της φτώχειας και της δουλειάς και χροιάσε να περάσουν πολλά χρόνια, για να γνωρίσει την άνοιξη και την ευαίρεση.

Ο Λή γεννήθηκε στο Γκρόνινγκεν, ένα εργατικό προάστιο του Όσλο που είχε την άτυχία να χάσει σε πολύ μικρή ηλικία τον πατέρα του.

Η μητέρα του υποβλήθηκε τότε στις πιο σκληρές δυσκολίες και πούλησε, ότι πολύτιμο είχε για να τον διαπολύσει στις σπουδές του. «Αλλ' έφθασε μία μέρα που το πρόγραμμα ήταν αδύνατο πιά. Και ο Τρύγκε αντιμετώπιζε το ένδεκαχρονο να στραφεί σ' ένα βιοποριστικό επάγγελμα.

Ευτυχώς, εκείνη την εποχή, το πανεπιστήμιο του Όσλο προκήρυξε διαγωνισμό για μερικές υποτροφίες και ο Τρύγκε ήλθε πρώτος.

Έτσι κατορθωσε να τελειώσει τις σπουδές του και, λίγο καιρό αργότερα, ήταν μία αυθεντία στα ζητήματα της εργατικής νομοθεσίας.

Του προσέφεραν τότε μία θέση καθηγητή στο πανεπιστήμιο του Όσλο, αλλά ο νεαρός νομομαθής δεν την δέχθηκε και προτίμησε ν' αναμειχθεί στην πολιτική και ειδικότερα στην κίνηση των εργατικών συνδικάτων.

Έπειτα από μερικά χρόνια, έγινε υπαρκτός της Εργασίας και μετά την απελευθέρωση της χώρας του ανέλαβε το υπουργείο των Εσωτερικών.

Το χαρακτηριστικότερο, όμως, στη ζωή του Τρύγκε Λή, είναι ένας ειδικός έρωας του, που άρχισε σε ηλικία 17 ετών.

Την εποχή εκείνη, ένα κορίτσι, που η μητέρα του ήταν φίλη της κυρίας Λή και που ήταν μικρότερο του κατά δύο χρόνια, τον συντρόφευε στα παιχνίδια του.

Όταν μεγάλωσαν, τα δύο παιδιά ένωσαν πως το αίσθημα που τα συνέδεε ήταν έντελως διαφορετικό από μια απλή φιλία και μία μέρα έζησαν μαζί στην άνοιξη. Έρωτά τους. Ο Τρύγκε έγραψε μάλιστα τότε μερικά ποιήματα για την άσπρη μέση του.

Το αίσθημα αυτό διατηρήθηκε το ίδιο θερμό και στα κατοπινά χρόνια, μ' όλο που η ζωή ήταν γεμάτη αναποδιές και μικρίες για τον Τρύγκε Λή.

Όταν, τέλος, κατόρθωσε ν' ανοίξει το δρόμο του στη ζωή, η πρώτη του σκέψη ήταν να παντρευτεί την αγαπημένη του, που έγινε έτσι από τότε η πιστή και άφοσιωτη συντροφιά του.

Κατά την περίοδο της γερμανικής εισβολής, ο Τρύγκε Λή αναγκάστηκε να φύγει βιαστικά από τη Νορβηγία, μαζί με τα άλλα μέλη της οικογένειάς του, αφήνοντας τη μικρότερη από τις τρεις κόρες του, που ήταν βαρετά άρρωστη, στις φροντίδες μερικών άφοσιωμένων φίλων.

Κατέφυγε τότε στο Λονδίνο.

νον, όπου, λίγο καιρό αργότερα, έμαθε πως ένας εξαδελφός του, που τον υπερασπιζόταν, είχε πέσει στον άγώνα εναντίον του εισβολέα.

Το άλλο πρωί, ο Τρύγκε Λή παρουσιάστηκε στο αγγλικό επιτελείο και παρακάλεσε να τον μεταφέρουν στη Νορβηγία μ' ένα από τα αεροπλάνα που έκαναν αναγνωρίσεις πάνω από την κατεχόμενη περιοχή.

Η επιθυμία του εκπληρώθηκε. Τη στιγμή που αποβιβαζόταν σε μία έρημη περιοχή παρακάλεσε τον πιλότο να έλθει να τον ξαναπάρει έπειτα από ένδεκα ημέρες στο ίδιο μέρος.

Σανατόρισε τότε στο Λονδίνο, με το χαμόγελο στα χείλη. Όταν τον ρώτησαν πως είχε χρησιμοποιήσει αυτές τις ένδεκα ημέρες, περιόρισε πως δώση την απάντηση:

«Έκαμα καλή δουλειά». Δεν θέλησε όμως να προσθέσει τίποτε άλλο. «Αλλ' ήταν εύκολο να αντιληφθεί κανείς ότι αυτή η «δουλειά» είχε υπογορευθεί από τον πόθο της εκδικήσεως για το θάνατο του συγγενούς του.

Ο Τρύγκε Λή είχε μανιώδη σπορσμαν και απάραμιλλος παίκτης τένις. Κατά το διάστημα που ήταν εξόριστος στο Λονδίνο, του δόθηκε η ευκαιρία να παίξει τένις με όλους σχεδόν τους «Αγγλους πολιτικούς» και με πολλά από τα μέλη των ξένων κυβερνήσεων που

Αφού βρήκε τόσες σημαντικώτατες χρησιμοποίησεις στον πόλεμο, στην αεροπορία, στη ναυπηγεία, στις λιπασμένες βόμβες, στο πυροβολικό, κλπ., η βασική αρχή του ράνταρ εφαρμόστηκε τώρα σε μία συσκευή που επινόησε ένας Αμερικανός, προωρισμένη να οδηγεί τους τυφλούς στην καθημερινή τους ζωή. Στην περίπτωση αυτή, η συσκευή δεν θα εκπέμπει ηλεκτρικά κύματα, αλλά «υπερήχους». Οι υπερήχοι είναι ήχοι οξυτάτοι, που δεν τους αντιλαμβάνεται το ανθρώπινο αυτί - τους ακούει όμως τα σκυλιά, και γι' αυτό οι αστυφύλακες χρησιμοποιούν μικροσκοπικές σφυρίχτρες που παράγουν υπερήχους, για να καθοδηγούν τα αστυνομικά σκυλιά, χωρίς να τα καταλαβαίνουν οι κοκοποιοί.

Στη συσκευή για τους τυφλούς οι υπερήχοι εκπέμπονται από ένα «παλλόμενον καλαχίαι», σαν εκείνον που χρησιμοποιείται για το κυνήγι των υποβρυχίων με το σύστημα της αντανακλάσεων των ηχητικών παλμών. Όταν κτυπήσει ένα σκάνει σωμα, γυρίζουν πίσω και η συσκευή τους κάνει τότε αντίληπτος στο ανθρώπινο αυτί, με μία έξυπνη ηλεκτρική μέθοδο. Έτσι, ο τυφλός καταλαβαίνει ότι βρίσκεται εμπρός σ' ένα έμπειρο, και υπολογίζει μάλιστα την απόστασι και τη διεύθυνσή του. Όλη η συσκευή είναι φορητή και μικροσκοπική.

Ακόμη μεγαλύτερες όμως δυνατότητες παρουσιάζει στην πράξη το περίφημο «ηλεκτρικό μάτι», ή «φωτοηλεκτρικό κύταρον», το ίδιο που ματαιώνει τις λωποδυσίες, που πυροβολεί τους διαρρήκτες, που μετράει τους οάκους στις αποθήκες, που οδηγεί αυτομάτως τα αεροπλάνα, κλπ., κλπ. Είναι μία παράξενη γυάλινη ηλεκτρική λάμπα, ντυμένη εσωτερικώς μ' ένα στρώμα ώρισιμένου μετάλλου. «Αν εισχωρήσουν μέσα σ' αυτήν φωτεινές ακτίνες από ένα «παραθύρακι», κάνουν ν' αποσπασθούν ηλεκτρόνια απ' το ευαίσθητο στρώμα του μετάλλου και να κτυπήσουν πάνω σ' ένα κεντρικό στέλεχος. Έτσι δημιουργείται ένα ασθενέστατο ηλεκτρικό ρεύμα, που μπορεί να πολλαπλασιασθεί και να επιδράσει σε ηλεκτρικές συσκευές. Όταν διακοπή ή φωτεινή δόση, διακόπεται άμεσα και το ηλεκτρικό ρεύμα.

Αυό Γάλλοι εφευρέτες, ο Ζωρς Φουρνιέ κι ο Πιέρ Γκζέ, επινόησαν λοιπόν μία μικροσκοπική συσκευή, που περιέχει ένα τέτοιο ηλεκτρικό μάτι, συνδεδεμένο μ' ένα τηλεφωνικό ακουστικό. Ο τυφλός την κρεμίζει στο στήθος του και φορεί το ακουστικό στο αυτί του. Όταν βρεθεί εμπρός σ' ένα φωτισμένο αντικείμενο, ακούει άμεσα ένα χαρακτηριστικό ήχο. Με τον τρόπο αυτό,

είχαν σχηματισθεί τότε στην αγγλική πρωτεύουσα, και σ' όλα αυτά τα παιχνίδια αναδείχθηκε νικήτης.

Ο κυριώτερος συνεργάτης του Τρύγκε Λή στα νέα καθήκοντά του ως γενικού γραμματέως του Ο.Η.Ε., είναι η κόρη του Γιορρί, που ξέρει τις περισσότερες από τις ευρωπαϊκές γλώσσες. Αυτή παίρνει κάθε πρωί τον παγκόσμιο τύπο και συντάσσει μία λεπτομερή έκθεσι που την δίνει κατόπιν στον πατέρα της. Έκτελει επίσης χροή στενογράφου και είναι η έξ απορρήτων του «φρουρού της ειρήνης», όπως αποκαλούν οι Αμερικανικές εφημερίδες το Νορβηγό πολιτικό.

Άγγλικό χιούμορ

Ένας Άγγλος παραπονιέται σ' ένα Σκωτσέζο:

— Δάνεισα στον Τζακ διακόσια σελλίνα και δεν μπορώ να τα πάρω πίσω.

— Του έγραψες;

— Ναί.

— Σού απάντησε;

— Όχι.

— Κατάγγειλέ τον.

— Δεν γίνεται. Του τα δάνεισα χωρίς να πάρω καμιά απόδειξι.

— Γράψε του, τότε, το έλξη: «Στείλε μου άμεσα τα χίλια σελλίνα που σου δάνεισα».

— Μα αφού του δάνεισα μόνον διακόσια;

— Βέβαια. Μα μ' αυτόν τον τρόπο θα τον κάνεις να σου γράψι θυμωμένος: «Πώς μου γυρεύεις χίλια σελλίνα αφού μου δάνεισες μόνον διακόσια». Και τότε θάχης την απόδειξι για να τον καταγγείλεις.

Οι τυφλοί δα βλέπουν και δα διαβάζουν

Το ηλεκτρικό μάτι και ο φωτοηλεκτρογράφος

μπορεί να διακρίνει την κατεύθυνσι ενός παραθύρου ή μιας λάμπας, την παρουσία ενός ασπρου χαρτιού πάνω σ' ένα τραπέζι, την τοποθεσία μιας πόρτας, την απόκλιση των ρούχων του συναμιλπού του, ακόμη και σ' ένα δωμάτιο αδύνατο φωτισμένο.

Με μία άλλη εφαρμογή της ίδιας αρχής πραγματοποιείται το μεγάλο όνειρο των τυφλών: να διαβάζουν μόνον τους συνθησμένα βιβλία, χωρίς καμιά βοήθεια.

Πράγματι έχουν εφευρεθεί ακουστικά μηχανήματα, που «μεταφράζουν» κάθε φθίρο ενός εντύπου κειμένου σε μία σύνθεσι διαφόρων μουσικών ήχων. Καθώς το ψήφιο περνάει κάτω απ' το φακό του μηχανήματος, οι μαύρες γραμμές του και τα άσπρα κενά του προβάλλονται πάνω σ' ένα σύστημα φωτοηλεκτρικών κυττάρων. Στα σημεία όπου υπάρχουν μαύρες γραμμές, τα αντίστοιχα ηλεκτρικά μάτια παύουν να λειτουργούν και συνεπώς διακόπτονται ώρισιμένες απ' τις νότες που παράγει συνεχώς το μηχανήμα. Με τη γνωστή λεπτότητα της ακοής των, οι τυφλοί κατορθώνουν γρήγορα να διακρίνουν ποιοι μουσικοί ήχοι έλειψαν και ποιοι έχουν απομείνει, και συνεπώς βρίσκουν το σήμα του ψήφου που προκάλεσε αυτή τη μεταβολή. Έτσι, σε λίγους μήνες, είναι σε θέση να διαβάζουν αρκετά γρήγορα ένα τυπωμένο κείμενο. Το μειονέκτημα της μεθόδου είναι ότι δεν μπορεί να εφαρμοσθεί για οποιαδήποτε τυπογραφικά στοιχεία.

Θ' αναφέρουμε τέλος το «φωτοηλεκτρογράφο» του Γάλλου εφευρέτου Τομά, για τον όποιο έχουμε γράψει κι' άλλοτε κι' ο όποιος αποτελεί προϊόν έρευνών 20 ολοκληρών ετών. Ένα βιβλίο, φωτιζόμενο από μία λάμπα 200 κηρίων, περνάει κάτω από το φακό του μηχανήματος. Η εικόνα κάθε ψήφου πέφτει πάνω σ' ένα σύστημα 42 ηλεκτρικών ματιών. Παράγεται τότε ρεύμα σ' εκείνα μόνο τα ηλεκτρικά μάτια, που αντιστοιχούν στα άσπρα κενά του ψήφου. Αφού ενισχυθεί καταλλήλως, το ρεύμα αυτό φθάνει σ' ένα μικρό ηλεκτρομαγνήτη, ο όποιος ανασηκώνει ένα μικρό στέλεχος. Έτσι, ανασηκώνονται ώρισιμένα μόνον στέλεχη, και σχηματίζεται ένα ανάγλυφο σήμα του ψήφου, το όποιο «διαβάζεται» ο τυφλός με την αφή. Ηδη κατασκευάζεται μία τελειοποιημένη συσκευή αυτού του είδους, προωρισμένη να προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες στους τυφλούς.

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ από παντού

— Οι Ινδοί παριστάνουν τους θεούς των με πολλά χέρια και μάτια, γιατί θεωρούν ότι δίνουν ζωηρότερη την εντύπωσι της δυνάμεως όταν έχουν υπεραφθονία των μελών του σώματος που συμβολίζουν την ικανότητα.

— Οι γεννήσεις διδύμων σ' όλο τον κόσμο παρουσιάζουν μία συχνότητα 105 περιπτώσεων σε 10.000 γεννήσεις. Αυτός είναι ο μέσος όρος. Η μεγαλύτερη αναλογία παρατηρείται στους Νέγρους της Αμερικής (145 περιπτώσεις) κι' η μικρότερη στους Γαλιανέζους (33 μόνον).

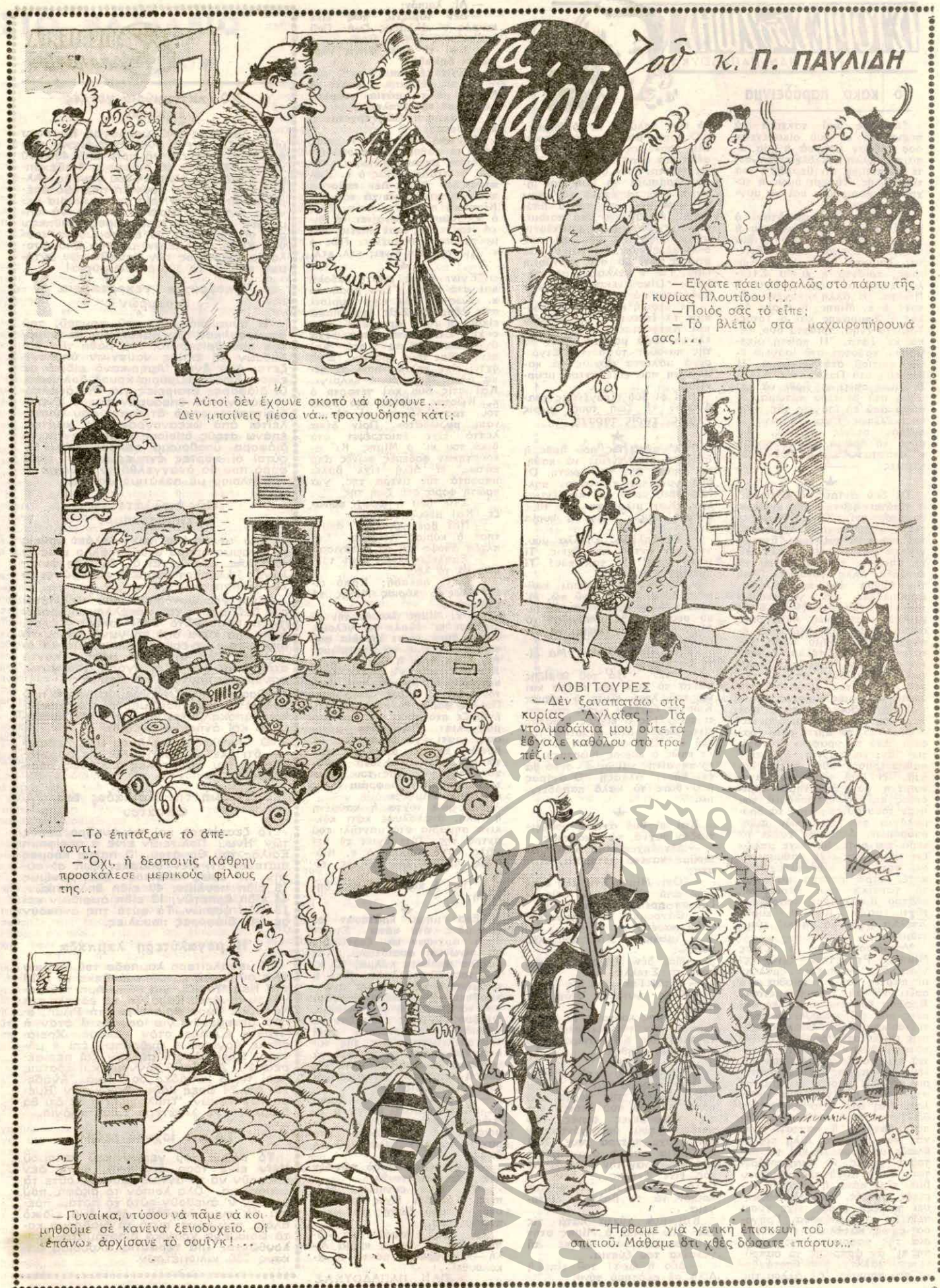
— Επί πολύν καιρό μετά το Μεσαίωνα, εκατομμύρια άνθρωποι πίστευαν ακόμη ότι τα άσπρα ήσαν μικρά φωτα προσαρμυσμένα στη στερεή επιφάνεια του ούρανου.

— Το 1939, ιδρύθηκε στη Νέα Υόρκη μία «Ένωσις των Πεθερών», με σκοπό την εκλογή και διάδοσι μιας καινούργιας ονομασίας της πεθεράς. «Απ' τις εκατοντάδες των ονομάτων που προποτάθηκαν, έπρωτιμήθηκαν τα έξης δύο: «μιοσομαία» και «μυτέρα - έρζατς».

— Τα καινούργια τεχνητά μάτια από πλαστικές ουσίες, που κατασκευάζονται τώρα στην Αμερική, έχουν πολλές φορές στη θέσι της ίριδος μία πιστή εγχρωπή φωτογραφία της φυσικής ίριδος του άλλου ματιού του κατόχου των. Έτσι, δεν μπορεί κανείς να τα διακρίνει ότι είναι ψεύτικα.

— Απ' όλα τα βιομηχανικά προϊόντα, εκείνο που χρειάζεται τη μεγαλύτερη ποιότητα υλικών για την κατασκευή του, είναι οι ηλεκτρονικές λάμπες του ραδιοφώνου και της τηλεόρασεως. Η βιομηχανία τους χρησιμοποιεί τα 35 απ' τα 92 χημικά στοιχεία που υπάρχουν στον κόσμο.

— Το ζώο που κολυμπάει σε μεγαλύτερη απόστασι από κάθε άλλο, είναι η άσπρη πολική αρκούδα. Συναντάται κάποτε σε απόστασι 65 χιλιομέτρων απ' την ξηρά ή απ' το πλησιέστερο παγόβουν.

Γυναίκες στα ΧΑΡΕΜΙΑ

Η κόρη σου 'Αδέλα ντ' 'Επερνιάκ

Εξαιρετικά φιλονύκης και σαρδανάπαλος υπήρξε ο δ' όλη του τη ζωή ο Σουλτάνος 'Αδούλ Χαμίτ, ο διεσπότης για τις αρμενικές σφαγές και τις φοβερές τραγωδίες του χαρεμίου του. Κάποια ευρωπαϊκή μορφή δεν τούλειπε. 'Εθούμαζε το Μεγάλο Νοπολέοντα και του άρεσε να διαβάσει γαλλικά μυθιστορήματα της σχολής Πονσόν ντε Τεράιν, αλλά και πολλά της ερωτικής φιλολογίας. Με τον καιρό, η ανατολική φαντασία του είχε τόσο έμφαση, που έφερνε από το Παρίσι πλήθος λευκώματά με γυνικές γυναικείες και διπλήματα του Πάλ ντε Κόκ, με σκονταλιτικές περιγραφές. 'Επειτα το διηγότανε στις γυναίκες του και γελούσε με κείνο το ύστερικό γέλιο του, σαν άκόλαστος Στανάβας! Και είχε πολυάριθμες. 'Ο βιογράφος του, Πάλ Φέλ, υπολογίζει σε 30 χιλιάδες τις νέες που θύοιαν στην άκορρητη ηδονοπαθεία του ο Χαμίτ. 'Ο μεγαλύτερος παρθενόφθορος του κόσμου, λέει ο Γάλλος συγγραφέας.

Σε μία τέτοια ψυχική κατάσταση τον βρήκε μία μέρα ο Σακκαλή Πασάς, ο μυθικοσύμβουλος των όργιων του. 'Ο Χαμίτ ξεφύλαξε το τελευταίο ευρωπαϊκό ταχυδρομείο.

—Κύττε, Σακκαλή, του είπε, Σπουδαίες γυναίκες είν' αυτές οι φραντζέζες! Κύττα αυτάματα!...

—Οι Γαλλίδες, Σουλτάνε μου, γυρίζουν, κουνιούνται και διαπνέουν το σώμα τους ελαστικά... Τις γνώρισα καλά στο Παρίσι. 'Εχυνες γυναίκες και πολύ... εύκολες. —Εύκολες ναι. Μόνο που η γλώσσα τους είναι δύσκολη, είπε ο Χαμίτ που στο κεφάλι του γυρνούσε κάποια άλλη σκέψη. 'Από μικρές μάρινα γαλλικά και η γλώσσα μου πάντα μπέρδευότανε. Ξέρεις τι έπαθα πρόχες στην έποση παρουνίσια του νέου πρεσβευτή της Γαλλίας; Τον παρακολούθησα με δυσκολία και άζαφα έπαθα να τον καταλαβαίνω.

—Όποιος δε μιλάει συχνά γαλλικά, τα ξεμεινάνε, απάντησε ο Σακκαλή Πασάς. —Λοιπόν, πρέπει να ξαναπαράω... δ' οκλαλή! γέλασε ο Χαμίτ. Πώς σου φαίνεται η ιδέα μου;

—'Ο Σουλτάνος μου και κύριός μου έχει πάντοτε φωτεινές ιδέες. Μία όμορφη φραντζέζα, μορφήμενη και πολύ νέα, Σουλτάνε μου; Αυτό δε θέλετε να πάτε; ...'Αφ'ότι τη φροντίδα σε μένα!...

—'Αφ'ερμ, Πασά! Θα ταξιδεύεις επίτηδες στο Παρίσι, θα συνεννοήεις με τον πρεσβευτή μας και θα βρήτε κείνη που χρειαζόμαστε.

—Με τον πρεσβευτή;! Έκανε έκπληκτος ο πασάς.

—'Αιέ! Γιατί τον έχουμε εκεί και τον καλοπληρώνουμε;... Να κυττάει καλά να σε βοηθήσει, γιατί χάθηκε, πές του!... άγριεψε ο Χαμίτ. Θέλω τη Γαλλίδα που θα μου φέρει να είναι ούρι της 'Εδέι. Και μη λογαριάζεις παρόδες. Άσπρη να είναι, ψηλή να είναι, λογού να είναι... τσαλίμια να ξέρω... 'Ε δεν είν' ανάγκη να είναι κορίτσι. 'Επειτα που να βρεθίς τέτοιο πράμα εκεί;

—Καλά, καλά, καταλαβαίνω, χαμογέλασε ο πασάς. Ξέρω τα γούστα του κυρίου μου.

Και την άλλη μέρα μπήκε στο «Μεσσα-ζερν» για τη Μεσσαλία. Όταν ο Σακκαλή Πασάς έφτασε στη γαλλική πρωτεύουσα, η πρώτη επίσκεψή του, φυσικά, ήταν στην τουρκική πρεσβεία.

—'Ο πρεσβευτής άκουσε το σκοπό της άφιξής του στο Παρίσι, και... δεν του κακοφάνηκε καθόλου. Χαμιτικός άνθρωπος ήτανε, όθωμανός ήτανε κι' αυτός και μάλιστα άμέσως στην υπόθεσι.

—Θα δώσουμε μία μεγάλη δεξίωσι, είπε, και θα καλέσουμε πολλές κυρίες. Την άφροκρεμα. Μη σκετίζεστε. 'Ο πρώτος γραμματέας μας τις ξέρει όλες.

—Ύστερα από λίγες μέρες, η επίτυχία έσπεψε τις προπαιθείες του χαμιτικού άπεσταλμένου. Και ιδού πως.

—'Εκείνο το βράδυ, η μεγάλη αίθουσα της τουρκικής πρεσβείας άστραψε από τα φώτα των πολυελαίων, από τη χλιδή και τη μεγαλοπρέπεια. Το άνθος της λεγομένης παριζιάς αριστοκρατίας ήταν εκεί: κύριοι και κυρίες, φράκα, ομόκιν, έζυμες τουαλέτες, λουλούδια, αρώματα, ασιατικό κυλικείο, όλα πλούσια και φανταχτερά. Και οι γυναίκες — μα τον 'Αλάχ — οι όμορφότερες του Παρισιού!

—'Ο α' γραμματέας είχε δουλέψει καλά. Το μυθικό είχε κυκλοφορήσει γρήγορα μέσα στην αίθουσα. Τέτοια μυθικά είναι να κρύβονται. 'Ο Σακκαλή Πασάς είχε φροντίσει καταλλήλως για τη διάδοσή του. 'Ο Σουλτάνος της 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας ήθελε μία κυρία της αριστοκρατίας, φιλολογικά μορφωμένη, για να του δώση μεθήματα γλώσσας και ανώτερας γαλλικής μορφώσεως, να του διαβάει, και να τον διασκεδάει με τη συντροφιά της. 'Ο άπεσταλμένος υποσχότανε «εury μέλλον» στην κυρία αυτή, και άφηνε να ένοηθί ότι από την ικανότητα της τυχερής θα έζηρητο να γίνει και... Σουλτάννα! «Και χωρίς τις υποχρεώσεις του χαρεμίου». Λιμπέρτε!... Το δόλωμα ήταν πρωτάκουστο. Ικανό να ξετρελλάνη όλες. Τι μεγαλεία, τι διαμαντικά, τι δόσεις!...

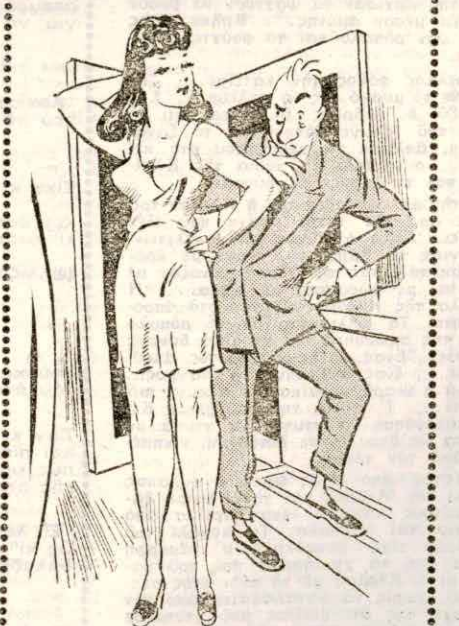
—Όλες, λοιπόν, θα ήθελαν την τιμή αυτή. Μουρμουρίσματα στις γυνίκες της αίθουσας, χαμόγελα υποσχέσεως στον χρυσόστολιστο άπεσταλμένο, ακροβολισμοί και έλγιομοί γύρω του. Καθεμία προσέχουσε να τον ξεμοναχιάσει, να κουνεντιάσει μαζί του, να επιδείξει τις χάρες της, με την έλπιδα να προτιμηθί.

—Λοιπόν, πασά μου; Πώς τα βλέπεις τα πράματα; ρώτησε ο πρεσβευτής.

—'Ινσallah, περιήμα την περνάτε έσεις στο Παρίσι! απάντησε ο Σακκαλή... Και δεν έδουλολεύτηκα να κάνω την έκλογή. Νά, αυτή η ξανθεία εκεί, μου φαίνεται η πιο κατάλληλη. Τι θαρρέθηκε πια ο άνθρωπος τις μελαχροινές μας!... Κουτέξ ανατολίτισσες, αδερφέ!...

—Δεν έδισατέξ άσχημα, έπιδοκίμασε ο πρεσβευτής. Την ξέρω καλά. Είναι γνωστή καλλονή του Παρισιού και με... κάποια ιστορία, ξέρεις. 'Η κοντόσσα 'Αδέλα ντ' 'Επερνιάκ, από τα μεσημβρινά της Γαλλίας. Παιζει πιάνο, τραγουδεί για...φιλονθρώπικους σκοπούς, κάνει παρέα με τους λογίους και λοιπούς τέτοιους του «Καφέ ντε Λιλά», γυρίζει στα καζίνο και... —Πόσων χρόνων;

—Πόσων χρόνων;

—Πώς σου φαίνεται, άντρουλή μου, το καλοκαίρινο μου φόρεμα; —Μά... δεν βλέπω κανένα φόρεμα, βρέ γυναίκα!

(Σκίτσος Μ. Γάλλια)

—Μά ως τριάντα λέει... Διαβολομένη γυναίκα. Έχει μωθόσει κόσμο, ξέρεις. Και φοβάμαι μήπως ο 'Υψηλός μας Κύριος τά βρή μπαστούνια μαζί της.

—Τι σημαίνει; Ότανει να εύχαριστηθί.

Είναι πρώτης γραμμής φραντζέζικος τύπος. Λυγερή οά χειλί, έξυπνη, τετραπέρατη. Μά θα δειχθί, άραγε;

—Αυτή; Θα πετάξει από τη χαρά της!...

Πώς άμέσως να της το προτείνω... 'Η Α. Ε. ο πρεσβευτής της το έπρότεινε σοδάρ, και η 'Αδέλα ντ' 'Επερνιάκ άπάντησε με την ανάλογη πόζα:

—Δέχομαι, είπε, γιατί είμαι και συγγραφέας, ξέρετε, και θα μου δοθί η ευκαιρία να μελετήσω τη ζωή του χαρεμίου. Μη μου πίες όμως για άμοιδή. Είμαι ανώτερα χρημάτων έγώ. Μία κόρη μου, έ;

Κι' έτσι, γρήγορα-γρήγορα, ο Σακκαλή Πασάς έφευγε πάλι για την Κωνσταντινούπολη, συνδεύοντας την περιχαρή Γαλλίδα στη νέα της έξοχισσι. Στο ταξίδι της έλαγε πολλά, για να τη μνησθί στις συνηθείες του Γιλδί, και σιγά-σιγά στα ιδιαιτέρια γούστα του Χαμίτ.

—Καλά, πασά μου, μην κοιπόξετε, άπαντούσε κείνη γελώντας ξεκαρδιστικά. 'Εμένα θα με μάθετε τώρα... φιλολογία;

—Όταν ο 'Αδούλ Χαμίτ είδε την... κα-θηγητριά του, έκείσεψε το γενάκι του εύχαριστημένος, την έβαλε να καθήση κοντά του και την έρωτησε πονηρά με τι θ' άρχισουν τα μαθήματα.

—Νά σάς πω το περίφημο ποίημα «Πώς φιλείται η Μαρσεγιέζα»; τον ρώτησε έκείνη.

—Νά το πής, να το πής... 'Ο γυναικάς Σουλτάνος έμεινε ένθουσιασμένος με την τολμηρή παρτίδα του.

—Βάι-βάι, είπε, η Μαρσεγιέζα, λοιπόν, φιλείται με 66 τρόπους; Και τούς ξέρετε όλους έσεις;

—Όλους, Μεγαλειότατε!

—Χμ... και γιατί όχι 67; γέλασε ο Χαμίτ.

—'Ε, αυτόν θα μου τότε μάθετε έσεις, και όλους άλλους ξέρετε.

Και το καράδι του γαλλοτουρκικού έρωτα άνοιξε άμέσως τα πανά του.

—'Ο Χαμίτ έμάθαινε... γράμματα, έδίδασκε κι' αυτός τα δικά του, και η ζωή του εύρισκε καινούργιες άπολαύσεις.

Στο μετεξύ, η κόρη σου ντ' 'Επερνιάκ έπλουτίσε. Χρυσάφι, διαμαντικά, τουαλέτες. Κατοικούσε σε πλούσιο διαμέρισμα του Παλιούτου μακριά από το γυναικωνίτη, είχε όμως και την έλευθερία να βγαίνει όποτε ήθελε. 'Εγύριζε στην άπέρανη Στραμπούλη, γλεντούσε, έσκανάδαζε κόσμο: «Πάει, μουρμούριζαν οι πασάδες, η φραντζέζα του το σκόησε το μυαλό του Σουλτάνου!...»

Μία μέρα η 'Αδέλα, περνώντας έξω από τη γαλλική πρεσβεία, είδε την τριχρύμη στο κοντάρι και η γαλλική της καρδιά συγκινήθηκε. Άνέθηκε πόνου, γοντενική στην πολυτελή εμφάνισι, και δεν άργησε να ξετρελλάνη και το συμπατριώτη της πρεσβευτή, που ήταν νέος και ώριος άντρας. Από την ήμερα εκείνη, που την έκαναν, που την εύρισκε, στην πρεσβεία.

Είχε όμως και ο Χαμίτ τους χαριέδες του και την παρακολούθησε. Όταν έμαθε ότι η 'Αδέλα το παραξήλωσε, θέλησε να της άπαγορεύση τις έξοχους, άλλ' η φιλελεύθερη Γαλλίδα έπανέστασε.

—'Α, όλε κι' όλα, 'Αδούλ, του είπε, 'Εχουμε συμφωνία... Σηκώνομαι και φεύγω!... 'Επειτα, νοστάλησα το Παρίσι...

Και όταν ο Χαμίτ θέλησε να τη στενοχωρήσει πιά πολύ, η 'Αδέλα έδηλωσε ότι θα είδοποίηση την πρεσβεία της και «θα κούμω διπλωματικές φασαρίες», είπε.

Την ίδια μέρα, μάζεψε τη συγκομιδή των κόπων της, και βγήκε από το Παλάτι του Σουλτάνου φορτωμένη χρυσάφι, για να μην ξαναγυρίση. 'Εμεινε λίγες μέρες ακόμη στην Πόλη, και στο τέλος ο φίλος της πρεσβευτής την έπηρε μαζί του στη Γαλλία.

Όταν άντίκρυσε από μακριά τον Πύργο του 'Αιφελ, η 'Αδέλα έδάκρυσε:

—Μυρέ, τι τους θέλουμε τους τουρκαλάδες; είπε. Το Παρίσι είναι η έρωτική καρδιά του κόσμου!...

Ξανάρχισε τα κλέντια της με περισσότερο κέφι. 'Η τελευταία αυτή περιόδεια της είχε γίνει γνωστή και με τις έφημερίδες. Στο «Καφέ ντε Λιλά» τα φώτα της είχαν άνεθί, όλοι τη ρωτούσαν, και η 'Αδέλα δειχνότανε πρόθυμη να ίκανοποιή την περιέργεια των θαμώνων: «Πώς τα πέρασα με το Σουλτάνο; 'Ετσι κι' έτσι...»

Ετύπωσε μάλιστα κι' έπισκεπτήρια:

ΑΔΕΛΑ ΚΟΜΗΣΣΑ ΝΤ' ΕΠΕΡΝΙΑΚ

τέως καθηγήτρια της Γαλλικής φιλολογίας και έννοσημένη της Α.Α.Μ. του Σουλτάνου της Τουρκίας

Κι' έκανε χρυσές δουλειές.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

Ο μεγαλύτερος ΕΧΘΡΟΣ του άνδρ'ου

Η μύγα, φορέυς έκαστημυριών μικροβίων

Παρ' όλο το μικρό της μέγεθος, η μύγα είνε ένας απ' τους μεγαλύτερους εχθρούς της ύγειας μας. Γιατί τα πόδια της και το τριχώμα της σώμα είνε σκεπασμένα από πλήθος μικροβίων γαγγραινής, τυφοειδούς πυρετού, λέπρας, φυματιώσεως, δυσεντερίας, παυλώσεως κι' άλλων τρομερών άσθενειών.

Οι έκτισημένες έχουν μετρήσει κατά μέσον όρον 1.250.000 μικρόβια πάνω σε κάθε μύγα, σε ώριμους δε περιπτώσεις ο αριθμός τους περνάει τα 6.000.000. Τα φιλοξέει πάνω στο σώμα της, χωρίς να προσβάλλεται από κανένα απ' αυτά.

Άλλοτε, οι ζωολόγοι πίστευαν ότι η μύγα δεν πέταει σε μεγάλες αποστάσεις. Ένα άπλό όμως πείραμα απέδειξε το αντίθετο: Ένας έπιστήμιαν που έδρασε άρκτες μύγες με μία χρυσά, τιστή σκόνη κι' έπειτα τις άφισε έλεύθερες. Μετά 24 ώρες, βρέθηκαν μερικά απ' αυτά τα έντομα σε απόστασι 20 χιλιομέτρων!

Μέσα σε ένα λεπτό της ώρας, η μύγα κουνάει τα φτερά της 20 χιλιάδες φορές. Οι μύς που χρειαζότανι για το πέταγμα της, άποτέλουν τα 11% του βάρους του σώματός της, την διευκολύνουν δε να πετά με ταχύτητα 8 χιλιομέτρων την ώρα.

—'Ο λόγος, για τον όποιον η μύγα δεν πιάναται εύκολα, είνε η ιδιαιτέρα μορφή των ματιών της. Ένώ το μάτι του ανθρώπου έχει ένα μόνο σάκο, της μύγας έχει 4 χιλιάδες! Όκτώ χιλιάδες έξάγωνοι σάκοι προέχουν δεξιά κι' άριστερά απ' το κεφάλι της και της άποτρέπουν να βλέπει προς όλες τις διευθύνσεις και ν' αντιλαμβάνεται ένκαίρως κάθε κίνηση. Καθώς δε δεν έχει βλεφαρύ, κοιμάται με τα μάτια άνοιχτά.

Οι άσχηματύτες ακόμη μύγες άποφύονται στο φώς. Οι ένηλικες όμως προσελκύονται απ' αυτό, ίδιος δε οι άρσενες. Ο θηλυκός είνε περισσότερο εύαίσθητος στις μυρωδιές, γιατί άναζητούν με την όσφρησι τα καταλλήλότερα μέρη για να γενήσουν τ' αβγά τους. Το όργανο της όσφρησεως τους είνε δύο μικρά ραβδάκια, άναμια στα μάτια τους, που τους έπιτρέπουν να αισθάνονται μυρωδιές άσύλληπτες για την ανθρώπινη μύτη.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

★'Η άγγλική γλώσσα χρησιμοποιείται σήμερα απ' τα 50% των έφημερίδων όλου του κόσμου, τα 60% των ραδιοφωνικών προγραμμάτων, τα 70% των περιοδικών και τα 80% της άλληλογραφίας.

★Ένώ στα θολά νερά των άκτών το φώς της ημέρας φθάνει μόνο σε βάθος 70 μέτρων, στον άβυσσόν φθάνει τα 600 μέτρα.

★'Από ένα μυθικό έγγραφο της ΟΕΡΑ (της Ιταλικής Γκεστάπο) άποκαλύπτεται ότι, κατά τα 21 χρόνια της δικτατορίας του, ο Μουσσολίνι είχε σκεπασθί με 74 γυναίκες, για τις όποιες έδεδεψε ένα ποσό ένδοξο μισθού με 5.000.000 σπινερνά δολάρια.

★Το ύππερτικό προσημικό των άγγλικών βασικών άνακτόρων άποτέλεται από 1.500 άτομα, που έχουν 100 διάφορες είδηότητες. Όλοι αυτοί λοιπόν εκπαιδεύονται σε μία είδική σχολή, που ίδρύθη πρό ενός αιώνα στην περιφέρεια του Πύργου Ουίνδσορ.

★Είδικά πειράματα που έγιναν στη Βαλτιμόρη, άπεδείξαν ότι η επίδρασις διάφορων φαρμάκων έξαρτάται απ' την καιρική κατάσταση. Παρατηρήθη π. χ. ότι η νιζιτολίνη έχει ίσχυρότερη ένέργεια πάνω στις γάτες, όταν πέφτι η βαρομετρική πίεσις.

Πέ την πρόσδοξιά της, η μύγα άπορροφά την τροφή της, που είνε πάντοτε όγρη. Όταν βρή ένα φαγώσιμο σπινερ, π. χ. ένα γλύκισμα, πρέπει πρώτα να το ύγροποιήση. Το καταβρέχει λοιπόν με τα ύγρα που έχει ρουφήει προηγουμένως, ξαναβάζοντάς τα έπ' το στομάχι της. Περιμένει να μαλακώση, να λυώση, κι' έπειτα ξανακαταπίνει όλο το όγρο. 'Ετσι, άφνει πάνω στο τρόφιμο τα άφθονα μικρόβια που περιέχει το σάλο της.

Τα έξη πόδια της μύγας έχουν στην άκρη τους γαμφά νύχια και μικρές τρίχες άλειμένες με ένα έξωδες ρευστό. Τα νύχια της χρησιμεύουν για να σκαρφαλώνη σε άνώμαλες έπιφάνειες κι' οι τρίχες για να συγκρατήται πάνω σε έπιφάνειες λείες, άκόμη και στο ταξάν των δωματίων. Στις ίδιες αυτές τρίχες προσκολλάνται τα μικρόβια κατά χιλιάδες, και κατόπιν το έντομο τ' άφνει πίσω του καθώς περπατάει. Άν βάλει κανείς να περπατήση μία μύγα πάνω σ' ένα πιάτο ζελατίνη, θα ίδη μετά 1-2 ώρες να έμφανίζεται κάτι σαν όσφρη μόχλα στην έπιφάνεια της ζελατίνης, στα σημεία όπου πάτησε το έντομο. Είνε οι καλλιέργειες των μικροβίων, που πολλαπλασιάζονταν άσφα να στο θρεπτικό αυτό ύλικό.

Τα πόδια της μύγας παίζουν έπίσης ρόλο αισθητηρίων όργάνων της γεύσεως. Όταν έλθουν π. χ. σ' έπαφή με νερό ζαχαρωμένο, βλέπουμε το έντομο να σταματά άμέσως και να καταβρέχη την πρόσδοξιά του, για να ρουφήη το όγρο αυτό.

—'Η μύγα γεννά τα αβγά της — 600 περίπου — σε σωρούς σκουπιδιών και κοπριάς. Ένας σωρός κοπριάς μπορεί να περιέχει 400.000 αβγά. Όλ' αυτά έκκολάπτονται ταχύτατα, με τη θερμότητα του ήλιου και της άποσυνθέσεως των όργανικών υσίων της κοπριάς. 'Επειτα από λίγες ώρες, βγαίνουν απ' αυτά κτί παράξενα σκουληκάκια, άναδόν διαφανή, χωρίς κεφάλι και πόδια. Άφού έλλάξουν δερμα πολλές φορές, φθάνουν μετά 5-6 ήμερες σε μέγεθος ενός πόντου περίπου. 'Επειτα το δερμα τους γίνεται σκληρό, σαν τη φλούδα του σταριού, και κοκκινωπό. Μέσα σ' αυτό, το σώμα του έντόμου μεταμορφώνεται τελείως, σε 4-5 ήμερες και άποκτά πόδια και φτερά. Κατόπιν, με τη βοήθεια μιας μικρής φούσκας που ύπάρχει στο κεφάλι του, βγαίνει μέσα απ' τη φουλάκη του. Είνε πιά μία τελεία μύγα.

Σημειώτέον ότι η μύγα δεν άναπτύσσεται περισσότερο, όταν βγώη πιά φτερά. Οι μικροσκοπικές μύγες, που βλέπουμε συχνά να πετούν μέσα στα σπινια μας, δεν πρόκειται να μεγαλώσουν περισσότερο. Άνήκουν σε ιδιαιτέρη μικρή ράτσα.

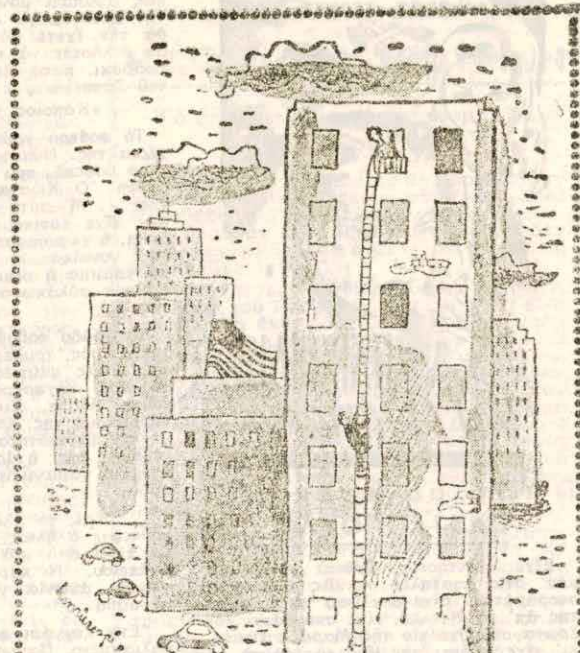
Ξεχωριστό έπίσης είδος είνε οι μύγες που τσιμπούν. Αυτές είνε σε σταδάλους. Μπαίνουν όμως και στα σπινια, όταν πρόκειται να βρέξη. Γι' αυτό πιστεύεται συχνά ότι οι μύγες τσιμπούν, όταν ο καιρός είνε βρογέρος.

—'Η μύγα δεν έχει πνεύμονες. Άναπνέει μ' ένα σύστημα σωληνών. 'Η καρδιά της έχει σχήμα σάσκου και σπινιέ σ' όλο της το σώμα ένα άσχημο αίμα. 'Υποδοχέται δε στο έργο της από διάφορες βοηθητικές καρδιές, σκαρπισμένες σε διάφορα σημεία του σώματος του έντομου — τέσσερες απ' αυτές βρίσκονται στα φτερά.

Μέσα σ' ένα καλοκαίρι, μπορεί ν' άναπτυχθώη από μία μύγα 14 διαδοχικές γενιές. Είνε τέτοια η γονιμότητα των έντόμων αυτών, ώστε, σύμφωνα με τους υπολογισμούς ενός Άμερικανού έντομολόγου, αν έπιδοσαν όλοι οι άπύγονοι ενός μόνου ζευγαριού, θα έπχαν σκεπάσει μέσα σ' ένα καλοκαίρι, όλόκληρο τον κόσμο μ' ένα στρώμα ύψους τριών ποδών σπινιού! Έτύγχε όμως, διάφοροι έχθροι έξονόουν τις μύγες κατά μυριάδες. Ένας απ' αυτούς είνε ένα είδος μικροσκοπικού μύκητος, που εισχωρεί μέσα στο σώμα της μύγας και τη σκοτώνει.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Στο προπερασμένο φύλλο μας, στο άρθράκι μας «Οι 10 διασημότερες γυναίκες», παρελείφη λόγω τυπογραφικής άδελφίας, μετά το όνομα της κ. Ρουζβέλτ, οι λέξεις: κί, Μίρα Μπερνού, που ήταν η γραμματέας του Γκάντι.

Ο Ρωμαιοί και η 'Ιουλιέττα στην 'Αμερική.

ΤΑ «ΚΟΡΝ - ΜΠΗ»

—Κακόμοιρε άντρουλή μου!...

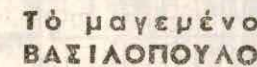

—Κατέβασε το ρουστανί σου, 'Ελληνική! Γυρίζουν και κυττάζουν όλοι οι άνδρες...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΕΙΔΥΛΙΑ...

Τα ζευγαράκια κάνουν ουρά...

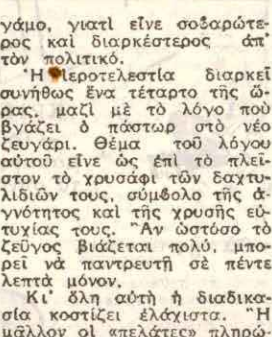

Ὁ ἀρραβωνιαστικός σας δὲν σᾶς ἀγαπάει. Ἄν ἦσατε πιὸ ἐξυπνὴ καὶ ἀλγύντερο εὐπιστὴ, θὰ καταλαβαίνατε

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΟΤΗΣ ΑΘΕΝΕΙΟΣ,
ΖΙΑΜΠΕΡ ΜΟΡΟ

Λάμπες με «νέον» έγκυστε
στημένες στο ταβάνι άπομι-
μούντα το ουράνιο τόξον, ά-
νάμεσα σε άστρα έπύχρυσα.
'Ο πάστωρ πηγαίνει συχνά
δ' ίδιους να παραλάβει του-
ς μελλοντικούς άπ' το σιδή-
ροδρομικό σταθμό ή άπ' το
λεωφορείο ή άπ' το ξενιδο-
χείο τους. Και τους συμβου-
λεύει να κάνουν όρθηκευτι-
κή.

Η μύτη και η...

Τό γεγονός αὐτό προκάλεσε στίς ἐφημερίδες χιουμοριστικές συγχρίσεις τῆς Μάργκαρετ μέ... τὸ Κογκρέσο τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν! Ἐνῷ ὁλασθῇ ἡ Μάργκαρετ λέει πάντα «ναί» σ' ὅ,τι πῆ ὁ Τρούμαν, τὸ Κογκρέσο λέει πάντα «ὄχι»!...

δικιότη. «Ετσι, καθιερώνω
τοποσηπία τους, ενέκλεισε
σές τους συμπατριώτες του,
υτέρα, τους έπαισε κρυφά
ά φηλη που ο Βασιλευδίου
φύραση. «
τοποσηπία του για το Μω-
ραίου, επίσης ότι είχε
τη.

...ίνες, τυραννικότητα
...αν ή Αικατερίνη των
...ης Άγγλιας.
...είχε μιὰ τερατώδη
...δια, ήταν καμωμένη
...μαγκου»).
...αίνει από όλα αυτά
...αρχοούν στη ζωή ή

Κυνικά καύματα ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ

40 βαθμούς ύπε σκιάν!

Όλοι έχουμε ακούσει να γίνεται λόγος για τα ποτικά ψυχρά. Άλλα πολύ λίγο φανταζόμαστε ότι μπορεί να υπάρχουν και ποτικές ζέστες και μάλιστα αληθινά κυνικά καύματα, όπως είναι οι 40 βαθμοί ύπε σκιάν!

Και όμως αυτή είναι η θερμοκρασία που επικρατεί κατά τους θερινούς μήνες στην περιοχή του όρη Γκούκον, στα βορειότερα της Αλάσκας, πολύ μακρύτερα από τον πολικό κύκλο, όπως διαπιστώσαμε μια αμερικανική αποστολή, που παρέμεινε εκεί ένα περίπου χρόνο.

Τα ειδικά όργανα της ίδιας αποστολής έδειξαν επίσης μεγίστην θερμοκρασίαν κατά τους χειμερινούς μήνες 80 βαθμούς κάτω του μηδενός.

Το κολοκάρι διαρκεί σ' αυτή την περιοχή περί τους τρεις μήνες, από το Μάιο ως τον Ιούλιο. Κατά τους δύο πρώτους μήνες, η θερμοκρασία κυμαίνεται γύρω στους 20 βαθμούς. Άλλα κατά τα τέλη Ιουνίου ή λίγες δεν βύει καθόλου και το έδαφος απορροφά τότε διπλάσιο αριθμό ακτίνων από ότι κατά την ίδια εποχή στον Ισημερινό. Έτσι το θερμόμετρο σημειώνει μια αλματώδη άνοδο και διατηρείται στους 40 βαθμούς επί ένα περίπου μήνα.

Η ζωή κατά την περίοδο αυτή καταστάει περισσότερο δύσκολη παρ' ό,τι κατά τα μεγάλα ψυχρά του χειμώνα για τους ελαχίστους Έσκιμους, που ζουν στο όρη Γκούκον. Ο εκθρόνος τους όμως είναι όχι τόσο η ζέση, όσο τα κουνούδια. Είναι τόσο πολυάριθμα, που, για να θγούν από τις χυμένες μέσα στο έδαφος καλύψεις τους, πρέπει να ντυθούν με κοντρά ρούχα, πλατύφυρα κοπέλλα με κουκουπίδια γύρω από το πρόσωπό τους, γάντια και μπότες σφιγμένες στους μπρούς, για να μην μπορούν τα κουνούδια να εισχωρήσουν μέσα στα πόδια τους.

Ο Άλεξάνδρος Μουρραϊν, ο τομπαρός μηχανικός που διεύθυνε αυτά τα μέρη πριν από πολλά χρόνια για να χαράξει τη σιδηροδρομική γραμμή του Όρμου του Χούδσων, γράφει στο ημερολόγιό του:

«Δεν είχαμε ιδέα τίποτε παρόμοιο. Έχω διασχίσει τα περίφημα έλη της λίμνης Πονσαρτρών, που ακιματίζει ο Έρυθρος ποταμός, στο Τέξας. Τα κουνούδια όμως αυτές εδώ της περιοχής είναι πολύ χειρότερα. Δεν μπορούμε ούτε να αντισταθούμε, ούτε να μιλήσουμε, χωρίς το στόμα μας να γεμίσει άμέσως από τα απόδιστικά αυτά έντομα».

Ίδου όμως μερικάς άλλες ιδιοτροπίες της θερμοκρασίας στην περιοχή του όρη Γκούκον.

Σε ύψος ενός μέτρου πάνω από την επιφάνεια του εδάφους, το θερμόμετρο σημειώνει κατά τις πρώτες ημέρες του Ιουλίου 40 βαθμούς.

Στην επιφάνεια του εδάφους η θερμοκρασία είναι λιγάκι μεγαλύτερη και φθάνει τους 40½-42 βαθμούς.

Σε βάθος 20-30 εκατοστών επικρατεί μια θερμοκρασία 20 περίπου βαθμών.

Και σε βάθος 50-60 εκατοστών το θερμόμετρο δείχνει 10 βαθμούς κάτω από το μηδέν και κάποτε περισσότερο!

Σ' αυτό το βάθος βρίσκεται το αιώνια παγωμένο υπόστρωμα της άρκτικής περιοχής.

Στα δάση που απλώνονται γύρω από το όρη Γκούκον, το παγωμένο στρώμα βρίσκεται σε βάθος 10 περίπου εκατοστών κάτω από την επιφάνεια του εδάφους.

Το στρώμα αυτό είναι τόσο συμπαγές και τόσο στερεό που μοιάζει με γρανίτη. Η θερμοκρασία των ηλικιών ακτίνων δεν φθάνει ποτέ ως εκεί.

Γι' αυτό, κατά την κατασκευή του σιδηροδρόμου από το Άνκορεζ ως το Φαίρμπανκ, στην Αλάσκα, οι μηχανικοί προτίμησαν να εγκαταστήσουν τις σιδηροτροχιές πάνω σ' αυτό το παγωμένο στρώμα του εδάφους, που παρουσίαζε τη μεγαλύτερη ασφάλεια.

Το ίδιο έγινε και κατά την πρόσφατη κατασκευή από την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών της μεγάλης στρατηγικής γραμμής, που συνδέει την Αλάσκα με το δυτικό Καναδά και που εκτείνεται σε μήκος 3500 χιλιομέτρων.

Μια άλλη σφαλερή αντίληψη είναι επίσης ότι στην άρκτική περιοχή δεν φυτρώνει τίποτε. Και όμως οι Έσκιμοι του όρη Γκούκον καλλιεργούν αμάρι, πατάτες, ραδικία και διάφορα άλλα χορταρικά.

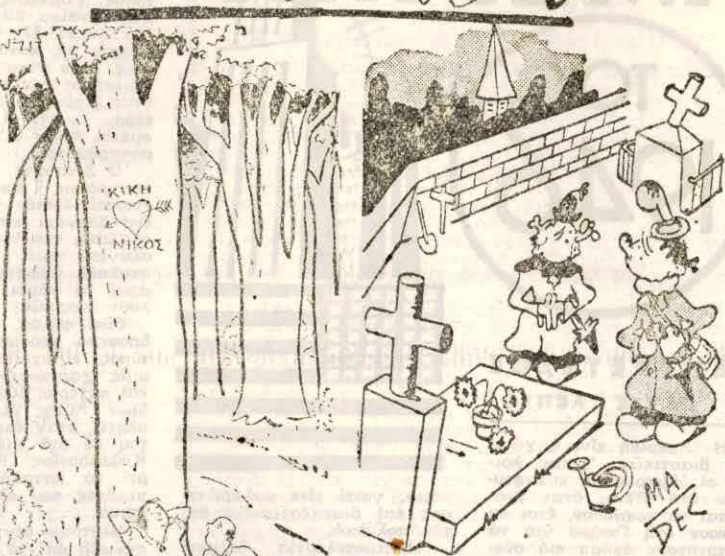
Η σπορά των γίνεται κατά τις πρώτες ημέρες του κολοκαιριού, μόλις αρχίζει να λιώνει το χιόνι. Αναπτύσσονται κατόπιν με πολύ μεγάλη ταχύτητα και ωριμάζουν προτού ν' αρχίσουν τα μεγάλα κυνικά καύματα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι στην περιοχή του όρη Γκούκον η ημέρα διαρκεί το κολοκαίρι 16, 18, 20 ώρες και γι' αυτό η θερμοκρασία είναι πάντοτε πολύ μεγάλη.

Η συνκομιδή, τέλος, πρέπει να γίνει πριν από τα τέλη Ιουνίου, που είναι η περίοδος των μεγάλων κυνικών καυμάτων. Όλα αποξηραίνονται τότε και για να βρουν κανείς λίγη πρασινάδα πρέπει να τρέξει στα πυκνά δάση με τα έλατα, όπου η θερμοκρασία δεν ξεπερνάει τους 18-20 βαθμούς.

ΠΩΛ - ΕΜΙΛ ΒΙΚΤΟΡ

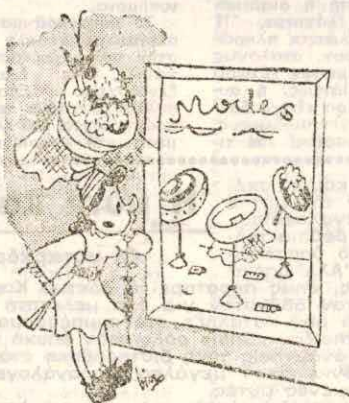
Η ξένη Τελοιογραφία

ΚΡΙΣΙΣ ΣΤΕΓΑΣΕΩΣ

— Του χρωστάω πολλά του μακαρίτη... Μου άδειασε το σπίτι!...

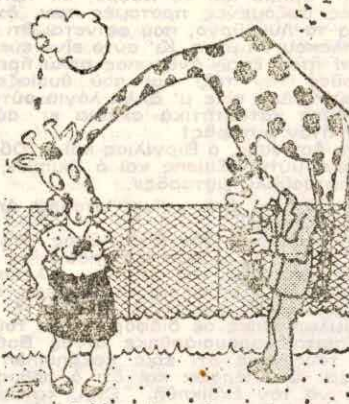
— Πότε λοιπόν θα πής το «ναί». Κικίτσα μου;

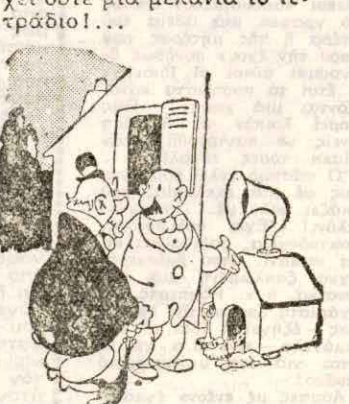
— Παναγία μου! Τι έφρενικά καπέλλα!

— Βλέπεις, μαμά; Δεν έχει ούτε μια μελανιά το τετράδιο!...

— Σήμερα δεν είσαι διόλου όμορφη, αγάπη μου!...

— Γαυγίζει τόσο σιγαλά που αναγκάστηκα να του βάλω μεγάφωνο!...

Ένας τετράποδος αστέρας

Ο Λάσσι, τα θαύματά του και οι θαυμαστές του

Ο Λάσσι. Ένας άριστος άσπινος σκύλος, είναι σήμερα διάσημος ήθοποιος του Χόλλυγουντ. Σεχωρίζεται από το Ρίν-Τιν-Τιν κι από όλους τους άλλους σκύλους που έχουν παίξει στον κινηματογράφο, γιατί εκείνοι υπάκουαν στις προφορικές διαταγές που τους έδινε ο κύριός τους την ώρα του γυρίσματος, ενώ αυτός προσέφερε στα απλά νεύματα του προγυμναστή του και παίζει με αντίληψη και ταλέντο πραγματικού ήθοποιου.

Δεν άνηκε σε εκλεκτή τάξη, ούτε ήταν άριστος έκ γενετής. Γεννήθηκε στο Βόρειο Χόλλυγουντ, το 1940. Λεγόταν τότε Πάλ κι ήταν ο πιο άσχημος απ' όλα τ' αδέλφια του, με σώμα μικρό και κεφάλι δυσανάλογα μεγάλο. Ανηκε ακριβά σ' ένα φίλο του γνωστού «σκυλογυμναστή» Ρούντ Ουήτερντ — ο οποίος κάνει αυτό το επάγγελμα στο Χόλλυγουντ επί 20 χρόνια. Ο Ουήτερντ τον πήρε εις εξόφλησιν ενός χρέους 10 δολλαρίων, όχι γιατί τον θεωρούσε κατ' τη θεωρητική, αλλά γιατί άναποδισε γενικά τα σκυλιά, και του έδωσε μια στοιχειώδη προγυμνασία στη «κοιλή» του. Έπειτα τον άφησε να ζήσει ελεύθερος, ξενοιαστος, γαυγίζοντας και κυνηγώντας τις μοτοσυκλές στους γύρω λόφους.

Όταν άποδοξά ακούσε ότι η Μέτρο-Γκόλντγουιν Μάγερ ζητούσε σ' όλη την Αμερική ένα σκυλί κατάλληλο για το φιλμ «Ο Λάσσι έρχεται στο σπίτι», παρουσιάσε τον Πάλ, δίχως να έχει πολλές ελπίδες επιτυχίας. Οι διευθυντές γέλασαν ελεύθερα, όταν είδαν το άπειρο ήθος και κακομύτη του σκύλου. Τους έκαμε όμως κάποια έντυπωσι ή έμπνευσα. Πέρασαν λίγες μέρες, χωρίς να βρεθεί ακόμη το κατάλληλο σκυλί, μονομιάς εξετάσθησαν χιλιάδες τέτοια ζώα. Έπειτα ο Ουήτερντ έαναπαύσθηκε τον Πάλ, τώρα όμως έτελώς άλλοιωτικό, τόσο στη φυσική εμφάνιση όσο και στην προγυμνασία. Τον είχε λούσει, του είχε κάνει μαζασή και μανικιούρ, τον είχε υποβάλει σε ειδική υγιεινή δίαιτα. Τον είχε διδάξει χίλια-δύο θαυμάσια κι' έξυπνότητα «κόλπα». Ο φακός έβλεπε άπείρη ότι είχε περισσότερο φωτογόνεια απ' όλους τους άλλους σκύλους. Το χρώμα του τριχώματός του και το μέγεθος του κεφαλιού του ήταν τέλεια για τα έγχρωμα φιλμ, και τα μάτια του γεμάτα έκφραση. Αυτή τη φορά το ζώο έγινε ενθουσιώδης δεκτός. Κι' έτσι ο Πάλ άρχισε το στάδιο του ως ήθοποιος της δόξης.

Μόλις το φιλμ άρχισε να παίζεται στην Αμερική, ο Πάλ, ή μάλλον ο Λάσσι — με το νέο του όνομα — έλασε 15.000 συγχαρητήρια γράμματα. Σήμερα το όνομά του είναι γραμμένο στον άλφαβητικό κατάλογο των άστέρων της Μέτρο-Γκόλντγουιν, άμέσως μετά τη Χέντυ Λάμπαρ. Λαμβάνει τόσα γράμματα, όσα η Λάνα Τάρνερ. Τα κέρδη του σάβαν συνεχώς. Ένα μέρος της ειδικής άμπρεσίας έλέγχου εργασίας των άνηλικών τον παρακολουθεί διαρκώς στη δουλειά του, όπως γίνεται κατά το νόμο με όλους τους άνηλικους ήθοποιούς.

Έχει γίνει το «φάβοο» των παιδιών της Αμερικής και των σκυλοφίλων όλου του κόσμου. Κατά τον πόλεμο, έπαιξε επανειλημμένως για

να διασκεδάσει τα άμερικανικά και καναδικά στρατεύματα, σε στρατώνες και νοσοκομεία. Το περασμένο καλοκαίρι έκαμε μια τούρνε, που του άπέδωσε 2.750 δολάρια την έβδομάδα. Το χειμώνα, στον Άγιο Φραγκίσκο, πληρώθηκε 1.500 δολάρια για δύο ημερών παραστάσεις.

Έπειτα από κάθε φιλμ του Λάσσι, ο προγυμναστής του έχει ν' άπαντήσει σε πλημμύρα έπιστολών, που τον ρωτούν πώς ο σκύλος του έπιτυγχάνει το Α ή το Β τετράκι χωρίς ν' άσχη τίποτε. Και δίνει πάντα τις σχετικές πληροφορίες. Έξηγει ακόμη πώς ο Λάσσι υπακούει στις σωματικές χειρονομίες του, που άποτελούν άλόκληρο λεξιλόγιο, άφου όμως προηγουμένως άπονημονώσει τις άδελφίες που του δίνει προφορικά πριν από κάθε σκηνή.

Όταν παίζει ο Λάσσι, τον παρακολουθούν πάντοτε μ' ένδιαφέρον διάφοροι ήθοποιοί της Μέτρο-Γκόλντγουιν και θαυμαστές το ταλέντο του. Κάποιος βετεράνος θιασάρχης έλεγε κάποτε χαρακτηριστικά γι' αυτόν:

«Βλέποντας κανείς το παίξιμο του Λάσσι, συμφωνεί με το Σωκράτη που έλεγε ότι ο σκύλος είναι φιλόσοφος, και με τον Στήβενσον που γράφει κάπου ότι είναι γεννημένος για ήθοποιός».

Για ν' άσχεκώσει τη δου-

Το νέο έγχρωμο άμερικανικό φιλμ «Κίττυ», με την Πωλέτ Γκοντάρ, σημείωσε τελευταίως καταπληκτική επιτυχία στο Λονδίνο. Μονομιάς έχει γίνει πιο διάσημη, με τις τόσες ταινίες της, ή Πωλέτ Γκοντάρ μένει πάντοτε ή ήθοποιός για την οποία υπάρχουν οι λιγότερες πληροφορίες. Οι Άμερικανοί ρεπόρτερ, οι διάσημοι για λεπτομέρειες της ιδιωτικής ζωής των άστέρων, δεν έχουν εξακριβώσει καν με βεβαιότητα το όνομά της, και το έτος της γεννήσεώς της, τα του γένους της και του διαζυγίου της με τον Τσάρλυ Τσάπλιν, το χρώμα των μαλλιών της...

Λεγόταν Πωλίν Λέβυ, πριν πάρη το όνομα Πωλέτ Γκοντάρ. Πανθρεύθηκε πραγματικά με το Σαρλώ; Είναι ζωντανή ή καστανή; Έχει γράσει, σε διάφορες εποχές, ότι γεννήθηκε το 1905, το 1914, το 1911. Τελευταίως, δήλωσε ή ίδια στον άπεσταλμένο ενός μεγάλου άμερικανικού περιοδικού:

— Για την ώρα, έχω γεννηθή το 1915...

Πώς είναι όμως δυνατόν αυτό, έφ' όσον 12 χρόνια άργότερα ήταν ήδη παντρεμένη μ' έναν έκατομμυριοχό του Σικάγου κι' είχε μάλιστα πάρει διαζύγιο;...

Το μόνο βέβαιον είναι ότι γεννήθηκε στο Λονγκ Άιλαντ, ένα λαϊκό προάστιο της Ν. Υόρκης. Αυτό άποδεικνύεται κι' απ' την χαρακτηριστική προφορά της, που έχει όστόσο κάποιο ξεχωριστό θέλγητρο. Μόλις μπόρεσε, εγκατέλειψε το ταπεινό αυτό περιβάλλον, για ν' άναζητήσει κάτι καλύτερο. Σε ηλικία 14 έτών, δοκίμασε την τύχη της στο Μπροντγουάι, με το περίφημο μπαλέτο Ζιγκφρίντ. Δεν βρήκε όμως εκεί την έπιτυχία. Κατόπιν την προσέλαβαν στο Χόλλυγουντ, αποκλειστικά και μόνον για τις ώρες της γάμπας και τα άλλα σωματικά προσόντα της. Στο πρώτο φιλμ όπου έφανώθηκε, δεν φαινόταν ούτε μια φορά το πρόσωπό της...

Άλλα οι φιλοδοξίες της ήσαν πολύ μεγαλύτερες. Έγκατέλειψε τα στούντιο εκείνα που δεν ήξεραν ν' άντιμετώπιζαν, και πέτυχε απ' τον Σάμουελ Γκόλντγουιν τον πρώτο μικρό αλλά πραγματικό ρόλο της στο φιλμ «Ο βασιλιάς της άρένας», μαζί με τον Έντι Κάντορ.

Την εποχή αυτή, είχε γυρίσει απ' την Εθρώπη ο Τσάρλυ Τσάπλιν κι' έτοιμάζε μυστικά ένα καινούριο φιλμ, με πολλών όμως διαταγμό, μη έρποντας αν θα πέτυχανε στον «όμιλούντα». Σ' ένα γουήκ-έντ, πάνω στο γιάτ κάποιων κοινών φίλων, γνώρισε την Γκοντάρ. Σε λίγο, είχαν γι-

λειά το Λάσσι, ο προγυμναστής του μεταχειρίζεται διάφορα μικροτεχνάσματα. Όταν π. χ. πρόκειται ν' άγρίσει με τα δόντια του τη λαδή μιας πόρτας και ν' άνοιξη, ή λαδή αυτή σκεπάζεται έξωτεροίκως με καουτσούκ καταλλήλου χρώματος, για δύο λόγους: πρώτον γιατί τα σκυλιά γενικά δεν δαγκώνουν εύχαιστώως μετάλλια άντικείμενα, και δεύτερον γιατί άναπούν τις καουτσουκένιες σφαίρες, που τους θυμίζουν τα παιχνίδια με τόπι.

Για ν' άμ παρακουράζεται ο Λάσσι, τον άπαικιστούν στις έποποιήσεις σκηνές άλλα σκυλιά που του μοιάζουν πολύ. Μερικά απ' αυτά είναι παιδιά του, γιατί έχει έν έλα 12 άπογόνους. Γύρω ο Λάσσι είναι 6 έτών. Ο προγυμναστής του προσέλεξε ίδι-τι το στάδιο του θα διαρκέσει άλλα 4-5 χρόνια. Όσο-τόσο προσπαθεί ν' άδιατηρήσει όσο το δυνατόν περισσότερο την υγεία του και τις δυνάμεις του. Προσέχει ίδ-αιτώως στη δίαιτά του. Έτοιμάζει ο ίδιος την τροφή του: Το πρωί 3 φλιτζάνια γάλα κι' ένα σούδο όμώ, το βράδυ ένα καλό κομμάτι κρέας και λίγα σκληρά ψι-σκόντα για να δυναμώσουν τα δόντια του. Τον δίνει επί-σης καθημερινώς περίπου μια όγκ χυμό ντομάτας, και κάθε 2-3 ήμέρες ένα μεγάλο κόκκαλο για ν' άμ το ροκανίση.

— Τι είναι ή έλπίδα;

— Μια βαθμιαία κούραση που καταλήγει στην άπείλ-πια.

♦♦

— Τι είναι ή έλπίδα;

— Μια βαθμιαία κούραση που καταλήγει στην άπείλ-πια.

♦♦

— Τι είναι ή έλπίδα;

— Μια βαθμιαία κούραση που καταλήγει στην άπείλ-πια.

♦♦

— Τι είναι ή έλπίδα;

— Μια βαθμιαία κούραση που καταλήγει στην άπείλ-πια.

♦♦

— Τι είναι ή έλπίδα;

— Μια βαθμιαία κούραση που καταλήγει στην άπείλ-πια.

♦♦

— Τι είναι ή έλπίδα;

— Μια βαθμιαία κούραση που καταλήγει στην άπείλ-πια.

♦♦

— Τι είναι ή έλπίδα;

— Μια βαθμιαία κούραση που καταλήγει στην άπείλ-πια.

♦♦

— Τι είναι ή έλπίδα;

— Μια βαθμιαία κούραση που καταλήγει στην άπείλ-πια.

♦♦

— Τι είναι ή έλπίδα;

— Μια βαθμιαία κούραση που καταλήγει στην άπείλ-πια.

♦♦

— Τι είναι ή έλπίδα;

— Μια βαθμιαία κούραση που καταλήγει στην άπείλ-πια.

♦♦

Κινηματογραφικά νέα

★ «Ντάμπο, ο Ιπτάμενος έλέφανς» αυτός είναι ο τίτλος της νέας δημιουργίας του Γουόλτ Ντιζνέι. Η ταινία είναι φυσικά έγχρωμη και θεωρείται άνωτερο από κάθε προηγούμενη σύνθεση του πατρός του Μίκυ-Μάους.

★ Η Τζίνα Μανές που ύπηρεζε μια δόξα του γαλλικού κινηματογράφου, ίδως κατά την εποχή του βωδού, άνοιξε στο Παρίσι μια σχολή όπου παραδίδει ή ίδια μυσήματα σε νέες και νέους που επιθυμούν ν' άσχεκώσουν στον κινηματογράφο.

★ Ο σκηνοθέτης Μαρσέλ Πανιόλ έτοιμάζεται ν' άγρίσει μια νέα ταινία. Ο τίτλος της θα είναι «Η πρώτη άγάπη». Οι κύριοι πρωταγωνιστές της ο Λουί Ζουβέ και ο Σαρλ Ντυλάν.

★ Το φιλμ «Ένας φίλος θάρρη άπόψε» είναι ή νέα δημιουργία του Ραμόν Μπερνάρ. Ο Γάλλος αυτός σκηνοθέτης δημιουργός της άξέχαστης ταινίας «Σύλλυνοι σταυρούς» ζαναγυρίζει έτοι στον κινηματογράφο ύστερα από πολυετή άπομάκρυνση.

★ Ύστερα από το φιλμ «Τερενάτα στο σύννεφο» που γυρίστηκε τελευταίως στο Παρίσι, ο Τίνο Ρόσοι πρόκειται ν' άγρίσει μια σημαντική ταινία, το μεγαλύτερο μέρος της όποιος θα γυριθί σε έξωτερικά στις Βαλεαρίδες νήσους.

★ Ύστερα από την καταπληκτική άναπτύξη της άγγλικής κινηματογραφικής παραγωγής, οι Άγγλοι παραγωγοί δεν βρίσκουν πια στή χώρα τους άρκετά στούντιο για ν' άγρίσουν τα φιλμ τους. Θα άναγκαστούν έτσι ν' άγρίσουν μερικά φιλμ στα στούντιο της Ρώμης. Συγχρόνως τους έ-γιναν προτάσεις από την Πράγα και την Βαρσοβία.

★ Ο Μαρσέλ Πανιόλ και ή σύζυγός του Ζακελίν Μπουδιέ άπόκτησαν προ έβδομά-δων διάδοχον στον όποιο έδόθη το όνομα Φρενιόκος.

♦♦

Το νέο έγχρωμο άμερικανικό φιλμ «Κίττυ», με την Πωλέτ Γκοντάρ, σημείωσε τελευταίως καταπληκτική επιτυχία στο Λονδίνο. Μονομιάς έχει γίνει πιο διάσημη, με τις τόσες ταινίες της, ή Πωλέτ Γκοντάρ μένει πάντοτε ή ήθοποιός για την οποία υπάρχουν οι λιγότερες πληροφορίες. Οι Άμερικανοί ρεπόρτερ, οι διάσημοι για λεπτομέρειες της ιδιωτικής ζωής των άστέρων, δεν έχουν εξακριβώσει καν με βεβαιότητα το όνομά της, και το έτος της γεννήσεώς της, τα του γένους της και του διαζυγίου της με τον Τσάρλυ Τσάπλιν, το χρώμα των μαλλιών της...

Λεγόταν Πωλίν Λέβυ, πριν πάρη το όνομα Πωλέτ Γκοντάρ. Πανθρεύθηκε πραγματικά με το Σαρλώ; Είναι ζωντανή ή καστανή; Έχει γράσει, σε διάφορες εποχές, ότι γεννήθηκε το 1905, το 1914, το 1911. Τελευταίως, δήλωσε ή ίδια στον άπεσταλμένο ενός μεγάλου άμερικανικού περιοδικού:

— Για την ώρα, έχω γεννηθή το 1915...

Πώς είναι όμως δυνατόν αυτό, έφ' όσον 12 χρόνια άργότερα ήταν ήδη παντρεμένη μ' έναν έκατομμυριοχό του Σικάγου κι' είχε μάλιστα πάρει διαζύγιο;...

Το μόνο βέβαιον είναι ότι γεννήθηκε στο Λονγκ Άιλαντ, ένα λαϊκό προάστιο της Ν. Υόρκης. Αυτό άποδεικνύεται κι' απ' την χαρακτηριστική προφορά της, που έχει όστόσο κάποιο ξεχωριστό θέλγητρο. Μόλις μπόρεσε, εγκατέλειψε το ταπεινό αυτό περιβάλλον, για ν' άναζητήσει κάτι καλύτερο. Σε ηλικία 14 έτών, δοκίμασε την τύχη της στο Μπροντγουάι, με το περίφημο μπαλέτο Ζιγκφρίντ. Δεν βρήκε όμως εκεί την έπιτυχία. Κατόπιν την προσέλαβαν στο Χόλλυγουντ, αποκλειστικά και μόνον για τις ώρες της γάμπας και τα άλλα σωματικά προσόντα της. Στο πρώτο φιλμ όπου έφανώθηκε, δεν φαινόταν ούτε μια φορά το πρόσωπό της...

Άλλα οι φιλοδοξίες της ήσαν πολύ μεγαλύτερες. Έγκατέλειψε τα στούντιο εκείνα που δεν ήξεραν ν' άντιμετώπιζαν, και πέτυχε απ' τον Σάμουελ Γκόλντγουιν τον πρώτο μικρό αλλά πραγματικό ρόλο της στο φιλμ «Ο βασιλιάς της άρένας», μαζί με τον Έντι Κάντορ.

Την εποχή αυτή, είχε γυρίσει απ' την Εθρώπη ο Τσάρλυ Τσάπλιν κι' έτοιμάζε μυστικά ένα καινούριο φιλμ, με πολλών όμως διαταγμό, μη έρποντας αν θα πέτυχανε στον «όμιλούντα». Σ' ένα γουήκ-έντ, πάνω στο γιάτ κάποιων κοινών φίλων, γνώρισε την Γκοντάρ. Σε λίγο, είχαν γι-

στηρίζουν ότι ή έννοιά τους δεν ήταν νοήμη... Η Γκοντάρ γύρισε, μαζί με τον καινούριο σύζυγό της, ένα φιλμ-βγαλμένο απ' το υψίστο-ρημα του Όκταβ Μιρμπά «Το ημερολόγιο μιας κομμάρισσας».

Στα τελευταία της φιλμ «Κίττυ», ή άλλοτε σύντροφος του Σαρλώ παίζει το ρόλο μιας μικρής λωποδύτριας, που γίνεται μοντέλλο του ζωγράφου Γκέντινμπορν και κατόπιν κυρία της άγγλικής άριστοκρατίας του 18ου αιώνα. Η Πωλέτ Γκοντάρ είναι ή μόνη απ' τις πρώην άστέρες που Τσάπλιν, που δεν έπαισε στή λήθη, αλλά έγινε άπεναντίας ένα απ' τα μεγάλα άστέρια του Χόλλυγουντ.

ΤΑ ΒΑΖΑΝΙΣΤΗΡΙΑ των αρχαίων Ρωμαίων

Οι 'Ιταλοί συνηθίζουν να καυχώνται για τον 'πολιτισμό' και το 'μεγαλείον' των προγόνων τους, των αρχαίων Ρωμαίων. Στην πραγματικότητα όμως, οι 'πολιτισμένοι' Ρωμαίοι είχαν ψυχρή θηριώδη, διψασμένη για αίμα. 'Η μεγαλύτερη απόλαυση των ήταν οι άγριες μονομαχίες και θηριομαχίες του 'Ιπποδρόμου και ο μαρτυρικός θάνατος των καταδικών.

Οι Ρωμαίοι είχαν τελειοποιήσει σε άφάνταστο σημείο τα μαρτύρια και τα χρησιμοποίησαν σε όλους τους καταδικούς, και σε άθώους ακόμη. 'Απ' την άλλη μεριά, που ήταν το αρχαιότερο είδος μαρτυρίου — και το ανθρωπιστικότερο, αν επιτρέπεται να μεταχειριστούμε αυτή τη λέξη — είχαν φτάσει στον 'τροχό', έφευρεσι τον αυτοκράτορος Κομμοδού. 'Υπήρχαν πολλές μορφές αυτού του βασανιστηρίου: 'Ο καταδικός δένονταν ολόγυμνος πάνω σε δυο βαρύτατους κυλινδρικούς τροχούς, οι οποίοι κυλούσαν σ' ένα καταπονητικό έδαφος και πολτοποιούσαν το σώμα του. 'Αλλοτε οι τροχοί ήταν μικρότεροι και σκεπασμένοι εξωτερικώς με δόντια και με αιχμές, που εισχωρούσαν στο σώμα του θύματος. Κάποτε, δεν κυλούσαν αυτούς τους κυλινδρικούς τροχούς, αλλά άφιναν τον καταδικό πλακωμένο από το βάρος τους, για να ξεφυκήσι σιγά-σιγά. Το μαρτύριο γινόταν σκληρότερο, όταν κορφώνονταν στο έδαφος μακριά οιδερένια καρφία, έτσι ώστε να ξεοκίζουν κι' αυτά τις σάρκες του θύματος. 'Ακόμη φρικτότερη ήταν η έξης τροποποίηση: 'Ο τροχός, περασμένος σ' ένα οριζόντιο άξονα, γυρίζει με μία λαβή σε μικρό ύψος πάνω από μύτερα καρφία, που κομμάτιασαν το κορμί του καταδικού με την περιστροφή του. Συγχρόνως οι βοηθοί του θύμνου τον μαστιγώνουν αλύπητα, για να μεγαλώσουν τους πόνους του. Κι' αν στο τέλος του μαρτυρίου, ο δυστυχισμένος έμεινε ακόμη ζωντανός, άναβαν από κάτω φωτιά και τον έκαιγαν.

'Ο Κικέρων αναφέρει ένα άλλο μαρτύριο, πρόδρομο της 'άνασκολοπίσεως': Στην πλάτη ενός ζυλίνου αλόγου ήταν προσαρμωμένο ένα μυτερό σουβλί. 'Ο δήμεος κάθισε τον καταδικό πάνω σ' αυτό και του κρεμούσε μεγάλο βάρος στα πόδια, για να πιέζεται περισσότερο το σώμα του πάνω στο σουβλί.

'Υπήρχαν έπειτα τα μυτερά 'κτένια', με τα οποία ο δήμεος ξεκολλούσε ολόκληρες λουριδες απ' τις σάρκες του θύματος.

Στο 'μαρτύριο της φωτιάς', ο καταδικός υποχρεωνόταν να βαδίση ζυπόλυτος πάνω σε αναμμένα κάρβουνα, είτε τον έδεναν σφικτά σ' ένα πάγκο κι' άκουμπούσαν κάρβουνα αναμμένα στα εύαισθητότερα μέρη του σώματός του. Για τους πολιτικούς εγκληματίες, υπήρχε μία άλλη μορφή αυτού του μαρτυρίου. Τους έδεναν πάνω σ' ένα ψηλό κάθισμα, έτσι ώστε να κρέμυνται έλεύθερα τα πόδια τους, κι' άναβαν φωτιά κάτω απ' αυτά.

Σε μικρότερα εγκλήματα, εφαρμόζονταν το 'μαρτύριο της δίψας'. 'Ο καταδικός έτρωγε άλμυρά φαγητά, έμεινε κλεισμένος σε μία πολύ ζεστή φυλακή, και δεν είχε ούτε σταλαγμιαία νερό για να σβύση τη φεβερή δίψα του. Στο 'μαρτύριο της άπνειας', δυο φυλάκες φρουρούσαν διαρκώς τον καταδικό και δεν τον άφιναν να κοιμηθή καθόλου, επί πολλά μερόνυχτα, στυπώντας τον με τα μαστίγια τους μόλις έκλεινε τα μάτια του.

Το 'μαρτύριο του αλατιού' έφερνε συχνά το θάνατο του θύματος. 'Ο δήμεος τον έκανε στο λάμφο λίγη ραλλί μελαγχολικό σε άλμυρο νερό. Κάποτε, οι κινήσεις του οισοράγου τόκαναν να κατεβή στο στομάχι του, και τότε ο δυστυχισμένος έσκαζε σε λίγη ώρα.

Στο 'μαρτύριο της κατσίκαρς', έδεναν σφικτά τον καταδικό και του πασπαλίζαν τις πατούσες των ποδιών με αλάτι. 'Επειτα έφερναν μία κατσίκα, η οποία τις έγλυφε τόσο πολύ — γιατί τα ζώα αυτά αγαπούν το αλάτι — ώστε, εκτός απ' το ανυπόφορο γαργαλτό που προκαλούσε στην αρχή στο θύμα, έτρωγε λίγο-λίγο με τη γλώσσα της τη σάρκα κι' έφτανε ως το κόκκαλο!

'Η θανατική ποινή εξέτελετο κατά διαφόρους τρόπους, απ' τους οποίους οι φρικτότεροι ήταν η σταύρωση, το γκρέμισμα σ' ένα βάραθρο με μυτερούς βράχους, το σπάσιμο των δοντών μ' ένα σφυρί και το θάψιμο του καταδικού ζωντανού. Οι πατροκτόνοι ριχνόντουσαν στον ποταμό Τίβερι, κλεισμένοι γυμνοί μέσα σ' ένα σακί, μαζί με μία οκιά, μία γάτα κι' ένα σκύλο.

Οι αυτοκράτορες, που διωργάνωσαν τους διωγμούς των Χριστιανών, επιπόνησαν καινούργια μαρτύρια γι' αυτούς: Τους έρραβαν μέσα σε τομαρία ζώων και τους πετούσαν στα άγρια ακυλιά. 'Ο Νέρων, έφευρέτης αυτού του συστήματος, παρακολούθουσε το θέαμα και διασκεδούσε τόσο πολύ, ώστε δάκρυζε απ' τα γέλια. 'Ο ίδιος διάταξε ν' άλειψουν άλλους Χριστιανούς με πίσσα και να τους βάλουν φωτιά. 'Επί Νέρωνος σταυρώθηκε ο 'Απόστολος Πέτρος με το κεφάλι προς τα κάτω.

Στο δεύτερο διωγμό, χρησιμοποιήθηκε πολύ το ζευατιστό λαδί.

'Ο φοβερότερος όμως απ' όλους ήταν ο δέκατος διωγμός, επί Διοκλητιανού. Οι φυλακές είχαν ξεχειλίσει τότε από καταδικούς. Τα 'θεάματα' στον 'Ιπποδρόμο δεν σταματούσαν καθόλου. Οι Χριστιανοί τυφλώνόντουσαν με πυρμένα σιδηρά ή με άδοξοι βρεγμένο με ζυδι.

Οι δήμεοι έγδυναν τα μικρά παιδιά, έμπρος στις μαννάδες τους, τα μαστιγώναν σκληρά, τα διαμελίζουν, τα πετούσαν στα ακυλιά και στους χοίρους.

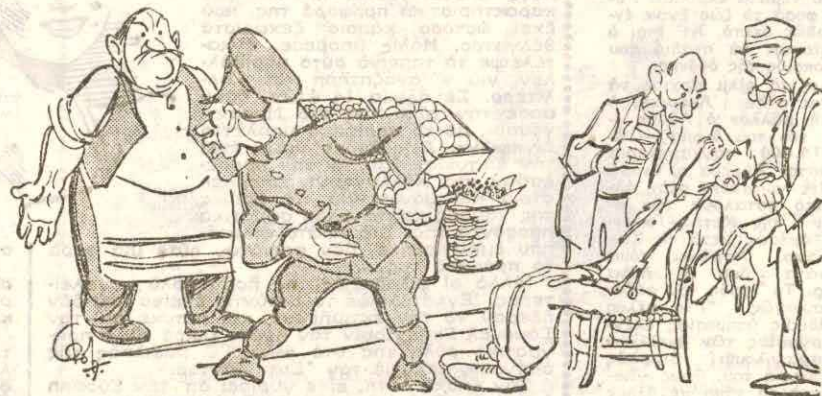
'Εδεναν τους μάρτυρες σε δυο λυγισμένα δένδρα, τα οποία άφιναν έπειτα έλεύθερα, για να ξεοκίζουν με την όρμη τους το σώμα των καταδικών. Κρεμούσαν απ' τα πόδια στα δέντρα τις γυναίκες, ολόγυμνες, και τις άφιναν να πεθάνουν σ' αυτή την εξευτελιστική και μαρτυρική οτάσι.

'Ο ιστορικός Βολκάνο Γκαλλικάνο, περιγράφει ένα πελώριο σφωρ ζύλων, ύψους 40 μέτρων, πάνω στον οποίο είχαν δεθεί, σε άλληπάλληλα στρώματα, πολλές εκατοντάδες Χριστιανοί, για να καούν ζωντανοί.

'Επίσης χρησιμοποιήθηκε συχνά κατά των Χριστιανών ο 'τροχός' και το κόψιμο του σώματος σε δυο κατά μήκος με πριόνι!

Ρωμαϊκή επίσης έπινόηση ήταν κι' ένα ανατριχιαστικό μαρτύριο, προωρισμένο ιδίως για τις γυναίκες: Σάπλωναν καταγής την καταδικό, γυμνή, της άνοιγαν την κοιλία και τη γέμιζαν κριθάρι. 'Επειτα έφερναν πεινασμένα γουρούνια, τα οποία καταδρόζιζαν το κριθάρι και τα έντερα της μαζί!

Την ίδια περίπου εποχή, οι μεγαλύτεροι αντίπαλοι των Ρωμαίων, οι Καρχηδόνοι, πρόσφεραν ως θυσία στο θεό Βάαλ άθωα βρέφη η αιχμαλώτους πολέμου.

— Τι τοίκανες του ανθρώπου;
— Τίποτα, κύριε πόλισην! Του είπα μόνο πόσο έχουν τα κεράσια...
(Σκίτσος Θ. Δημητριάδη)

Τους έκλειναν μέσα σ' ένα πελώριο και κούφιο μπουρνούτζινο είδωλο του θεού αυτού, άναβαν απ' έξω μεγάλες φωτιές, κι' έβησαν ζωντανοί τα δυστυχισμένα θύματα. Για τον ίδιο σκοπό είχε φτιάσει ο γλύπτης Παρίλλας ένα μπουρνούτζινο θώδο, κατά διαταγήν του τυράννου Φαλάριδος. Κι' έπεισε ο ίδιος πρώτο θύμα του έργου του, γιατί ο τυράννος τον έκλεισε μέσα για να το δοκιμάσει! Λέγεται ότι τα μπουρνούτζινα του καταδικού, όπως έδιναν μέσα απ' τη μπουρνούτζινη φυλακή του, έμοιαζαν καταπληκτικά με φωνή ταύρου.

Η τιμωρία των άπιστων συζύγων ήταν σκληρή και παραδειγματική στην αρχαία Περούα: Τις μαστιγώναν αλύπητα κι' έπειτα τους έκοβαν τη μήτη. 'Ο συνθηθέστερος τρόπος θανατικής εκτέλεσεως ήταν το πνιγίμο μέσα σε οτάχτη.

Οι 'Εβραίοι έφάρμοζαν τέσσερες τρόπους θανατώσεως των καταδικών: τον άπαγχονισμό, τον αποκεφαλισμό, τον στραγγαλισμό και τον λιθοβολισμό.

Ο σταυρός στην τέχνη

Το σημείο του σταυρού χρησιμοποιήθηκε σ' όλο τον κόσμο προ άμνημονεύτων χρόνων, τόσο ως θρησκευτικό σύμβολο όσο και ως στόλισμα. 'Απ' τις χιλιάδες παραλλαγές του, 300 περίπου χρησιμεύουν ακόμη στην τέχνη, στην αρχιτεκτονική και στα οικόσημα.

Λάμπες σαν μισεί ήλιοι

Οι επιστήμονες ασχολούνται με την παραγωγή ισχυροτάτων φωτεινών ακτίνων και καθάρθωσαν ήδη να επιτύχουν ακτίνες με ένταση ίση προς το 1) 16 των ήλιων. Βεβαιώνουν δε ότι θα μπορούσαν σε λίγο να δημιουργήσουν φωτεινές πηγές με τη μισή λάμψη του ήλιου. Οι πηγές αυτές δεν θα είναι μεγαλύτερες από μία κοινή λάμπα του ραδιόφωδου. Το φως θα εκπέμπεται από ώριμομένο λυμμένο μέταλλο. Για να μη πάθουν τα μάτια από τόσο έντονες ακτίνες, χρειάζονται ειδικά μούρα γυαλιά. Οι εφαρμόζεις τους προβλέπονται πολλές και σημαντικές στη μικροσκοπική οπτική, τη φωτογραφία και τον κινηματογράφο.

Ποιός είναι ο Π. Καπιτζά

'Η αμερικανική 'Ακαδημία 'Επιστημών άνακρήρυξε επίτιμο μέλος της τον διάσημο Ρώσο φυσικό Π. Καπιτζά. 'Η τιμητική αυτή διάκρισις αποτελεί μία διαμνηστική της 'Ακαδημίας κατά των φραγμών μυητικότητας και φιλοποφίας, που χωρίζουν τώρα τους επιστήμονες όλου του κόσμου. 'Η Ρωσική Κυβέρνησις έχει χρησιμοποιήσει το όνομα και τη φήμη του Καπιτζά για να καθουχάσει το λού της με την διαδεδομένη ότι ο μεγάλος αυτός φυσικός θα φτιάσει γρήγορα μία ατομική βόμβα. Λέγεται μάλιστα ότι τον εκάλεσε ο ίδιος ο Στάλιν κι' ότι έθεσε στή διάθεσί του όλα τα απαιτούμενα μέσα.

'Ο Καπιτζά άργησε πολύ να ασχοληθή με τα προβλήματα της ατομικής ένεργειας και των κοσμικών ακτίνων. Έργαζόταν άλλοτε μαζί με τον διάσημο Άγγλο επιστήμονα Ράδερφορντ — τον πρώτο που διέσπασε το άτομο — αλλά ασχολείτο κυρίως με το μαγνητισμό και με την υγροποίηση των αερίων. Μετά την επιστροφή του στη Ρωσία, το 1935, η σπουδαιότερη εργασία του ήταν μία νέα μέθοδος παραγωγής εθνηού υγρού οξυγόνου απ' τον αέρα.

Διακοπή σχέσεων

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΙΣ ΜΤΥΡΕΣ: 29 ετών
ΡΕΝΕ ΦΡΕΤΕΒΑΙ: Φίλος του, 29 ετών.

ΠΙΕΝΤΕΦΕ: 'Ιδιωτικός άστυνομικός.
ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στη χαριτωμένη φωλιά του νεαρού και έλεύθερου Μωρίς Μτυρέζ. Τον Μωρίς τον άγαπούν πολύ οι γυναίκες, άλλ' αυτές δεν άφινει ποτέ το αίσθημά του να γίνει πάθος. Κατά βάθος είναι καλό παιδί και δεν θέλει ποτέ να προκαλή θλίψη. 'Ο Μωρίς έχει έναν ένδοξο δώδεκα θάμναστη, τον φίλο του Φρετεβάλ ο οποίος προσπαθεί να παρήγει μαθήματα απ' αυτόν. Την ημέραν εκείνη έχουν γευματίσει μαζί και κατόπιν συνομιλούν. Είναι τρεις ή ώρα).

ΡΕΝΕ Είναι Πέμπτη σήμερα. 'Ημέρα της Γκιζέλλας. Αύτην δεν περιμένεις; ΜΑΡΙΣ (με πλῆξη): Ναι...

ΡΕΝΕ: Μπα! Το βαρομετρο πέφτει: Βασέθηκες λοιπόν στ' αλήθεια την όπερα, την Ιδεώδη αυτή γυναίκα; 'Αγοστάς άλλη; Όχι, το θάρρος να την κάνεις ως ύποφρη;

ΜΑΡΙΣ: Ξέρεις καλά πως συχαίνωμαι αυτό τα πράγματα. Δεν μ' άρέσει να προεγνώ λυπη στις γυναίκες, γι' αυτό και δεν διακόττω ποτέ γι' τις σχέσεις μου. 'Αφίνα τις ίδιες τις φίλες μου να τις διακόττω. Κι' αυτό είναι μία πραγματική τέχνη.

ΡΕΝΕ (διακοπτοντάς τον): Την όποια κατέχεις θαυμάσια αφού κατορθώνεις να διατηρήεις φιλικές σχέσεις με τις παλιές σου γνωριμιές, ενώ οι δικές μου με σκυλοδρόζουν όταν χωρίζουμε.

ΜΑΡΙΣ: Γιατί δεν ξέρεις να τις καταφέρεις όπως πρέπει. 'Όταν ο άνδρας παύνη σχέσεις με μία γυναίκα πρέπει απ' την πρώτη στιγμή να την μελετά και να βρίσκει τις άδυναμιές της για να μπορεί να τις εκμεταλλευθή άργότερα, όταν θελήση να χωρίση.

ΡΕΝΕ: Νά δοίμε, όμως, πώς θα τα καταφέρεις με την Γκιζέλλα που σ' αγαπά κι' έρχεται εδώ με την άγωνία που άρκοκαί η συναισθησι της άμαρτίας!

ΜΑΡΙΣ: 'Αποφάσισα να θέσω σ' έφορμότη μία νέα μέθοδο. (Χτυπά το κουδούνι της εξόφυρας): Αυτή είναι! Θεύρα γρήγορα απ' την έξοδο της άπηρεσίας. ('Ο Ρενέ φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

('Ο Μωρίς προσποιείται ότι διαβάζει μία έφημερίδα. Μπαίνει η Γκιζέλλα λαχανιασμένη, κατακόκκινη, νευρική).

ΜΑΡΙΣ (με ψευτική έκπληξη): Τι έπαθες, αγάπη μου;

ΓΚΙΖΕΛΛΑ (προσπαθώντας να συνείλη): 'Η καρδιά μου χτυπά δυνατά! Δεν μπορώ να μιλήσω... (έξαντλημένη). Κάποιος με παρακολούθησε.

ΜΑΡΙΣ: Θό γελιάσθηκες. ΓΚΙΖΕΛΛΑ: 'Όχι, Μωρίς, κάποιος με πήρε από πίσω... τον άντελήφθηκα μόλις βγήκα απ' το σπίτι μου. Μήπως σ' ένα αυτοκίνητο, με παρακολούθησε σ' αυτοκίνητο κι' αυτός.

ΜΑΡΙΣ (προσπαθώντας να την καθησυχάση): 'Ησύχασε, αγάπη μου, θα ήταν κανένας που σε βρήκε του γούστου του.

ΓΚΙΖΕΛΛΑ: 'Όχι, όχι. Αυτός είχε ύφος άστυνομικό. Στοιχηματίζω πως ήταν κάσκοπος του άνδρου μου. (Πέφτει στην άγκαλιά του Μωρίς): Και τώρα χάθηκε! 'Ο άνδρας μου θα τα μάθω όλα!

ΜΑΡΙΣ: 'Ας μη γινώμαστε τραγικοί, έφ' όσον δεν είμαστε έντελως βέσαιοι... Ένας άνθρωπος που σε πήρε μία φορά από πίσω μπορεί να είναι μάλλον θαυμαστής σου. 'Αν ξανασημεί το ίδιο δυο-τρεις φορές, τότε δικαίως ν' άνησυχώσω.

ΓΚΙΖΕΛΛΑ: Τα λόγια σου με καθησυχάζουν κάπως. ('Ο Μωρίς την χαϊδεύει, μιλούνη για λίγο άκεφοι. Αυτός με κάποια τύμη, έκλεινη με το πόδο μήπως άποκαλυφθή το παραπτώμα της. 'Υστερα άπογορεύεται μ' ένα μελαγχολικό άποκαρηκτισμό. 'Η Γκιζέλλα πού αισθάνεται με πόνο να της ξεφεύνη η ετυχία, όπόσχετα να ξανάρθη την όλλη Πέμπτη).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Άλγη δ'ρα μετά την άναχώρησι της Γκιζέλλας). 'Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ (μπαίνοντας): 'Ο κύριος Πιεντεφέ.

ΜΑΡΙΣ: 'Ας περάσω.

(Μπαίνει ο άσπικλής). ΠΙΕΝΤΕΦΕ: Χαίρετε, κύριε. ΜΑΡΙΣ: 'Εκτελέσατε κατά γράμμα τις όδηγιές μου; ΠΙΕΝΤΕΦΕ: Έκανα ό,τι μπορούσα για να με προσέξη η κυρία. ΜΑΡΙΣ: Και πράγματι η κυρία σας πρόσξε. Θά την παρακολουθήσετε πάλι την έρχομένη Πέμπτη, την ίδια ώρα. Αυτή τη φορά όμως θά την πλησιάζετε και θα της πείτε κατά λέξιν: 'Κυρία μου, έχω ένα άτιμο έ-πάγγελμα!

ΠΙΕΝΤΕΦΕ (άναπνδώντας): 'Η ά-ξιοπρέπειά μου δεν θα μου επιτρέψη ποτέ...

ΜΑΡΙΣ: Θά σας το επιτρέψη, μόνο που αυτό θα μου στοιχίση μερικά χιλιάφραγκα παραπάνω... Θά της πείτε λοιπόν: 'Κυρία μου, έχω ένα άτιμο έ-πάγγελμα. Πρέπει όμως να ζήσω. Είμαι πληρωμένος απ' τον άνδρα σας. 'Επειδή όμως μού φαίνεται καλή κυρία, θά σας δώσω μία καλή συμβουλή. Πηγαίνετε όπου θέλετε και σημε-ρα, δεν θα το πά τίποτε. Την έρχο-μένη φορά όμως θά είμαι όποχρεω-μένος να κάνω την έκθεσί μου!

ΠΙΕΝΤΕΦΕ: Δεν καταλαβαίνω.

ΜΑΡΙΣ: Δεν είναι άνάγκη να καταλάδετε. Κάνετε μόνο ό,τι σας λέγω. 'Αν επιτύχετε, αν πελάτε δηλαδή την κυρία αυτή ότι την παρακολουθείτε για λογαριασμό του συζύγου της, θά έχετε κι' ένα χρηματικό δώρο επί πλέον των δώων συμφωνήσαμε.

ΠΙΕΝΤΕΦΕ: Αρχίζω να έννοώ... ο κύριος είναι πολύ ψυχολόγος. Χαίρετε, κύριε...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Την έπομένη Πέμπτη η Γκιζέλλα φθάνει τρέμοντας από φόβο, έτοιμη να λιποθυμήσει. 'Ο Μωρίς όρμα για να την ύποστηρίξη).

ΓΚΙΖΕΛΛΑ: (φελλίζει): 'Ο άνθρωπος... Πάλι αυτός ο άνθρωπος!

ΜΑΡΙΣ: Σε πήρε και σήμερα από πίσω;

ΓΚΙΖΕΛΛΑ: Και μού μίλησε κιόλας. Τάχασα απ' το φόβο μου! Πάει, φίλε μου, όλα τελειώνουν!...

ΜΑΡΙΣ: Ποιά τελειώνουν; ΓΚΙΖΕΛΛΑ: 'Όλα. 'Η ζωή μου, η ετυχία μου, η αγάπη μας... Καταστροφή!

ΜΑΡΙΣ: Μά τι σοβ έλπε έπιτέλους αυτός ο άνθρωπος;

ΓΚΙΖΕΛΛΑ: Πώς είναι πληρωμένος από τον άνδρα μου για να με παρακολουθή; ('Ο Μωρίς παίρνει ύφος συμ-πόνοιας). Τάχα και σ' χαμένα, σί... Μου έλπε πάντως ότι δεν θα έλεγε τίποτα, αυτή τη φορά, αλλά θά τ' άπεκά-λυπτε όλα αν ξαναρχίσουν εδώ.

ΜΑΡΙΣ: Ω, Γκιζέλλα, σε αγαπώ τόσο πολύ, ώστε να μην επιτρέψω ποτέ στον έαυτό μου γι' την δική μου εύχαρίστησι να καταστρέψω εσένα!

ΓΚΙΖΕΛΛΑ: Τόδερα πώς μ' αγαπάς πραγματικά!

ΜΑΡΙΣ: 'Η δική μου θέσις είναι χειρότερη. 'Εσένα σου μένει ο άνδρας σου, το σπίτι σου, ενώ γι' εμένα κατάματος με την καρδιά μου κατα-έσχισημένη και την ψυχή τσακισμένη!

ΓΚΙΖΕΛΛΑ: Μά είναι φοβερό να χωρίζω με στιγμή που άναμώμαστε τόσο πολύ... Τι δυστυχισμένος πού είσαι, αγάπη μου φίλε!...

ΜΑΡΙΣ (άναπνδώντας): Ναι, είμαι πράγματι πολύ δυστυχισμένος. Τι σημαίνει όμως; Θά με παραγορή η ιδέα ότι θά σ' έχω σώσει και πως θά με συλλογιέσαι κάποτε.

ΓΚΙΖΕΛΛΑ: Τι χυστή καρδιά που έχεις, αγάπη μου!... (τόν φιλεί).

ΜΑΡΙΣ: Το φίλ αυτό σε εινε το τελευταίο μας!... Λυπήσου με!... Δεν άντέχω πιά.

ΓΚΙΖΕΛΛΑ: Ναι, έχεις δικηό! (Κλαίει): Χαίρει!...

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

('Υστερα από ένα μήνα από σπίτι του Μωρίς).

ΡΕΝΕ: Τελείωσαν, λοιπόν, όλα; ΜΑΡΙΣ: Μία γαρά και να ο τελευταίος άποκαρηκτισμός. Διάβασε το γράμμα που μού έστειλε!

ΡΕΝΕ (διαβάει): 'Εώρα που ήσυχασε λίγο η ψυχή μου, μπορώ να σου πώ, φίλε μου, πόσο μεγάλη και εύγε-νική μού φαίνεται η θυσία που έκαμες για χάρη μου. Είσαι ο λιποτικότερος άνδρας. Σ' όλη μου τη ζωή την φτώχη μου καρδιά θα την φυλάξω για σένα!

ΜΑΡΙΣ: Βλέπεις; 'Ακίνδυνος έχεις ρησις! Και μένω πάντα ένας ήσυχος...

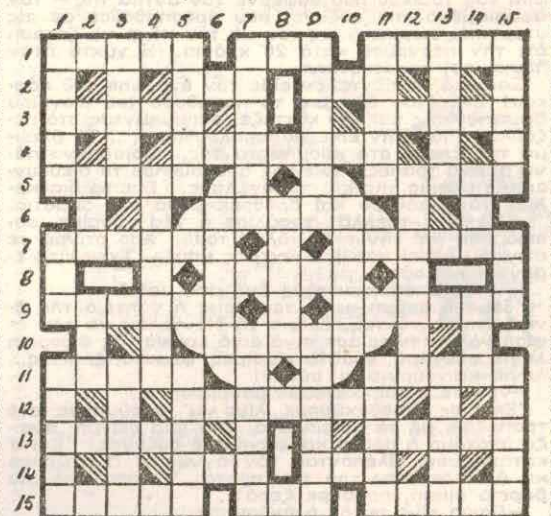
ΡΕΝΕ: Πρόσχετε όμως. Είδες τί λέει; Θά σου φυλάξη την καρδιά της! ΜΑΡΙΣ: Δεν βαρύνει... 'Όπως φυλάει σ' ένα πολεμικό μουσείο τα ά-χρηστα κανόνια!

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 69

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Με τη λέξη αυτή άρχίζει μία προσευχή. — Νότα μουσικής. — Το νερό είναι ο μεγαλύτερος έχ-θρός της.
- 2) Συμπερασματικός σύνδεσμος. — Θεά.
- 3) Μία των τριών διαστάσεων. — Μας τ' άδίνει η Ούνορα.
- 4) Αυτόματο μουσικό όργανο.
- 5) Μας τ' άδίνει συνήθως ο εισπράκτωρ του τράμ μαζί με το εισιτήριο. — Ωωνήεν.
- 6) Το λέμε σε κάποιον φίλο μας προσφέροντάς του συγχρόνως ένα κάθισμα (δημοτ.).
- 7) Λέγεται ότι πιάνει όταν προέρχεται από Σαδο-ταογεννημένο. — Τον έχει η φάβα.
- 8) Γραμμή.
- 9) Δεν είναι πανήγρος. — Χώρα της 'Ασίας.
- 10) 'Απ' εκεί μ'ας έρχονται τα καλλίτερα παύρα.
- 11) Οτώχεια. — Ο κάτοικος της χώρας του 9 ορ.
- 12) Ορόνιμος.
- 13) Μεγάλος ποταμός της Εύρώπης. — Πρωτεύουσα ασιατικού κράτους.

- 14) Το όργανο μίας των αισθήσεων (καθ.) — Κραυγή που άκούμε συχνά στο θέατρο.
- 15) 'Ημερος, μαλακός. — Άπλητήριο. — Με τη λέξη αυτή χαρακτηρίζουμε συνήθως τους έξυπνους ανθρώπους (θηλ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) 'Υψίπεδο της κεντρικής 'Ασίας. — Νησι των Κυκλάδων. — Συνδέει τα δυο άκρα μιάς ζώνης.
- 2) 'Η πρώτη έκπρόσωπος του ώριμου φύλου. — Τα τρία αυτά γράμματα θά τα βρήτε πάνω στις φο-ρολογικές ταινίες των σιγαρέττων.
- 3) Μας τ' άδινουν οι καταθέσεις μας στις Τρά-πεζες. — Το ύψος του δεν υπερβαίνει το μέτρον. — 4) Ψευδός.
- 5) Είδος οδοντωτής λίμας. — Παγινώκαρτο.
- 6) Την αγοράζουμε για κάποιον άλλο και όπω-δοποτε κάποιος άλλος θά αγοράρή τη δική μας.
- 7) 'Ορεκτικό. — Περιφέρους 'Ιταλός ζωγράφος (το επώνυμο του).
- 8) Τη έρρίκετε στα μαλλιά και στα γένεια.
- 9) 'Η μητέρα του 'Απόλλωνος (γενική). — 'Α-νήκει στο άλλο ήμισφαιριο της υπερήλιν, απ' τον Ισημερινό και κάτω.
- 10) Δένδρον και κορμός που άσθονούν στην 'Ε-λάδα.
- 11) Τίτλος βασιλέων μιάς αρχαίας χώρας της 'Α-φρικής. — Θά βρήτε δυο και τρεις πάνω σε κάθε πλοίο (ενικός).
- 12) Κάτοικος μιάς περιοχής της Β. 'Ελλάδος.
- 13) Χρονικό επίρρημα τώρα. — Χρησιμοποιούνται για στήριγμα στέγης η πατωμάτος.
- 14) 'Επασσαλονόνημο μ'ας θυμίζει παιγνίδι πε-ρασμένης μόδας. — Πρόβες.
- 15) 'Αν είσαι και παπάς με την... σου θά π'ας. — Χειμερινό σπόρ. — Σπανίως οι γυναίκες το κρατούν κλειστό.

ΟΙΛΙΠΠΟΣ ΒΕΛΙΑΔΗΣ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 68ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΚΑΛΛΗ — ΑΝΘΟΣ. 2) ΔΙΚΤΥΟΝ. 3) ΤΟΚΙΟ — ΘΩΜΑΣ. 4) ΝΥΣΤΑΖΩ. 5) ΑΔΙΚΗ — ΜΗΣΕΑΣ. 6) ΛΑ-ΒΑΛ. 7) ΜΑΛΛΙΑ — ΕΝΦΕΣ. 8) ΣΟΛΩΝ. 9) ΣΗΜΝΟΣ — ΑΓΕΛΑΣ. 10) ΟΑΣΙΣ. 11) ΙΣΑΚ — ΑΝΔΗΣ. 12) ΑΝΑΥΔΟΙ. 13) ΠΛΟΥΣ — ΟΡΑΚΗ. 14) ΣΥΛΛΟΓΗ. 15) ΣΥΡΙΑ — ΡΟΓΓΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΚΑΤΙΑ — ΠΗΛΟΣ. 2) ΔΡΑΧΜΕΣ. 3) ΛΥΚΟΙ — Α-ΖΟΥΡ. 4) ΚΑΛΑΝΔΑ. 5) ΗΛΙΘΝ — ΚΑΣΣΑ. 6) ΛΑΞ-ΣΟ. 7) ΚΕΣΙΑ — ΑΝΑΥΛΑ. 8) ΒΕΛΟΣ. 9) ΑΥΛΑΙΑ — ΠΛΑΙΟΝ. 10) ΛΕΝΑΣ. 11) ΑΝΘΩΝ — ΑΙΘΡ. 12) Η-ΝΟΜΕΝΗ. 13) ΘΥΜΟΣ — ΔΡΑΜΙ. 14) ΣΠΙΘΑΜΗ. 15) ΣΩΣΤΑ — ΣΧΗΜΑ.

Θρυλλοί και παραδόσεις

Η ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΒΟΛΩΝΙΑΣ

Φθινοπωρινό βράδυ του 1273 συνεφεσμένο και βροχερό. Δύο καβαλλάρηδες σταμάτησαν εμπρός σε μία μοναχική έξοχη ταβέρνα, έξω απ' την πόλη Βολωνία. Ο πρώτος απ' αυτούς ήταν ηλικιωμένος, με γκριζά και μακριά γενειάδα. Ο σύντροφός του ήταν νεώτερος. Τα μαλλιά του, μαύρα και κατασάρη, έπεσαν με χάρι στους ώμους του.

Είχε άρχει πιά η καταιγίδα, με ραγδαία βροχή κι αστραποβρόχια.

Χτύπησαν την πόρτα της ταβέρνας. Ο κάπελος έτοιξε ν' ανοίξει και να τους υποδεχθή με χίλιες υποκλίσεις.

— Πήγαμε τα έλγά μας στο σταύλο, τόν διέταξε ο νέος. Έπειτα, φέρε μας ψωμί, κρέας, τυρί, κρασί... ό,τι καλύτερο έχεις τελειωμένον!

— Μάλιστα, μάστα, αφέντη μου!... άπάντες πρόβατα ο κάπηλος κι' ώδηγησε τους ταξιδιώτες σε μία αίθουσα, άνοιξε γρήγορα φωτιά και τους σερβίρισε ψήτο, χοιρομέρι και κρασί...

Όταν οι δύο σύντροφοι έμειναν μόνοι, ο νεώτερος είπε στο σύντροφό του:

— Θα έλξω από μέσα έκαστο χρυσά φλοινά. Γεράρδο, αν με μπήσες κρυφά στην κἀμαρά της δεσποινίδος 'Ιμελδας.

— Πανηγύα μου! μωρουβρινε, ο γέρος με τρώει. Βέλετε να παίξω το κεφάλι μου;... 'Εγώ, ο έπιστάτης του ευγενεστόπου 'Ορλάνδου Λαμπερτάτι, να μπάρω στο σπίτι του άρχηγου της οικογενείας των Τζερεμεί;... Ούτε να τ' σκέπτεσθε, 'Εξοχώτατε!...

Τά μεγαλύτερα έλαττώματα των συζυγιών

Τόν λόγον έχει τ' όραϊόν φύλον

Ένα δημοφιλές έγινε τελευταίως στην 'Αμερική, μεταξ' του όραιου φύλου, με τ' έρωτημα: «Ποιά είναι τ' μεγάλα έλαττώματα των συζυγιών;» 'Απάντησαν ο αυτό δεκάδες χιλιάδων άνύπαντες και παντρεμένους 'Αμερικανίδες.

Τά 16 τ' των παντρεμένων δήλωσαν ότι οι άντρες τους δεν έχουν κανένα έλαττωμα. Τά άλλα 84% βρήκαν στους συζύγους των διάφορα μικροελαττώματα, π. χ. ότι καπνίζουν πολύ ή ότι είναι απαιτητικοί στο φαγητό...

Τά κορίτσια υπήρξαν πολύ αυστηρότερα. Τά 80% απ' αυτά δεν έδειξαν διάλογο έπαικεια προς τ' άνδρικό φύλον. Τά έλαττώματα που τ' όβριον, κατατάσσονται ως έξης, σύμφωνα με τόν αριθμό των ψήφων:

- 1) Οι παντρεμένοι πίνουν πολύ.
- 2) Είναι έγωιστοι και πιστεύουν ότι αυτοί μόνον άπάρχουν στην οικογένεια.
- 3) Δείχνουν αδιαφορία, δεν προσπαθούν να διατηρήσουν τή σιτορή των γυναικών τους, δεν ξέρουν να εκδηλώσουν ευγνωμοσύνη ή αγάπη, άφραδύνονται στο διάδομα της έμφυτης τους αδιαφορώνας για ό,τι συμβαίνει στο σπίτι.
- 4) Είναι άνυπομονοι και κάνουν κατάχρησι κριτικής. Μαλώνουν συχνά τή γυναίκα τους, χωρίς να λογαριάζουν τήν ευθεία της. Έχουν τήν άξίωσι να διατηρήσιν άμορφη κινηματογραφικού άστέρος, μολοντί άσχολεύεται με τ' μαγειρέμα, τ' νοικοκυριο, τ' πλύσιμο των πιάτων και τήν άνατροφή των παιδιών.
- 5) Άποφύγουν τ' οικογενειακά βάρη, είτε μη φέρνοντας κρηματα στο σπίτι είτε παραμελώντας άλλα καθήκοντά τους.
- 6) Είναι ζηλιάρηδες, ενώ συγχρόνως κάνουν κόρτε σε άλλες γυναίκες.
- 7) Καπνίζουν πολύ και πετούν όπου τύχη τις στάχτες του τσιγάρου τους.
- 8) Άνυποκύντας απ' αυτόν τόν... φιλιππικό, τ' Καναδικό 'Ινστιτούτον 'Ερρίκη Γ'νέμης έκανε ένα ανάλογο δημοφιλές μεταξ' χιλιάδων άνδρών παντρεμένων, όλων των κοινωνικών τάξεων. Τά 75% απ' αυτούς άνέγνωσαν ότι ο άλκοολισμός είναι τ' μεγαλύτερο έλαττωμα των συζυγιών, ενώ τ' υπόλοιπα 25% δήλωσαν ότι δεν έχουν κανένα έλαττωμα.

στα σπύ φίλια μου, σ' έλα τον τ' ζωή!

Τό άλλο βράδυ, όταν σήμαναν μεσάνυχτα, ένας άντρας τυλιγμένος μ' ένα μαύρο μανδύο, γλίστρωνε ως τήν καγκελάποστα τού κήπου των Λαμπερτάτι και γύλησε δύο φορές συνθηματικά.

Ο γέρος έπιστάτης τού άνοιξε, με χίλιες προφυλάξεις. Χλωμή και λαχανιασμένη, ή άμορφη 'Ιμελδα περιέμενε στο δωμάτιο της τόν άναμμένο της, τ' γενναίο κι' ένενικό Μπινιφάστιο.

Έπί τέλους, άκουσε βήματα γρήγορα κι' έλαφρά. Μία πορτίνα άνοιξε και βγήκε ο Μπινιφάστιος. Γονάτισε εμπρός στην κοπέλλα και της είπε με πάθος:

— Ο Θεός μάς προστατεύει, άγγελέ μου!

— Ναί, λατρεύε μου, άπάντησε εκείνη. Καμμία δύναμις στον κόσμο δεν θά μωρεσθή να μάς χωρίση. Ο έρωας μας θά σέσηο τ' παλιό μυσος των οικογενειών μας.

Εσπινικά όμως άωρησαν μέσα στο δωμάτιο οι δύο άδελφοί της 'Ιμελδας, με τ' μαχαίρια τους στο χέρι. Τους άκολουούσαν πολλοί ένοπλοι. Τους είχε είδοίσησει κάποιος ύπνρής, που είχε άκούσει να μπειν ο έχθρος τους.

Πριν άκόμα προλάβη ο Μπινιφάστιο να τρεθεί τ' σπαθί του, είχε δεχθή κι' άλλες δεκάκι ή δώδεκα μαχαίριες με τ' δηλητηριασμένα στυλέτα των δύο άδελφών.

Νομίζοντας τόν νεκρό, οι έχθροί του τόν κοούλησαν μακριά απ' τόν πυρρόν τους και τόν άφισαν εκεί, πεταγμένον μέσα σ' ένα λάκκο.

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Θυμήθηκε τότε διάφορες ήρωικές γυναίκες, που είχαν σώσει απ' τ' θάνατο τούς άγαπημένους των, χτυπιμένους με δηλητηριασμένα μαχαίρια, με τ' να ρουφίζουν από τις πληγές τους τ' αίμα τους μαζί με τ' δηλητήριο. Κόλλησε άμέσως άδιστακτα τ' γεύη της στις πληγές τού Μπινιφάστιου Τζερεμεί...

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

Ότ'όσο ή άμορφη 'Ιμελδα, παρ' όλη τή φρίκη και τ' σπαραγμό της, είχε βρή τ' υπεράνθρωπο θάρρος να παρακολουθήσει κρυφά τούς δολοφόνους. Όταν τούς είδε να φεύγουν, έτρεξε κοντά στο θύμα τους, έσκυψε πάνω του... κι' είδε ότι δεν είχε πεθάνει, ότι άντικειν έλαφρά κι' ή καρδιά του χτυπούσε άκόμα!

ΕΛΑΤΤΩΝΕΤΑΙ ή ταχύτης της Γης

Τί λένε οι άστρονόμοι

Παρ' όλη τή σεβαστή ηλικία της, ή Γη μας έχει άρχισει... τ' παραστρώματα! Διάφοροι 'Αγγλοι και 'Αμερικανοί άστρονόμοι μάς πληροφορούν ότι ελαττώνεται λίγο - λίγο ή ταχύτης της περιστροφής της γύρω απ' τόν 'Ηλιο!

Πού όφείλεται αυτό τ' «ρενάρισμα»; Οι έπιστήμονες δεν έχουν βρή άκόμη τήν εξήγησι, όσο κι' αν έχουν στυφεί τ' μυαλό τους... Είκοσι άστρονόμοι από διάφορες χώρες συγκεντρώθηκαν τελευταίως στην Κοπεγχάγη, για να μελετήσουν τ' ζήτημα. Δεν μπόρεσαν όμως να καταλήξουν σε κανένα θετικό συμπέρασμα.

Μερικοί άποδίδουν τήν ελάττωσι της ταχύτητας της Γης στη μετατόπισι των πόλων της, ή οποία πάλι προέρχεται απ' τις κολλοσιάνεις άτμοσφαιρικές μετακινήσεις των άνέμων «μωσονών», που μωστίζουν κάθε χρόνο τόν 'Ινδικό 'Οκεανό και τις θάλασσες της Κίνας. Άλλοι πάλι θεωρούν υπεύθυνους της παλινδρομίας της θάλασσας, που φέρνουν κάποια αντίρροποι στην κίνησι του πλανήτη μας...

Πάντως, ο 'Αγγλος άστρονόμος σέρ Τζέιμς Τζήνκς άνεκρίνωσε τελευταίως ότι τ' φρεναρίσμα της Γης θά έπιφέρει τήν καταστροφή της, γιατί θά φέρση ή ήμερα που ή φυγόκεντρος δύναμις όπ' τήν περιστροφή της θά μικρύνι τόν πολύ, ώστε θά πάψη να ισορροπεί τήν έλξη τού 'Ηλιου, και τότε ο πλανήτης μας θά πέση πάνω στον 'Ηλιο!

Πληρηγορήσει όμως... Η καταστροφή αυτή δεν πρόκειται να συμβή πριν από μερικές δεκάδες διοσκατομύρια χρόνια!

Ας ίδουμε όμως με ποιόν τρόπο διεπίστωσαν οι άστρονόμοι αυτή τήν ελάττωσι της ταχύτητας της Γης. 'Υποθέσете ότι κάθεσθε πάνω σ' ένα ζύλινο άλογο που γυρίζει, κι' ότι θέλετε να μετρήσετε τόν αριθμό των στροφών του. Τι θά κάμετε; Θα διαλέξετε ένα σημείο ακίνητο, π.χ. ένα γεγονικό σπύ, που θά σας φαίνεται ότι γυρίζει γύρω από σας, και θά μετρήσετε πόσες φορές περνάει δίπλα σας. Κάτι ανάλογο λοιπόν κάνουν κι' οι άστρονόμοι: Μή μωρύνοντας να αντιληφθούν και να μετρήσουν απ' εύθείας τήν κίνησι της Γης, διαλέγουν ένα άπλην άστέρα και περιμένουν κάθε νύχτα να περάση απ' τ' κέντρον του φακού τού τηλεσκοπίου των. Τή στιγμή εκείνη άκριβώς, ένα αυτόματο μηχανήμα καταγράφει τήν ώρα.

Με τήν έφαρμογή μάλιστα μιάς νέας έφευρέσεως, τού «ήλεκτρικού ματιού», ή παρατήρησις γίνεται με μεγαλύτερη άκομη άκριβεία, δίχως τ' λάθη που κάνει συνήθως τ' άνθρωπινό μάτι.

Αν ή Γη γυρίζει έντελέως κανονικά, θάπρεπε να μεσολάθουν άκριβώς 24 ώρες, δηλαδή 86.400 δευτερόλεπτα, μεταξύ δύο διαδοχικών διαδύσεων τού άστρου απ' τ' κέντρον τού τηλεσκοπίου. Αυτό όμως δεν συμβαίνει στην πραγματικότητα: Τό χρονικό αυτό διάστημα είναι λιγάκι μικρότερο, κατά ένα έλαχιστο κλάσμα τού δευτερολέπτου, πράγμα που δείκνει ότι ή Γη κάνει λίγο - λίγο τήν ταχύτητά της.

Γιά να μνη υπάρχη κανένα λάθος στη μέτρησι της ώρας, χρησιμοποιούνται δύο είδων ρολόγια. Τά πρώτα είναι τ' «πρότυπα ρολόγια» των άστεροσκοπείων, που βρίσκονται συνήθως θαμμένα σε μέρη όπου δεν μπορεί κανείς να τα πειράξη. 'Η άκριβεία τους φτάνει τ' ένα έκαστόν τού δευτερολέπτου κάθε μέρα! Κανείς ποτέ δεν βλέπει τήν ώρα που δείκνουν. 'Ακούγεται μόνο τ' «τικ - τάνκ» τους από μακριά, με τηλεφώνιο. Τό κορυδισμό τους γίνεται με ήλεκτρισμό. Μία φορά τ' χρόνο μόνον, τ' βγάζουν ειδικοί εργάτες απ' τόν «τάφο» τους, τ' λύνουν και τ' καθαρίζουν.

Άκόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Ακόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Ακόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Ακόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Ακόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Ακόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Ακόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Ακόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Ακόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Ακόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Ακόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Ακόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Ακόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Ακόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Ακόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Ακόμη άκριβέστερα, και άπλούστερα συγχρόνως, είναι τ' «ρολόγια με χαλαζία» ή «ρολόγια διασπάρων». Δεν έχουν κανένα μηχανικό εξάρτημα. Ένα κρύσταλλο χαλαζίου, ήλεκτριζμένο καταλλήλως, άρχίζει να πάλλεται συνεχώς. Και τ' ήλεκτρικό κύμα που παράγεται έτσι, έχει άκριβεία τ' έως τ' χρησιμεύει για τή μέτρησι τού «άστρνομικού χρόνου» και για τόν έλεγχο των «πρότυπων ρολογιών».

Η ΑΦΡΙΚΑΝΑ

Γιά τους λευκούς, ή 'Αφρικάνα είναι μία μυστηριώδης γυναίκα με άνεξιχνίαστα αίσθηματα και άνιγνιμική ψυχή. Ξέρουν μόνο ότι ή δυσρεσιή γ' αυτήν μωρδία τους, είναι ένα έμποδιο για θερμές έρωτικές σχέσεις μαζί της κι' ότι ο γέρος με τήν παρομιώδη άντοχη τού στίς έρωτικές μάχες είναι πάντα ούτος ούτος άγκυλιά της.

Οι Εύρωπαίοι άποικοί, που έζησαν πολλά χρόνια στη Μαύρη 'Ηπειρο, μάς έξηγησαν από πείρας ότι ή 'Αφρικάνα δεν δείκνει καμμία περιπάθεια στον έρωτα. Είναι άπλως πρωτόγονη, χωρίς τρυφερότητα. Ο αίσθηματιμός της δεν έχει καμμία χάρι, τ' άγκαλιάσματα της είναι άδέξια και τ' φιλήματα της άνοστα και κάπως κομικά. Έπίσης προσφέρει τόν έρωτά της με τή μεγαλειότητα εύκολία, με δεν είναι διόλου έλκυστική για τους λευκούς.

Άξια όμως ιδιαίτερας προσοχής είναι ή φλογερή γυναίκα της Αραβίας και ή πικαντική και όρεκτική μινιά. Σ' αυτές τις γυναίκες δεν βρίσκει κανείς ούτε αίσθηματικούς παρελθισμούς, ούτε παλινδροκά δράματα της καρδιάς.

Η 'Αφρικάνα, που έλεγες μία ήμερα στο 'Αλγέρι ένας φίλος μου, ήνε πολυμωρη! Έχει τ'όσους τύπους, όσες είναι οι... άποχώσεις της. Η γέστημη όμως, παραδειγματός χάρην, άφαιρεί άπ' έλξη από τήν γεύσέ της. Η γυναίκα αυτή δίψασε πάντα γ' άγκαλιάσματα κι' έρωτικά φιλήματα και δεν ζητάει τίποτ' άλλο παρά ν' άφρησ' σ' εκείνους που τήν έπιθυμούν.

Κι' έπειτα, έφρασεσε γελιδάτος: — Έβώ στην 'Αφρική δεν κάνει κανείς κόρτε σε μία μωρή ούτε πριν, ούτε ύστερ' από τόν έρωτα. Η έρωτική έξομολόγησις είναι άγνωστή. Φτάνει να σφιχτεί τ' χέρι λίγο περισσότερο σε μία μωρή ή 'εχρωσισιότη' γυναίκα, για να καταλήξω άμέσως και να όλοχρήση, χωρίς... και παραγνώσια.

Μόνο που για κείνον που θά βεληθή να διατηρήσι μία τέτοια σχέση έρκετο καιρό άπάρεσι πάντα ένας άναπόφευκτος κίνδυνος: ο μαύρος.

Και μωρ διηγήθηκε τήν περιπέτεια ενός Εύρωπαίου έμπορου και ιδιοκτήτη μιάς ποταμίας στο Βελγικό Κονγκό. Ο λευκός αυτός, που ήταν φανατικός καθολικός, έσπευδε να κατηχηθή τις μαύρες φιλενάδες του, με τήν ελπίδα ότι θά τ'ό έμεναν πιστές κι' ότι θά περιόσσε έτσι ήσυχα κι' άρρήτως τ' ζωή του. Μά θ'κι κι' άν έκανε, πήγαμε γρήγορα καμιά. Η άλήθεια είναι ότι οι μαύρες 'εχρωσισιότητες' του άποκούσαν μέσα σε λίγο καιρό τις πιο άξιοσώματες οικογενειακές άφρεσις, με μόλις βεσικάνουσας υποστάς σ' ένα μαύρο, ού ένα λυγρό άλμα και θ'ονατό νεύρο, ούτε ο φόθος, ούτε ή σκέψη, ούτε ή ήθικη, ούτε έ έρωας μωρδία πιά να τις συγκρατήση. Ξεχνούσαν άμέσως τόν λευκό έμπορόν κι' έγιναν με κλειστά μάτια στην άγκαλιά τού μαύρου!

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η κόρη του σοφού ποιητή Καγκιουδάι, η ώρα κι' εδωσθητή Χουάν Φέε μαθαίνει ξαφνικά απ' τον πατέρα της, ότι η αυτοκράτειρα Γεχονάλα. Τον πρόκειται να παντρεύη το θετό γιού της, τον αυτοκράτορα Κόγκ-Σύ, τον οποίο η Χουάν λατρεύει, και την ανεψιά της Σινάν-Κιάγκ. Η Χουάν κλείει απελπισμένα. Στο μεταξύ η Γεχονάλα καλεί την Σινάν-Κιάγκ και της δίνει διάφορες συμβουλές σχετικά με το γάμο της. Τη θέλει δργανό της και κατάσκοπο του νεαρού αυτοκράτορος. Η Σινάν-Κιάγκ υπόσχεται να την υπακούσει τυφλά και γίνεται ο γάμος. Μά ο Κόγκ-Σύ δεν μπορεί να ξεχάσει την αγαπημένη του Χουάν φέε και μετά είκοσι μέρες ζητάει απ' τη θετή μητέρα του να την κάνει σύμφωνα με τα έθιμα—δεύτερη σύζυγό του. Η Γεχονάλα δεν του άρνείται. Προηγουμένως όμως για να του δώσει να καταλάβει ότι δεν θ' άνεχθη αυταρχειές εκ μέρους του του διηγείται τα μυστικά της. Του αποκάλυπτε πως κι' αυτή υπήρξε δεύτερη σύζυγος του αυτοκράτορος Χίφενγκ, πως όποτε χίλιους εξευτελισμούς και πως μόνον όταν άποχτησε παιδί—η πρώτη γυναίκα του Χίφενγκ, η Τσάν, δεν είχε φέρει στον κόσμο διάδοχο—ο αυτοκράτορας την άγασσε τρέλλα.

—Όσο ζω, και μετά το θάνατό μου, δεν θ' α επιτρέψω, πρόσθεσε. Τ' άκουσε, Κόγκ-Σύ; Και μετά το θάνατό μου!...

Πάλι ένοιωσε μία ανατριχίλα ο αυτοκράτορας. Τα μαύρα μάτια της τον τρόμαξαν. —Η Σινάν-Κιάγκ πρέπει να μείνι ή μόνη αληθινή σου σύζυγος αδιαφορο αν θά παντρευτείς μ' άλλη. Άλλά, για να καταλάβης καλύτερα πόσο άποφασισμένη είμαι να επιβάλω τη θέλησή μου, δά έσκαλουμε τη διήγησή της ζωής μου. Μόλις είχε γίνει ο γάμος μου ο Τούγκτσι πέντε χρόνια ο αυτοκράτορας άρρώσθηκε. Σε λίγες ημέρες οι γιατροί είπαν καθαρά πως δεν υπάρχει καμιά έλπιδα. Μπορείς να φανταστείς την άπελπισία μου. Κόγκ-Σύ. Τόν άγαπούσα. Άλλά, ή άγάπη μου παραμέριζε μπροστά στη σκέψη πως έκανα τόν άντρα που μ' είχε κάνει αληθινή αυτοκράτειρα.

»Ο Χίφενγκ πέθανε. Άναγορεύθηκε φυσικά αυτοκράτορας ο Τούγκτσι. ο γάμος μας. φαντάζεσαι όμως την άπελπισία μου πάλι όταν μου είπαν πως ο Χίφενγκ είχε όρισει κληδόνες του την Τσάν και το δικό της σόι. Η άπελπισία μου ήταν τόσο μεγάλη, όπως όταν έπρεπε σε δυσμένεια ο πατέρας μου. Για κάμποσον καιρό δεν είχα τη δύναμη παρά μονάχα να κλαίω. Κι' άσφα να σκέφτηκα: Τι ώφελει το κλάμα; Δά μπορεί να γίνει τίποτε. ν' αλλάξουν τα πράγματα; Τι έγινε, το ζέρεσι Κόγκ-Σύ. Το ζέρεσι πως έγινε πραξικόπημα, με τόν στρατηγό Γιούγκλου, και το άποτέλεσμα ήταν να αναστείλ η κληδονία του άνθίλικου αυτοκράτορα και σ' έμένα και στην Τσάν.

»Αυτά τα ζέρεσι όλος ο κόσμος. Δεν ζέρεσι όμως πως έγιναν όλα αυτά... Δεν ζέρεσι ότι ο Γιούγκλου μ' άγαπούσε... Δεν ζέρεσι ότι γι' άγάπη μου συνέλαβε μία μέρα την Τσάν, μέσα στο παλάτι, και πως της δώσαμε να καταλάβη και να πιστέψη ότι αν δέ δεχόταν αυτή τη λύση, το κεφάλι της δεν σκεκόταν στερεά στους ώμους της. Δεν ζέρεσι ακόμα, ότι της δώσαμε να καταλάβη, ότι μόνο για τα μάτια του κόσμου δά είχε κι' αυτή στα χέρια της κάποια έξουσία, κι' ότι στην πραγματικότητα όλη ή έξουσία δά βρισκόταν στο δικό μου χέριο, και σ' αου στρατηγό Γιούγκλου.

Η Γεχονάλα, κύτταζε μιλώντας το θετό της γιού τομπαρά, λές κι' ήθελε να του φανή πιο σκληρή απ' ό,τι ήταν στην πραγματικότητα, πιο άδυσωπητη. —Εσύ ήσουν γεννημένη για να βασιλέφης, έπρε με θαυμασμό ο νέος. Δεν ήταν δυνατό να γίνει άλλοιωτικά. Οι θεοί προορίζουν κάθε άνθρωπο από τη γέννησή του για κάτι. Έσένα σε προώριζαν για βασιλιάσα. —Πέρα τα χαλινάρια του Κράτους στα χέρια μου, έπρε η Γεχονάλα, κάνοντας μία κίνηση σά να δάμαζε ένα άγριο άλογο. Το διηύθυνε σε καλές και σε κακές μέρες. Πέρασαμε μπόμες και επαναστάσεις, και πολέμους. Δεν έχασα το άθροος μου ούτε μία στιγμή. —Δώδεκα χρόνια πέρασαν έτσι. Με την Τσάν ήμαστε και τότε, όπως είμαστε και τώρα καλές φίλες φανόμενικα, και απέφυνγα να την ταπεινώω μπροστά στον κόσμο. Μονάχα που γινόταν πάντα ή θέλησή μου.

»Όταν έγινε ο γάμος μου δεκαεφτά ετών και τόν κήρυξαν άνθίλικο, φρόντισα και τόν παντρεύα. Του διάλεξα μία γυναίκα την πριγκίπισσα Λιού, που μου φαινόταν καλή και ταπεινή. Άλλά γελάστηκα. Μόλις έγινε αυτοκράτειρα ή Λιού, άρχισε να δείκνυ σημαία άνυπαταγής σ' έμένα. Γρήγορα κατάλαβα πως είχα ανέβασει στο θρόνο ένα πρόσωπο επικίνδυνο.

Μία σκληρή δολοφονία

»Ήταν μονάχα δεκαπέντε χρόνων ή Λιού, κι' όμως ή θέλησή της ήταν σιδερένια. Ο γάμος μου τη λάτρευε, και πολλές φορές δυσσεστούσε έμένα, για κατήρι της γυναίκας του.

Όταν έμεινε έγκυος ή Λιού, τότε πιά, δεν είχε δρια ή άλαζονεία της. Δεν δεχόταν καμμία συμβουλή εκ μέρους μου, και φερόταν σαν αληθινή αυτοκράτειρα, χωρίς να λαοβήνι ύπ' όψιν ότι υπήρχα άκόμη κι' εγώ, ή βασιλομήτωρ, κι' ότι οι ύπηκοοί μου είχαν συνήθειά να με άκούνε.

»Μόλις είχε κλείσει τα δεκαεννιά του χρόνια ο γάμος μου, όταν άρρώσθηκε κι' αυτός έσφαρκά. Η παράξενη άρρώστεια του πατέρα του. Εμπαιναν, έθγιαν οι γιατροί, και δεν ήξεραν τί να πούνε. Κάναμε ζόρκια, έπικαλεστήκαμε όλα τα πνεύματα, κάναμε θυσίες. Η κατάσταση του χειροτέρευε. Και μία μέρα οι γιατροί, όπως και για τόν πατέρα του, είπαν πως δεν υπάρχει καμιά έλπιδα.

»Έκλαψα πολύ, Κόγκ-Σύ. Ήταν γάμος μου, είχε γεννηθή από τα σπλάχνα μου και πονούσα για το θάνατό του. Άλλά και πάλι ο πόνος αυτός έσθινε μπροστά στη σκέψη ότι σε λίγους μήνες θά γεννιόταν το παιδί του, κι' ότι ή Λιού δικαιωματικά θ' αναλάμβανε κι' αυτή την κληδονία του άνθίλικου αυτοκράτορα. —Πέθανε ο γάμος μου. Οι θεοί μου δώσαν αυτό το χτύπημα, κι' ή καρδιά μου ραγίζει ακόμα στη θύμησή του.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Πρός Θεού!

Ο κόσμος, λένε μερικοί, όπως τράβαει, θά συμπλακεί και θάξη άλλο καμίνι. Θά ζήση μέρες τραγικές κι' απ' τις πολλές ατομικές ρουθούνι δέ θά μείνι.

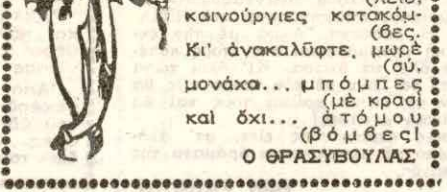
Σε πέντε μήνες ή σε δυό θά γίνει ο κόσμος ρημοδιό και κονιορτός κατ' άλλους. Γι' αυτό το άσπεύδω με λαχτά—και καθαρά και σ' άνοιχτά να πω στους τρεις Μεγάλους:

—Όχι ρε μάγκες, προς θεού, καινούργια φρικη του λαού καινούργια κομπήτρια. Δώστε τα χέρια δίχως γκρι-κι' αντί άλλοιως να τα (του συγκρίστε τα πο- (τήρια)

»Όχι παιδιά, να σάς (χαρώ), όχι καινούργιο μακε- (λειό), καινούργιες κατακόμ- (βες).

Κι' ανακαλύψτε, μωρέ (αυ), μονάχα... μ πό μπες (δεν κρασί και όχι... ατόμου (βόμβες)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

»Η Λιού ήταν περίλυπη. Τριγυρνούσε μέσα στα αυτοκρατορικά διαμερίσματα σά χαμένη ψυχή, και το παιδί μέσα της μεγάλωνε πιστωμένο με δάκρυα. Έλυωνε από τόν καπνό της. Φαινόταν πως άγαπούσε τόν άντρα της αληθινά. Κι' όμως, ή άλη της τη λύπη, έδλεπα εγώ κάποια στίβη στα μάτια της. Μία μέρα μάλιστα μου το έπρε:

—Θά σκοτώνωμουν, αν δεν με κρατούσε ή σκέψη πως έχω μέσα μου το παιδί του, και πως σε λίγους μήνες, θάναεθ στο θρόνο ο γάμος μου.

»Ήταν σά να μου έλεγαν:

—Σε λίγους μήνες, εγώ θά πάρη τη θέση σου. Τι δουλειά θάχης πιά εσύ, ή αυτοκρατορική γιαγιά, όταν θά ύπάρχη ή αυτοκρατορική μητέρα;

»Εκείνη την ήμερα, Κόγκ-Σύ, κείνη τη στιγμή, ήπια κι' εγώ τήν άπόφασή μου.

»Οι μήνες περνούσαν. Η λύπη κι' ή χαρά φέγγιζαν άχώριστες στα μάτια της Λιού. Έγώ τήν παρακολούθουσα.

»Επί τέλους, κάποτε με είδοποίησαν.

—Ήρθε ή ώρα της. Τήν έπιασαν οι πόνοι.

»Ετρεξα στο διαμερίσματά της.

»Πονούσε πολύ. Ήταν τόσο παιδί ακόμα, μόλις δεκάετη χρόνων!... Για μία στιγμή, τη λυπήθηκα. Έπειτα όμως, έσφιξα τήν καρδιά μου, και πήγα κοντά στη μαμή.

—Θέλεις τη ζωή σου; της ψιθύρισα.

»Με κύτταζε τρομαγμένη.

—Θέλεις τη ζωή σου, κι' ένα μεγάλο κι' ώραιο κτήμα στα περίχωρα του Πεκί- νου;

»Με κύτταζε πιο παραξενωμένη.

»Τότε εγώ της ψιθύρισα:

—Η Λιού πρέπει να πεθάνη στη γέννα.

Πριν ιδή το παιδί της, πρέπει να πεθάνη.

»Η γριά μαμή τρέμοε. Μουρμούριζε μία μα- τιά ικετευτική. Άλλά εγώ της είπα πάλι:

—Σκέψου. Άν γεννιόνη το παιδί και ζή- σι, αύριο θά είσαι από πεθαμένη.

»Τότε, μου ψιθύρισε ή μαμή:

—Στις προτάξεις σου, βασιλισσά μου, και πήγε κοντά στη έτοιμωγεννη.

»Εγώ δέ τόν κούνησα από κεί. Τήν κύτ- ταξα όλη τήν ώρα στα μάτια, γιατί φοδό- μουν μη δειλιάση όταν θάφευγα.

»Η Λιού πονούσε, ξεφώνιζε, άγωνιούσε. Το πρόσωπό της είχε γίνει μαύρι από τούς πόνους, και το παιδικό κορμί της σπάρ- ραζε.

»Τότε ή μαμή είπρε στη γυναίκα που τη βαστούσε:

—Άργεί να φανή το παιδί, και φοβόμαι μη σκάση. Είναι άνάγκη να της το βγά- λουμε.

»Ήπρε ένα έργαλειό, και ζύγωσε τη Λιού. Εγώ τήν κύτταξα στα μάτια.

Σε μία στιγμή ήλθε και μου ψιθύρισε.

—Άν πάη χαμένο και το παιδί;

—Άς πάει! της είπρε εγώ άδίστακτα.

»Τότε με χέρι τρεμουλιαστό έκωσε ή γερόντισσα το έργαλειό της στα σπλάχνα της έτοιμωγεννης.

»Το ξεφώνητό της άειοιρς ακόμα αντί- λαλει σ'ι' αυτή μου. Κόγκ-Σύ...

»Η μαμή με κύτταζε ικετευτικά. Άλλά εγώ της έκανα νόημα να συνεχίση τη δουλειά της. Αυτή, έτρεμε τόσο που τα δόντια της χτυπούσαν. Κι' έκωσε το έργα- λειό πιο βαθιά.

»Η Λιού σπάρανε σαν το ψάρι που είχε πιασμένο στο άγκιστρο. Δεν ήταν πιά άν- θρώπινη ή φωνή της. Ήταν το μουγκρητό ενός λαθωμένου άγριου.

»Κι' όταν επί τέλους τράβηξε ή γριά το έργαλειό της, το παιδάκι που βγήκε μαζί ήταν νεκρό!

»Τό αίμα πλημμύρισε το δωμάτιο. Σά να είχε άνοιξη μία βρύση. Η Λιού δέ φώ- ναζε πιά. Κοιτόταν ακίνητη, και από σι- γη ή στιγμή γινόταν και πιο κλωμή.

»Σε μία στιγμή μου φώναξε τρομαγμέ- νη:

—Μου φαίνεται πως πεθαίνω!... Δεν εί- μαι καλά. Ζαλίζομαι!...

—Βοήθησε τήν λείπα τότε εγώ στη μαμή.

»Μά αυτή έκανε ένα κίνημα άπελπι- σίας, και μου ψιθύρισε:

—Πεθαίνω. Δεν έχει παρά λίγα λεπτά της ώρας να ζήση ακόμα.

»Τότε εγώ ξεφώνισα:

—Τά σκότωσε!...

»Κι' εγώ ή γερόντισσα, τρέμοντας σύγ- κορμη άρχισε να φωνάζει, εγώ δάταξα να τήν κλείσουν σε μία φυλακή όλοήμενη. Κι' έστειλα και φώναξα τούς γιατρούς. Τό ή- ξερα πως θάρχονταν μονάχα για να πι- στοποιήσουν το θάνατό της Λιού. Τη σι- γη πούθησε ο γιατρός τών άνακτόρων, ή Λιού έγειρε το κεφάλι της, και ξεψύχη- σε. Μία λεζή πρόφερε μονάχα.

—Τό παιδί μου!...

»Δεν είχε καταλάβει ότι της είχαν σκο- τώσει και το παιδί της.

»Τη στιγμή που ξεψύχησε ή Λιού, διάτα- ξα να σκοτώσουν άμέσως τη μαμή. Κι' ή διαταγή μου εκτελέστηκε άυτοστιγμεί.

Σταμάτησε ή Γεχονάλα. Κύτταζε με μά-

τια σκληρά, άστραφτερά τόν Κόγκ-Σύ που σκεκόταν σά μαρμαρωμένος.

—Άκουσε τρεμερά μυστικά! του έπρε γελώντας σκληρά. Πρόσεξε, παιδί μου! Η τιμή που σου κάνα να σά πω αυτά είχε μεγάλη, αλλά και πολύ επικίνδυνη. Τώρα, σκέψου. Είσαι άρκετά έξυπνος. Σκέψου τι ρόλο πρέπει να παίρη ή δεύτερη σύζυγός σου όταν μπι έδω στο παλάτι. Και μην ξεχνάς ότι ή Σινάν Κιάγκ είχε άνεψια μου, άναπητή μου άνεψιά. Κάθε προσβολή που θά γίνει σ' αυτήν είναι σά να γίνεται σ' έμένα τήν ίδια.

Και έπειδή ο νέος τήν κύτταζε ακόμα άπολιθωμένος, του είπρε,αλλάζοντας ύφος:

—Τώρα, παιδί μου, μπορείς να ππαι- νης!

Προσκύνουσε ο Κόγκ-Σύ, βαθεία, όπως προσκύνουσε όταν ήταν άνθίλικο παιδί, κι' έκανε να φύγη από τα διαμερίσματα της βασιλομήτορας.

Η Γεχονάλα όμως τόν φώναζε πίσω.

—Πρέπει να συμπληρώσω τη διήγησή μου, του είπρε.

Και συνέχισε:

—Με το θάνατο της Λιού και του άγέ- ννητου παιδιού, έμεινε ο θρόνος πάλι όρ- φανός. Τότε κάλεσα τήν Τσάν κοντά μου, και της είπα: «Υπάρχουν πολλοί πριγκί- πες που θά μπορούσαμε να τούς εκλέξωμε για αυτοκράτορες. Άλλά, είναι επικίνδυ- νοι. Εγώ, προτείνω κάτι άλλο. Να υιοθε- τήσουμε ένα όρφανό παιδί. Να το «δη- μιουργήσουμε» έμεις αυτοκράτορα. Να τα χρωστάει όλα σ' έμάς. Κι' υιοθετήσαμε έ- σένα, Κόγκ-Σύ.

»Σε φέραμε στα άνάκτορα όταν ήσουν τριών χρόνων. Φέραμε μαζί σου και το μικρό σου άδελφό Τσούν, που ήταν ένος έτους τότε. Οι γονείς σας, ήταν φτωχοί πριγκίπες, μακρυνοί συγγενείς μας, και είχαν πεθάνει κι' οι δυό. Σε άνοκρηζαμε άμέσως αυτοκράτορα, και αναλάβαμε άμέ- σως τήν κληδονία σου ή Τσάν κι' εγώ. Άλλά, πάλι, και το ζέρεσι πολύ καλά, ή δική μου ή θέληση βάρανε πάντα.

»Λοιπόν, τώρα όριστικά μπορείς να ππαι- νης. Και μη ξεχάσεις ποτε πως είσαι δημιουργημά μου.

Προσκύνουσε άλλη μία φορά ο αυτοκρά- τορας κι' έφυγε σαν μεθυσμένος.

Νυφούλα

Όμορφη σαν το λουλουδι του λωτού, μέσα σ'α χρυσάφια της φορεσιά, κλωμή όμως σαν το φεγγάρι, μπήκε ή Χουάν - Φέε νύφη στο παλάτι.

Δεν της είπρε τίποτε από τη φοβερή του συνέντευξη, με τη θετή μητέρα του ο Κόγκ-Σύ. Πρώτα - πρώτα έπειδή τέτοια μυστικά δεν ήταν δυνατόν ποτε να τα έκ- στομίζι, έπειτα έπειδή δεν ήταν σωστό να τρομοκρατήση τη νέα του νυφαιούλα παρουσιάζοντας της από τήν πρώτη σι- γη τούς φοβερούς κινδύνους που θά τήν τριγύριζαν στη νέα της κατοικία.

Η Γεχονάλα τήν υποδέχθηκε στη μεγα- λή αίθουσα του θρόνου, σοβαρή, μεγαλο- πρεπής, άγέλαστη.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

—Καλώς ήλθεσ στο παλάτι, έπρε ή αυτοκράτειρα σοβαρά.

Έσκυψε ή νύμφη και άκούμπισε το κεφάλι της στη γή, σ' ένα βαθύ προσκύ- νημα. Όταν σηκώθηκε, στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά, δειλά στην πεθερά της.

Το φάντασμα της Βαρβάρας

Δραματικό διήγημα

Η πόρτα της μικρής απόκεντρης βιλ-λίτσας των Χιούμ, στα περικόρια του Λονδίνου, ήταν ξεκαθισμένη. Ο Κρέιμπ μπόρεσε να μπει ελεύθερα. Ήταν παλιός φίλος της οικογένειας και κατοικούσε σε απόσταση ενός χιλιόμετρου.

Στην τραπεζαρία του σπιτιού, βρήκε μία κοπέλλα ως 20 ετών, ξανθή, με κοριτωμένο προσωπίδι, καθισμένη σε μία μεγάλη πολυθρόνα κοντά στο τζάκι.

— Καλημέρα, Βαρβάρα! της είπε.
— Εκείνη τον καλημέρισε, χαμογελαστή, δίχως να κινηθεί απ' τη θέση της. Δεν θα μπορούσε άλλωστε, κι' αν τό ήθελε. 'Απο δύο μήνες τώρα, είχε πάθει μία τραυματική παράλυση, που είχε άχρηστεύσει τελείως τα πόδια της!

— Δεν είπ' εδω ό μπουμπάς σου; 'Ηθε-λα να τόν καίρησώ...

— Πήγε στο Λονδίνο μαζί με τη μαμά και με τόν Τζόννυ. Μ' έχουν άφισει μόνιμ.

Σάν να περιμενε αυτήν ακριβώς τη δια-θεσάισα, ό Κρέιμπ φίμωσε έξωφρα την κοπέλλα και της έδωσε τα χέρια μ' ένα σκονίσι. 'Εκείνη τόν εκύτταζε με μάτια γοιγυρμένα απ' τόν τρόπο της και προ-σπεύδους μάτια να έλευθερώσει τα χέρια και τό στόμα της.

— Έχω ένα παλιό λογοισμό με τόν πατέρα σου! πρόφερε ό Κρέιμπ σαρκαστικά. Κατάπια τόσα χρόνια τό μίσος μου, τούκανα τό φίλο. Τώρα όμως θα πληρω-ση, μ' ό,τι τού είναι πιό αγαππιτό!

Έβγαλε ένα μακρόστενο δοχείο από μία τσάντα που είχε μαζί του, και κατά-βρεζε με τό περιεχόμενο του τό φιώτρο και τό ρούχα της νέας, κι' έπειτα τό πάτωμα γύρω της. 'Η Βαρβάρα κατάλαβε απ' τη μυρωδιά ότι ήταν βενζίνη. 'Επειτα ό Κρέιμπ πήγε να φέρη ένα μεγαλύτερο δοχείο, που τό είχε άφισει στην εξώπορ-τα, και σκόρπισε βενζίνη ό' όλα τ' άλλα δωμάτια. 'Ανοίξε τέλος τα παράθυρα κι' έβγαλε φωτιά. Μία φλόγα αναπήδησε κι' απλώθηκε έρποντας στό πάτωμα και στό έπιπλα... Σε λίγες στιγμές, η Βαρβάρα θά καίγοταν άβυσσική!

Ό Κρέιμπ βγήκε τρέχοντας απ' την πι-σω πόρτα, άπομακρύνθηκε λίγο και κύτ-ταξε πίσω του. Πυκνός καπνός και γλίσσε-ρες φωτιές έβγαίναν απ' τα παράθυρα τού σπιτιού τού Χιούμ.

Ό έμπροσθάς συνέχισε τό τρέξιμό του, μέσα απ' τα έρημα κτήματα, λαμβάνοντας όλες του τίς προφυλάξεις για να μη τόν ιδή κανείς. Όταν έφτασε κοντά στο σπίτι του, βγήκε στο δημόσιο δρόμο κι' έτρεξε πρós την αντίθετη διεύθυνση, πρós τη βί-λα των Χιούμ, σάν να πήγαινε για να προ-σφέρει τη βοήθειά του.

Μαζί μ' αυτόν έτρεχαν κι' άλλοι πρós τα έκεί. Όταν έφτασε λαχανιασμένος στο σπίτι των Χιούμ, βρήκε συγκεντρωμένους απ' έξω μερικούς γείτονες.

— Βαρβάρα!... φώναξε ό Κρέιμπ. Είνε μέσα ή παράλυτη! Γρέπτε να τη σώσετε! Κι' ώρμος για να περάση δθεν από ένα μέρος άθικτο άκόμη απ' τίς φλόγες. 'Αλλά ό πνιγμός καπνός κι' ή φοβερή ζέ-στη άποτέλουσαν άρκετές δικαιολογίες, για να γυρίση πίσω άπρακτός.

Είχαν φτάσει έν τώ μεταξύ οι πυροσβέ-στες τού γειτονικού χωριού. Δεν μπορού-σαν όμως πιά να προσφέρουν καμμία ύπη-ρεια. 'Επίσης είχε φτάσει ή άστυνομία. Τέλος, γύρισαν οι Χιούμ απ' την πόλη, με τό αυτοκίνητό τους. Ό οπαρχαγός τους ήταν άπερίγραπτος, όταν έξακολουθούσαν τό μέγεθος της συμφοράς τους. Θρηνώσαν απ' φώνεζαν μ' άπελπίσια την κόρη τους... Ό Κρέιμπ παρακολουθούσε έν τώ μετα-ξύ τίς πρώτες άνακρίσεις της άστυνομίας,

που έζέταζε τούς γείτονες. Ό άστυνομός υποπτεύθηκε άμέσως ότι έπρόκειτο για έμ-πραμό... και ρώτησε άν ό Χιούμ είχαν έχθρους.

— Ναι, άπάντησε ό Κρέιμπ, δεν τα είχαν καλά με τούς όδες... Αυτοί κατοικούν στην κοντινότερη βίλλα, στην πλαγιά τού λό-φου. Θάπρεπε να είχαν τρέξει πρώτοι, ό-ταν είδαν τη φωτιά. Βλέπετε όμως ότι δεν βρίσκονται έδω...

— Πάμε να ιδούμε αυτούς τούς όδες, είπε ό άστυνόμος.

Σεκίνησαν απ' τό άνηφορικό δρομάκι. Είχε άρξισει πιά να σκοτεινιάζει.

Σαφνικά, σε μία στροφή τού δρόμου, ό Κρέιμπ σταμάτησε, σάν κεραυνοβολημέ-νος. 'Εβγαλε μία φωνή τρόμου κι' έπεσε γονατιστός.

Δέκα μέτρα πιό πέρα, κατέβαινε τό μο-νοπάτι ή Βαρβάρα! Τα βήματά της ήσαν άσταθή, ώστόσο όμως στεκόταν στο πόδια της και περπατούσε!... Τό φόρεμά της ήταν στραπατσαρισμένο, τό πρόσωπό της σκουρνωπό... Πίσω της έρχόταν τό ζεύγος όδες.

— Κυττάχτε... έκεί!... τραύλισε ό Κρέιμπ, άρπάζοντας τό μπράτσο τού ά-στυνόμου.

— Ε, βλέπω μία νέα που κατεβαίνει!...

— Είναι ή Βαρβάρα!... Τό φάντασμα της!...

Και πρόσθεσε, με φωνή πιό σταθερή:
— Την βλέπετε και εείς; Μα τότε λοιπόν είνε φαινόμενον όμαδικής υποβολής!...

Είνε ένα φάντασμα... τό φάντασμα της νέας που κάνκε ζωντανή μέσα στο σπίτι των Χιούμ... Ναι, ναι, πρόκειται άσφαλώς για υποβολή...

'Αλλά ή Βαρβάρα εξακολουθούσε να προχωρή. Οι πόλιοντες είχαν σταματήσει, σαστισμένοι απ' τα λόγια τού Κρέιμπ.

— Είναι τό φάντασμα της Βαρβάρας Χιούμ!... τραύλισε έκείνος, υποχωρών-τας όσο ήλπιούσε ή κοπέλλα.

Σκόνταψε σε μία πέτρα, έπεσε ανάσκε-λα κι' έμεινε σάν έκμυδενισμένος.

— Όχι, δεν είμαι φάντασμα! πρόφερε ή νέα. Είμαι ζωντανή, με σάρκα και όστά! 'Ενα θάυμα με γλύτωσε απ' τη φωτιά που-θαλε αυτός ό άνθρωπος στό σπίτι μου για να με κάψη ζωντανή!...

'Εμπρός σε μία τέτοια κατηγορία, ό ά-στυνόμος συνέλαβε τόν Κρέιμπ.

— Όμολογώ... όμολογώ... τραύλισε έ-κείνος.

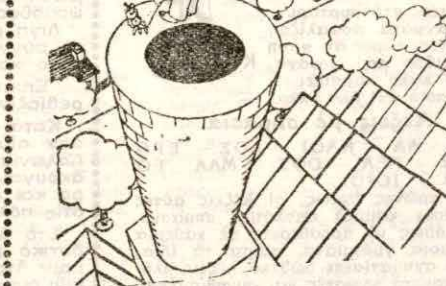
'Ενας απ' τούς άστυνομικούς έτρεξε να άναγγείλη την καταπληκτική είδοσι της διασώσεως της νέας στους γονείς της. Οι Χιούμ ώρμησαν, τρελλοί από χορά, κι' εί-δαν τήν άναγμένη τους να κατεβαίνει τό δρομάκι, με τα πόδια της...

'Ηταν ένα θάυμα! 'Αλλά είχε την επι-στημονική του εχέληση. Όταν είδε να τη γλύφουν οι φλόγες, ή παράλυτη ένοιωσε τέτοιο κλονισμό, θέλησε τόσο έντονα να κινηθεί, να σωθεί, ώστε τα νευρά τών πο-διών της λειτουργήσαν, έπειτα από δύο μηνών άκρηστία. Είχε σκωπή τόπ' την πολυθρόνα της, είχε περπατήσει, είχε φτά-σει στό άνοιχτό παράθυρο κι' είχε πηδή-σει στόν κήπο.

'Εκεί την είχαν βρή, φιμωμένη άκόμη και με τα χέρια δεμένα. Οι όδες που είχαν τρέξει πρώτοι όταν άντελήφθηκαν τη φω-τιά. Και την είχαν μεταφέρει στο σπίτι τους, για να την περιποιηθούν. Καθώς γύ-ριζε κατόπι πρós τό δικό της σπίτι, ή Βαρβάρα είχε συναντήσει τόν Κρέιμπ.

Δέν είχε σκεφθί ό έμπροσθάς να δέση τα πόδια της παρά λυτών, όταν την είχε καταδικάσει να καί ζωντανή. Τό είχε θεω-ρήσει περιττό. Κι' όμως αυτό ήταν ή σω-τηρία της κοπέλλας... ή καταστροφή γι' αυτόν.

T. ΜΑΡΙΝΟ

— Κάποιος από τούς δύο μας

δέν θα κατάλαβε καλά τό τηλε-φώνημα!...

ΠΙΣΤΟΙ ΜΕΧΡΙ ΤΑΦΟΥ

Ένα πριγκηπικό ειδύλλιο
που διαρκεί 14 χρόνια

Ένα ειδύλλιο που συνεχίζεται επί δε-κατέσσερα χρόνια είναι κάτι τό όλότελα ά-συνήθιστο για την εποχή μας, που πιστεύει πως ό έρωας πρέπει να άρχίζει και να τε-λειώνει γρήγορα.

'Αλλ' οι έρωτευμένοι στην προκειμένη περίπτωση δέν έχουν ούτε ό ένας ούτε ό άλλος την ευχέρεια να διαθέσουν τόν έ-αυτό τους όπως θά ήθελαν. Και έτσι δέν τούς μένει τίποτε άλλο από τό να ζούν μέσα στο πλατωνικό αίσθημά τους, που δέν γεννάει μ' όλο τό πέρασμα τών χρόνων.

'Εκείνος είναι ό δευτερότοκος γιός τού βασιλέως τού Βελγίου 'Αλδέρτου, ό πρίν-κηψ Κάρολος, που άσκει τώρα καθηκοντα άντιβασιλέως στην πατρίδα του, έπειτα από την άναγκαστική άπομάκρυνση τού πρωτο-τόκου άδελφού τού Λεοπόλδου τού 3ου ά-πό τό έρόν. Ό πρίγκηψ Κάρολος, που γεννήθηκε τό 1903 είναι σήμερα 43 χρό-νων.

'Εκείνη είναι ή λαίδη 'Αννα Κάθεντις - Μπέντινκ, πρωτότοκος κόρη τού δουκότ τού Πόρτλαντ και κληρονόμος τού τίτλου του. 'Η λαίδη 'Αννα γεννήθηκε τό 1917 και είναι σήμερα 29 χρόνων.

Τό ειδύλλιο τους χρονολογείται από τό 1932, όταν ή κόρη τού δουκότ τού Πόρ-τλαντ ήταν δεκάξη χρόνων.

Την εποχή εκείνη ό πρίγκηψ Κάρολος εί-χε πάει στο Λονδίνο και σ' ένα χορό που δόθηκε σάν άνάκτορα γνώρισε εκείνη που έπρόκειτο να τού έμπνευσε τό μεγάλο έ-ρωτα της ζωής του.

Μερικές ημέρες άργότερα, έύρισκε την εύκαιρία να της εξομολογήθι τό αίσθημά του. Μ' όλη τη διαφορά τών δεκαεσσάρων χρόνων που τούς χώριζε και ή λαίδη 'Αν-να είχαν αισθανθί επίσης την ίδια φλογερή άγάπη για τόν πρίγκηπα.

Ό Κάρολος κατόρθωσε τότε να επιτύ-χη μία πρόσκλησι από τόν πατέρα της νέας για να περάση μερικές ημέρες στόν πύργο του τού Βεντέκ.

'Ετσι, οι δύο έρωτευμένοι γνώρισαν μία σύντομη εύτυχια. 'Αλλ' ό δουέ τού Πόρ-τλαντ δέν άργησε να καταλάβη τι συνέ-βαινε μεταξύ της κόρης του και τού Βέλ-γου πρίγκηπου. Και, έπειδή είχε λόγους να μην επιθυμή τη συνέχισι αυτού τού ειδυλλίου, βρήκε μία πρόφασι για να άπο-μακρύνη την κόρη του από τόν πύργο.

Μερικές ημέρες άργότερα, ό πρίγκηψ Κάρολος γύριζε στις Βρυξέλλες.

Από τότε, παρ' όλες τίς προσπάθειές του, δέν κατόρθωσε να κάμη τόν δουκότ τού Πόρτλαντ να μεταβάλη γνώμη. Ό τελευ-ταίος δέν θέλει να δώση σε ζένον πρίγκη-πα την κόρη του, που θά έχανε τότε τό δι-καίωμα να κληρονομήση τόν τίτλο του.

Φαίνεται όμως ότι ούτε και ή άγγλική κυβέρνησις εύνοεί ένα γάμο μεταξύ της λαίδης 'Αννας και τού Βέλγου πρίγκηπου. 'Ετσι τό ειδύλλιο τους παραμένει χωρίς έλπίδα... 'Ωστόσο, οι δύο ενδιαφερόμενοι δέν έπαψαν ποτέ να αγαπιούνται. Και είναι άποφασισμένοι να μην παντρευθί ούτε ό ένας ούτε ό άλλος μέχρις ότου έλθουν τό πράγματι βολικά κι' ένωθούν με τα δεσμά τού 'Υμεναίου.

— Κάποιος από τούς δύο μας

δέν θα κατάλαβε καλά τό τηλε-φώνημα!...

Η ζωή μου απ' την άνάποδ'

(Από τό ήμερολόγιο ενός νεκρασταγμένου)

«... 'Η ιστορία που θά σάς διηγηθώ είναι άληθινή ως την τελευταία της λε-πιτομέρεια. Πρέπει να με πιστέψετε. Και να πώς συνέβη ή παράξενη περιπέτεια μου:

Όταν ήναι 78 ετών άνακάλυφα ότι ή γυναίκα μου με άπατούσε μ' έναν άλ-λο, ένα φίλο μου, επί 54 χρόνια συ-νέχεια! 'Απογοητευμένος λοιπόν άποφά-σισα να τεματίσω τό βίο μου. Χωρίς να χάσω καιρό έπήγα στο γεφύρι τού 'Αγ. Μαργαρίτας κι' έπεσε στο Δού-ναβί... καταρρίπτοντας έτσι τό ρεκόρ καταστώσεως, γιατί, έμεινα δυο ημέρες μέσα στό τά νερά τού ποταμού!

Όταν έφτασα στόν Παράδεισο, ό 'Άγιος Πέτρος καθόταν μπροστά σε μία όθνη και γύριζε τό φίλι της ζωής μου. Αυτήν άκριβώς τη στιγμή, ή ταινία έ-δειχνε τη σκηνή που βουτούσα στόν ποταμό. Θυμάμαι τρομερά όταν οι θεαταί... που άποτελούντο από με-ρικούς άγιους και άγγέλους... ξεκαρ-δίστηκαν από γέλια. Βλέποντας τόν τρό-πο με τόν οποίο άγωνιούσα, παλεύοντας μέσα στό νερά. Τούς γελοίους!...

'Α-γανακτισμένοι λοιπόν από την άαιδέα τους, ώρμησαν έναντίον τών μηχανών κι' έκοψαν την ταινία!

— Τρελλάί! μου φώναξε ό 'Άγιος Πέ-τρος έξω φρενών, τί έκανες έκεί!... Πώς θά συνεχίσουμε τώρα τόν έλεγχο της ζωής σου; Πώς θά ξετυλίξω την ταινία από τό καρούλι έ;... Πρέπει να γυρίσω άνάποδα την ταινία! Γι' αυτό για να τιμωρηθής στενοκέφαλε, θά πιάς απ' έκεί που ήρθες!

Κι' άρχισε να γυρίξη την ταινία ά-νάποδα.

Τό τί συνέβη τότε τό μαντεύετε. Την ίδια στιγμή πετάχθηκε έξω από τόν Λονδίνο με τα πόδια ψηλά και τό κε-φάλι κάτω και πήδησε επάνω στην γε-φύρα. Προπατώντας πρós τα πίσω, ά-ναπόδα δηλαδή, έφτασα στο σπίτι μου.

'Ηταν ή ώρα τού φαγητού. 'Η υπη-ρέτρια ήρθε πίσω από τραπεζί με τα άπλυτα πιάτα. Κάθισα στο τραπέζι και άρχισα να βγάξω από τό στόμα μου μ' ένα πηρούνι, κομμάτια από κατόπου-λο. 'Αφού άδειασα και τη σούπα από τό στομάχι μου, κουτάλια-κουτάλια,

Τό τί συνέβη τότε τό μαντεύετε. Την ίδια στιγμή πετάχθηκε έξω από τόν Λονδίνο με τα πόδια ψηλά και τό κε-φάλι κάτω και πήδησε επάνω στην γε-φύρα. Προπατώντας πρós τα πίσω, ά-ναπόδα δηλαδή, έφτασα στο σπίτι μου.

'Ηταν ή ώρα τού φαγητού. 'Η υπη-ρέτρια ήρθε πίσω από τραπεζί με τα άπλυτα πιάτα. Κάθισα στο τραπέζι και άρχισα να βγάξω από τό στόμα μου μ' ένα πηρούνι, κομμάτια από κατόπου-λο. 'Αφού άδειασα και τη σούπα από τό στομάχι μου, κουτάλια-κουτάλια,

Τό τί συνέβη τότε τό μαντεύετε. Την ίδια στιγμή πετάχθηκε έξω από τόν Λονδίνο με τα πόδια ψηλά και τό κε-φάλι κάτω και πήδησε επάνω στην γε-φύρα. Προπατώντας πρós τα πίσω, ά-ναπόδα δηλαδή, έφτασα στο σπίτι μου.

'Ηταν ή ώρα τού φαγητού. 'Η υπη-ρέτρια ήρθε πίσω από τραπεζί με τα άπλυτα πιάτα. Κάθισα στο τραπέζι και άρχισα να βγάξω από τό στόμα μου μ' ένα πηρούνι, κομμάτια από κατόπου-λο. 'Αφού άδειασα και τη σούπα από τό στομάχι μου, κουτάλια-κουτάλια,

Τό τί συνέβη τότε τό μαντεύετε. Την ίδια στιγμή πετάχθηκε έξω από τόν Λονδίνο με τα πόδια ψηλά και τό κε-φάλι κάτω και πήδησε επάνω στην γε-φύρα. Προπατώντας πρós τα πίσω, ά-ναπόδα δηλαδή, έφτασα στο σπίτι μου.

'Ηταν ή ώρα τού φαγητού. 'Η υπη-ρέτρια ήρθε πίσω από τραπεζί με τα άπλυτα πιάτα. Κάθισα στο τραπέζι και άρχισα να βγάξω από τό στόμα μου μ' ένα πηρούνι, κομμάτια από κατόπου-λο. 'Αφού άδειασα και τη σούπα από τό στομάχι μου, κουτάλια-κουτάλια,

Τό τί συνέβη τότε τό μαντεύετε. Την ίδια στιγμή πετάχθηκε έξω από τόν Λονδίνο με τα πόδια ψηλά και τό κε-φάλι κάτω και πήδησε επάνω στην γε-φύρα. Προπατώντας πρós τα πίσω, ά-ναπόδα δηλαδή, έφτασα στο σπίτι μου.

'Ηταν ή ώρα τού φαγητού. 'Η υπη-ρέτρια ήρθε πίσω από τραπεζί με τα άπλυτα πιάτα. Κάθισα στο τραπέζι και άρχισα να βγάξω από τό στόμα μου μ' ένα πηρούνι, κομμάτια από κατόπου-λο. 'Αφού άδειασα και τη σούπα από τό στομάχι μου, κουτάλια-κουτάλια,

Τό τί συνέβη τότε τό μαντεύετε. Την ίδια στιγμή πετάχθηκε έξω από τόν Λονδίνο με τα πόδια ψηλά και τό κε-φάλι κάτω και πήδησε επάνω στην γε-φύρα. Προπατώντας πρós τα πίσω, ά-ναπόδα δηλαδή, έφτασα στο σπίτι μου.

σηκώθηκα βιαστικός, πήρα τό όρεκτικό μου και βγήκα έξω.

Δέκα χρόνια άργότερα, μου έκοψαν τη σύταξι. Γι' αυτό ήμουν όποχρεωμέ-νος να πηγαίνω στο γραφείο κάθε ή-μέρα από τό βράδυ μέχρι τό πρωί. Ό προϊστάμενός μου μου έδειχνε έξαιρετι-κή καλωσύνη. 'Υστερα όμως από 25 χρόνια, έπαψε να με γνωρίζει και με προσέλαβε μαθητευόμενο με 15 λίρες τό μήνα. Σε λίγες βρισκόμουν χωρίς δουλειά. 'Όσο περνούσε ό καιρός, ή γυναίκα μου όλο κι' όμορφαινε. Κάθε ήμέρα με άναποθεσε περισσότερο. Τι εύτυχία, Θεέ μου!...

'Ημουν 25 χρόνων, όταν πήγα στο πεθερικά μου και παρέδωσα τη γυναί-κα μου, για την όποια αισθανθήκα συγ-χνώνως για πρώτη φορά κεραυνόβολο έρωτα. 'Ενα βράδυ βγήκαμε περίπατο μαζί. Είχαμε ραντεβού και για πρώτη φορά πήρα τό θάρρος και τη φίλησα. Σε λίγο όμως άρχισα να γίνωμαι διελ-λός. Προσπάθησα να χαϊδέψω τό χέρι της, αλλά έκείνη τό τράβηξε κοκκινί-ζοντας. Βρισκόμαστε τώρα στην άρχή τού ειδυλλίου μας. Κι' ήμιασε όλο γέλοως, άναστεναγμούς και κοκκινίσμα-τα...

Συγχρόνως τό μουστάκι μου γάθηκε και όσο ζάρωνα μέσα στό ρούχο μου, ξεχνούσα όλο και περισσότερο ό,τι ήξε-ρα. Κατάτησα ένα παλιόπαιδο, ένας διαβολάκος. 'Αρχισα να πηγαίνω στο σχολείο. 'Αρχισαν οι σκοτούρες, τό δι-αβάσματα, οι τιμιότητες.

Σαν πάσα πάλι στό νόχια — άχ, τί μου κάνεις, άγιε Πέτρο! — ένας καθη-γυτή μου που μ' είχε βάλει στο μάτι, τού καθόμουν στο στομάχι και μ' έ-δερνε άλύπητα για ψάλλου πηδούλα!...

Νά είσαι μία φορά στη ζωή σου μα-θητής πάλι κι' έρχεται. Μα να ξανα-γυρίσεις στό μαθητικά θρανία, χωρίς να τό θέλεις, αυτό πιά είναι απ' τ' ά-γραφα.

Μα αυτό ήταν τό γραφό μου. 'Η μπέρα μου με έμπνευσε πρσι και μ' έ-στελνε στο σχολείο μέσα στη ζέστη και τό κρύο και μία μέρα που τό έσκασα έφραγα έξω τό χιόνι.

Σε ηλικία 12 ετών έπεσα από ένα δέντρο πουά ανέβει για να παρω τα πουλάκια από μία φωνά κι' έσπασα τό κεφάλι μου!...

Ανάθεμα σε, άγιε Πέτρο με τό σι-νεμά σου και την ταινία σου!

Σε ηλικία 8 ετών έπαθα χολέρα και κρεββατώθηκα. Οι γιατροί με τάραξαν στο φάρμακα. Διέτρεξα μεγάλο κίνδυ-νο, αλλά τη γλύτωσα φτηνά.

'Εξακολουθούσα ώστόσο να μικραί-νω. Φορούσα τώρα κοντά παντελονάκια, ύστερα μουδάλαν ποδιές, κατόπι άρ-χινα να τρουλιίζω και στο τέλος δέν ήξερα να μιλήσω. Τεσσάρων χρόνων χρειάστηκε να περπατάω με τα τέσσε-ρα για να μην πέφτω. Μετά μ' έβαλαν στην κούνια κι' άρχισα να βουζαίνω τη μαμά μου. Από εκεί και πέρα δέν θυ-μάμαι τίποτε, έκτος από τόν παπά που προσπαθούσε να με βυτηρήσει τήν κολυμπήσα, τά ξεφώνισα μου και τό ότι τόν άρπάξε σε μία στιγμή από τη μύτη!...

'Επειτα έλα θάλασσα στο μυαλό μου... Δέν θυμάμαι και πο-λά πράγματα παρ' όσον πως με φά-σκοναν τόσο σφιχτά με την κακή συ-νήθεια που είχαν τότε, ώστε κινδύνευα να σκάσω... 'Επειτα... έπειτα έλα σβύνουν, γάινοντα, καταποντίζοντα στην άδυσσο τού τίποτε. Βρέφος πλέον, έν-ιωσασ να έλκωμαι και να μπαίνω σ' ένα σκοτεινό γάος, στην κοιλία της μα-μάς μου...

Τι τρομερή περσιπέτεια άληθινή! Κι' όλα αυτά υοά τό σκάρωσε ό άγιος Πέ-τρος γυρίζοντας άνάποδα την ταινία της ζωής μου. Μάλιστα!

Ένας δυστυχισμένος.

Για την άντιγραφή
Φ. ΚΟΡΕΝΟ

♦ ♦ ♦
Κεραιά — πισιτήρι

Ό 'Αμερικανός 'Εντνερ Κόουσαν έπενεπός μία νέα κεραιά τηλεορά-σεως, που μπορεί επίσης να χρησι-μεύση για τό ράντιομα τού σπιτιού με νερό όταν κάνει μεγάλη ζέστη, ή για τό σβύσιμο μιας πυρκαϊάς στην άρχή της. 'Η κεραιά αυτή άποτελείται από ένα όριζόντιο χάλκινο σω-λήνα, σπημένο πάνω απ' τη σκεπή. Κατά μήκος του υπάρχουν πολλές τρύπες, απ' όπου άναδύεται νερό, όταν δικτετευθί απ' τό έσωτερικό του σπιτιού. Ό έφευρέτης υποστη-ρίζει ότι ή παρουσία τού νερού στην κεραιά καλλιεργεί τη λήψη των ή-λεκτρικών κυμάτων της τηλεορά-σεως.

ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ και άτομικές βόμβες

Οι τρομακτικές καταστροφές
του ήφαιστείου Κρακατά

Πριν άνακαλύψουν την άτομική βόμβα οι 'Αμερι-κανοί έπιστήμονες έζέτασαν με μεγάλη σοδορότητα τό έζής ζήτημα: να βομβαρδίσουν τούς κρατήρες τών ήφαιστείων της 'Ιαπωνίας για να προκαλέσουν τρομερές εκρήξεις τους και να προσθέσουν έ-τσι στις καταστροφές από τίς πολεμικές έπιχειρή-σεις και τίς μεγάλες καταστροφές από τα ήφαι-στεια.

Σήμερα όμως, που έχουν στη διάθεσί τους την τεραστία εκρηκτική δύναμι της άτομικής βόμβας, οι ίδιοι έπιστήμονες και οι ίδιοι στρατιωτικοί έμπει-ρογνώμονες διατάζουν λίγο να κάνουν τίς μεγά-λες δοκιμές, που έχουν άναγγείλει για τίς 15 Μαΐου και που τίς ανέβαλαν για την 1η 'Ιουλίου. Τι άραγε μας έπιφυλάσσει μία τέτοια εκρήξι; Ποιά θά είναι τα τρομακτικά άποτέλεσματά της; Για να σκηματίση κανείς μία ιδέα, μάς λένε οι έπιστήμονες, δέν έχει να κάνει τίποτ' άλλο, παρά να εξετασθί τίς καταστροφές που προκαλεί ή εκρη-ξις ενός μεγάλου ήφαιστείου.

Κι' αλήθεια, όταν ή φύσις κάνει εκρήξεις, τίς κα-ταφέρνει πολύ καλύτερα από τούς ανθρώπους κι' ή άτομική βόμβα είναι ένα φαινόμενον δευτερευούσης σημασίας, άν τό συγκρίνη κανείς με τη φοβερή εκρηξι τού ήφαιστείου της νήσου Κρακατά, που έ-γινε στις 27 Αυγούστου τού 1883 και που εξαφά-νισε τό μισό αυτό νησί μέσα στό θάλασσο, σε 300 μέτρα βάθος, έξωλόθρεψε 36.000 ανθρώπους και, τό σπουδαιότερο, είχε άντικτύπο σ' όλο τόν κόσμο, που κράτησε ένα όλόκληρο χρόνο!

'Η περιγραφή αυτής της τρομακτικής καταστρο-φής προέχει κατάληξι.

Τό καλοκαίρι τού 1883, τό ήφαιστειό Πεμπουα-νάν της νήσου Κρακατά, που βρίσκεται μεταξύ της 'Ιάδας και της Σουμάτρας, άρχισε να βγάρι-καπνούς και φλόγες. Ένας 'Ολλανδός πλοίαρχος, που πέρασε από εκεί, δέν μπόρεσε να βρή τό νησί κι' όταν έφθασε, στη Μπατάβια άνέφερε στις νουτικές άρκές ότι ποτάμια από λάβα ξεκυνόντου-σαν από τόν κρατήρα τού ήφαιστείου. Κανείς όμως δέν έδωσε ιδιαίτερη σημασία σ' αυτό τό γεγονός.

Κι' όμως, στις 27 Αυγούστου, ένας τρομακτικός κρότος ξεκούφανε όλους τούς κατοίκους της Μπα-τάβιας. Στην Αυστραλία, ό κόσμος νόμισε ότι τό βαρύ πυροβολικό έκανε μεγάλα γυμνάσια, και στό άρχιπελάγος τών Μασκαρένιες, όπλαζή πέντε χι-λιάδες χιλιόμετρα μακριά από τό ήφαιστιό, οι ι-θαγενείς είχαν τρομοκρατηθί από τίς υπόκωφες 'βροντές'. 'Από μία παραλία της 'Ιάδας, ένας ναυτικός είδε έσθινικά να βγαίνει από τη θάλασσα ένα όλόκληρο νησί και πριν συνέλθη από την έκ-πληξι τού, βρέθηκε στην κορυφή ενός δέντρου, ένα χιλιόμετρο μακριά από εκεί που στεκόταν, ξεγυμνωμένος από τα ρούχα του, αλλά χωρίς να έχη πάθει άπολύτως τίποτα! Ένα πελώριο κύμα τόν είχε πετάξει εκεί άπάνω, ενώ την ίδια στιγμή, ένα πολεμικό πλοίο, που είχε άκυροβολήσει πιό πέρα, σ' ένα λιμάνι, παρασύρθηκε από τα νερά και βρέθηκε δυά χιλιόμετρα μακριά μέσα στη ζου-γκλα. 'Επί πλέον όλόκληρα χωριά σκεπαώθηκαν από τη θάλασσα, που τό ρεύματά της πέρασαν τό ά-κρωτήριο της Καλής 'Ελπίδος κι' έφθασαν ως τη Μάγκνι!

Στα νησιά της 'Ολλανδικής Μαλαισίας πυκνά σύν-νεφα από καπνές στάχτες έκαψαν τούς ριζώνες και την όργιωπή θάσσηπι της ζούγκλας. Στις γει-τονικές πόλεις και κοντινά στη Μπατάβια, ό κόσμος άναθε, την ήμερα λάμπες, γιατί ό ούρανος είχε σκοτεινιάσει από τούς καπνούς και τίς στάχτες, ενώ στο Λονδίνο, στο Βερολίνο και στη Βαρσοβία ό ούρανος καθοριζόταν απ' τα σύννεφα τού από-λαχυρα ρεύματα άέρος, που είχαν προκληθί από την εκρηξι τού μακρυνού ήφαιστείου!

'Επί ένα όλόκληρο χρόνο, οι όψεις τού ήλιου, τόσο στο Παρίσι όσο και στη Νέα 'Υόρκη, έπαίρναν παράξενα χρώματα: πράσινο, μπλε, κίτρινο σκού-ρο. Κι' αυτό γινόταν, γιατί ένα παρατέτασμα από τίς στάχτες τού ήφαιστείου έμπαινε άνάμεσα στον ήλιο και στη γη.

Τη νύχτα πάλι, τ' άστρα και τό φεγγάρι είχαν παντού πράσινες λάμψεις!

'Η εκρηξις τού ήφαιστείου της Κρακατά ήταν ή μεγαλύτερη απ' όσες είχαν γίνει στον κόσμο. Οι ναυταί, που έτυχε να βρίσκονται εκεί κοντά, εί-δαν σαφνικά ένα πελώριο όγκο, που έλαμπε από μεγάλες άστραπές, να υψώνεται στον ορίζοντα. 'Ο όγκος αυτός ήταν ή νήσος Κρακατά που τινάζο-ταν στο έδαφος μαζί με τό ήφαιστιό της.

Την παραμονή της μεγάλης εκρήξεως, χείρορροι λάβας ξεχύθηκαν στη θάλασσα και έσπασσαν άτ-μους με κολοσσιαία δύναμη, που ξεκολλούσε κα-μμία γρανίτη, πελώρια σάν ούρανοζώτες! 'Ε-πειτα, τό κύμα έφθασαν ως τόν κρατήρα και τό ήφαιστιό έσκασε σάν τεραστία καζάνι!...

Στό μισό νησί που είχε άπομείνει, βρίσκόντουσαν 36.000 πτώματα. Κύματα που είχαν ύψος τριάντα μέτρα κατέκλυζαν τα πάντα και πάνω στον ούρανο κρεμόταν ένα πελώριο σύννεφο που είχε πάχος πολλές δεκάδες χιλιόμετρα!

Μικρά ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΜΑΤΑ

Τά δυο κερία

Είπε ευρισκόμενος απόψε ο Ρόσμφορν. Δεν έχει τη συνήθειά του αυτοκριτικής. Τον βασανίζει ολόκληρη η ασημένια εικόνα της Κρίστιν. Την έγγραψε σ' ένα φιλικό σπίτι και δεν υπήρξε με κανένα τρόπο η αντίδραση στη μυστηριώδη γοητεία της. Έγινε κι αυτός ένας απ' τους θαυμαστές που την τρυγούσαν διαρκώς, χωρίς ν' απογοητωύνται απ' την ψυχρή κι αινιγματική στάση της.

Τώρα ένοιωσε ότι ήταν έρωτευμένος μαζί της σαν μαθητοῦς, αυτός που δεν είχε δώσει ποτέ σημασία στις αμειβόμενες ερωτικές κατακτήσεις του. Ήσαν τόσο εγκεντρωμένες, ώστε είχε χάσει πια τη σταθερότητα του χεριού του και τη συγκέντρωσή της προσοχής του, κατά τις προπονήσεις για τους αγώνες σκοποβολής.

Πηγαίνοντας, απόψε στο σπίτι της Κρίστιν, σκεπτόταν τον κυριώτερο αντίπαλό του, το Φόρστ, τέλειο τζέντλεμαν, γεμάτος αυτοπεποίθηση και διηλεκτική ελπίδα κι' αντάξιο του στή σκοπευτική διενόητα. «Εκτιμούσε, θαύμαζε σχεδόν τον αντίπαλό του αυτόν, και θα ήθελε πολύ να του δώσει το χέρι...» Ακόμη περισσότερο όμως θόδελε να τον νικήσει, στον αγώνα μεταξύ τους!...

Βρήκε τα σαλόνια της Κρίστιν γεμάτα από ένα πλήθος χαρωπό. Κέντρον της γενικής προσοχής ήταν η οικοδόσποινα, πιά ωμορφή απόψε από κάθε άλλη φορά. Ο Ρόσμφορν προστάθηκε να δικαιολογηθεί για την άρρογηση του. Χαίρεται επειτα διαφόρους προσκεκλημένους. Τέλος, πλησίασε με ικανοποίηση το Φόρστ. «Ένοιωσε ότι, παρ' όλη την ψυχρή ήμερα του, βασανιζόταν κι' εκείνος από άνησυχίες σαν τις δικές του. Τον έβλεπε να καρφώνει επίμονα το βλέμμα του στην Κρίστιν...»

Οι ὄρες κύλησαν, με χορό, μουσική, χαμόγελα και φλυαρίες. «Επειτα οι προσκεκλημένοι αναζητήσαν κάποιο ασυνήθιστο παιχνίδι, για παιχνίδι...»

—Ξεγύσαμε ότι υπάρχουν μεταξύ μας δυο πρωταθλητές της σκοποβολής, είπε μια κυρία. Θα μπορούσαν να μας δείξουν το ταλέντο τους, με πρωτότυπο τρόπο... Προτείνω να κολήσουμε πάνω σ' ένα χαρτόνι ένα αναμμένο κεριό, να το στήσουμε πάνω στο κεφάλι του ενός, κι' ο άλλος να πυροβολήσει από μακριά και να το σβήσει.

—Εγώ έχω μια καλύτερη ιδέα! φώναξε η Κρίστιν. Νά σταθούν ο ένας αντίκρου στον άλλον, έχοντας κι' οι δυο από ένα κεριό πάνω στο κεφάλι τους, κι' ο καθένας τους να σβήσει με μια σφαίρα το κεριό του άλλου!

Ο Ρόσμφορν κι' ο Φόρστ έμειναν σύμφωνοι. Πήραν τις θέσεις τους, στις δυο άκρες της σάλας. Ο Ρόσμφορν ένοιωσε πως δεν ήταν πια έντελως κύριος του εαυτού του. Το χέρι του έτρεψε ελαφρά, καθώς έφαιγε πάρα πολύ τη λαδή του ρεβόλβερ του. Η άπαθής έκφραση του Φόρστ μεγάλωνε τον εκνευρισμό του... «Ωστόσο έπρόκειτο για μια απλή, απλοεπιδόνη άσκηση. Δεν χρειαζόταν παρά λίγη προσοχή και ακρίβεια, για να χτυπήσει το κεριό...»

Το κεριό... το πρόσωπο... το κεριό... το πρόσωπο... Αλλά οι δυο εικόνες άρχισαν ξεφανύ να συγχέονται μεταξύ τους, μέσα στο μυαλό του. Ένα συναισθηματικό ζήλωμα ανέβαινε μέσα στην ψυχή του... Είχε τον αντίπαλό του στη διάθεσή του! Αν τον σκότωνε, όλοι θα πίστευαν ότι έπρόκειτο για ένα δυστύχημα...

Στην άρχη η σκέψη αυτή τούφερε άνατριχίλα. «Έφτασε όμως να ρίξει μια ματιά στην πεντάμορφη Κρίστιν, για να ξυπνήσει πάλι μέσα του η ζήλεια.

Τι μαρτύριο φοικτό!... Την άναποδσε τρελλά, παράφορα, δεν μπορούσε να συνιθίση στην ιδέα, ότι η Κρίστιν θα πέφτε στην άγκαλιά ενός άλλου.

Τις στιγμές αυτές ήταν, σαν τρελός. Είχε χάσει την ψυχραιμία του, την αυτοπεποίθησή του. «Ένοιωσε ὄργη έ-

ναντίον της κυρίας που σκέφθηκε και πρότεινε αυτό το παιχνίδι της σκοποβολής.

Μια δύναμη κακή του έδινε τους μύς και τέντωνε τα νεύρα του. Το πειθήνιο πάντοτε χέρι του άρνεϊτο να υποκούση... Το κεφάλι του έκαίγε. Τού φαινόταν ότι όλοι είχαν αντίληψη τις άδύσικες, τις αδέξιες κινήσεις του...

Είπε την Κρίστιν να παρακολουθή συγκινημένη την άσυνήθιστη εκείνη σκηνή. Με πόση λαχτάρα κύταζε το Φόρστ!... Τον άναποδσε λοιπόν: Μία λάμψη στο βλέμμα της έδειχνε την άνωπομνησία της. Βαθεία αιωπή ήταν άπλωμένη γύρω...

Ο Ρόσμφορν σημάδεψε, με το δάχτυλο στη σκανδάλη... «Όλα είχαν βολώσει πάλι μπροστά του, ξανάγιναν συγκεχυμένα... Κατόπιν δυο πυροβολισμοί αντίχησαν, σχεδόν συγχρόνως. Και τα κερία έδωσαν...»

★

Την άλλη μέρα, οι έφημερίδες έγραφαν, στις μικρές εδίδσεις: «Νότοκόννησε χόες την νύκτα, εις την επί της ὁδοῦ... οίκον... ο γνοστος πρωταθλητής της σκοποβολής Ρόσμφορν. Τα αίτια του άπονησμένου αυτού διατάχματος παραμύνουν άγνωστα...»

Το ίδιο βράδυ, η Κρίστιν έλασε ένα σύντομο γράμμα απ' το Ρόσμφορν:

«Αγαπητή φίλη. Σας γράφω για να σας υποβάλω για τελευταία φορά τα σχέδια μου και να σας ευχαριστήσω για την χθεσινή βραδυά. «Όταν θα διαβάσετε αυτές τις λίγες γραμμές μου, δεν θα υπάρχει πια. Συγγνώμη με για τον κοινότατο, συνηθισμένο τρόπο, με τον ὁποῖον άφηνω αυτόν τον κόσμο... Αίτια είνε η χθεσινή άσκησις σκοποβολής. Δεν μπορώ να συγχωρήσω στον εαυτό μου τέτοια έλλειψη εύστοχίας. Μου το άπαγορεύει η τιμή μου, η φιλοτιμία μου ως σκοπευτοῦ. Γιατί είχα σημάδεψε το πρόσωπο του Φόρστ κι' όχι το κεριό, αλλά η σφαίρα μου απότο χιπέ!

«Τώρα όμως θα τα καταφέρω καλύτερα, όταν θα σημάδεψω την καρδιά μου... Σας άναποδσα πολύ... σας έλάτρευα... Χαίρετε για πάντα!...»

ΖΑΚ ΝΤ' ΟΣΤ

♦♦

Η ΑΔΑΛΕΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ε. Κ. Δ.: Δεν διαθέτομεν έπαρκή χώρο για τη δημοσίευση άνταποκρίσεων. Εότιχλιν Ν., ένταῦθα: Δεν δημοσιεύομεν άκόμη συνεργασίας άναγνωστών. Κ α ρ υ α τ ι δ α Μ., ένταῦθα: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Δεν έχομε άκόμη έπαρκή χώρο. Κ α τ ή ν η Παπαδ ά κ η, ένταῦθα: Ζητήστε πληροφορίες από Αμερικανικό Προξενείο. Ε λ έ ν η Μ α τ τ ι κ α: Δεν δημοσιεύομε προς το παρόν συνεργασίας. Δ. Σταμελ ά π ο υ λ ο ν, Βόλον: Σας ευχαριστούμε, με. Δεν τὸ βρήκαμε κατάλληλο. Α. θ α ν. Δ α μ π α σ α ν κ α ι Κ ω ν σ τ. Μαρκάκη Πειραιά: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. «Έχετε δίκιο. Έγινε η διόρθωση.

Δημήτριον Κ., Θεσσαλονίκη: Η διεύθυνσις της Μπέτυ Γκράβλ, είνε: Miss Betty Grable, Fox Studios, Hollywood, Calif., U. S. A. Διδά Χ. Μ., ένταῦθα: Δημοσιεύομε πιά πάνω τη διεύθυνσι που θέλετε. Έ λ λ η ν. Δ., ένταῦθα: Κυττάξετε πιά πάνω. Μπορείτε να της γράψετε στ' αγγλικά η στα γαλλικά. Μενεξέ, ένταῦθα: Η διεύθυνσις που θέλετε είνε η έξής: Miss Ida Lupino, Warner Bros Studios, Burbank, Calif., U. S. A. Πι τ σ ι ρ ί κ α ν, ένταῦθα: Τη μια από τις διευθύνσεις που μας ζητήσατε θα τη βρήτε στην άρχη της αλληλογραφίας μας. Η άλλη είνε η έξής: Fox Studios, Hollywood, Calif., U. S. A. Γ. Π. Σ κ α ρ έ λ λ α ν, Βόλον: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Η διεύθυνσις τὸ Αλεξάντερ Κόρντα είνε η έξής: Mr Alexander Korda, London Films, Wardour St. No 101, London, England. Σ ο μ ι α κ ό ν: Δεν τὸ βρήκαμε καί τόσο έπιτυχί. Τ. Σ ω τ η ρ ι α δ ή ν, Νέαν Φιλαδέλφειαν: Άρκει να γράψετε μόνο U. S. A., Καναδά η Αυστραλία, για να τὰ λάβουν. Σ. Π ο ῦ λ ο ν, ένταῦθα: Δεν έχει έκδοση στ' βιβλίο. Μ α ρ ί ν α ν Μ. Καλακούνα: Ζητήστε πληροφορίες από τὸ Αμερικανικό Προξενείο. Γ. Δ. Β., Κηφισιά: Δεν διαθέτομε άρεκτό χώρο για τη δημοσίευσι συνεργασίας άναγνωστών.

ΛΑΧΑΝΙΚΑ μέσα στις πέτρες!

Τὸ θεῦμα τοῦ Μπλότζερ

«Έχομε γράψει κι' άλλοτε για τις νέες μεθόδους καλλιέργειας διαφόρων φυτῶν χωρίς χώμα. Στο παρακάτω άρθρο του, ο Φορέλλο Λαγκουάρντι, πρώην Δήμαρχος της Ν. Υόρκης, και ήδη γενικός διευθυντής της Ούνγρο, περιγράφει διάφορες καταπληκτικές επιτυχίες του εφευρέτου μιας απ' τις μεθόδους αυτές.

Μου δόθηκε τελευταία η ευκαιρία, να έπισκεφθώ σ' ένα ταξίδι μου καλλιέργειες εξαιρετικές, με άπιστευτες αποδόσεις, δίχως χώμα, κοπριά, σκάσιμο, κλπ. Ο «λαχανόκηπος» που είδα, είχε έκτασι λιγώτερο από 20 στρέμματα κι' όμως απέδιδε 5.000 κιλά λαχανικά τη βδομάδα! Ας έδουμε όμως την ιστορία του.

Ο στρατηγός Χάπ Αρνολντ, άρχηγός της άμερικανικής αεροπορίας, είχε εγκαταστήσει ώριμες μονάδες του σε βάσεις τόσο μακρινές, ώστε δεν μπορούσαν να ανεφοδιασθούν με λαχανικά αεροπορικώς ούτε δια θαλάσσης. Δεν ήταν δυνατόν επίσης να δημιουργηθούν επί τόπου λαχανόκηποι, γιατί έλειπε η κοπριά, είτε δεν ήταν εύνοϊκό το κλίμα η τὸ έδαφος.

Μία μέρα, ο στρατηγός Αρνολντ πήγε να έπιθεωρήσει μια απ' αυτές τις βάσεις, στο Άλκινσον, όλην της άγγλικής Γουιάνας — την οποία παρέχωρησε η Άγγλία στις Ηνωμ. Πολιτείες εις αντάλλαγμα 50 καταδρομικών. Ρώτησε, λοιπόν, τὸ διοικητή τι χρειαζόντουσαν, πρό πάντων, οι άνδρες του.

—Φρέσκα λαχανικά! άπάντησε, έκείνος άδίστακτα. Τα 60% τῶν λαχανικῶν που μας στέλνουν, φθάνουν έδῶ έντελως άκατάλληλα για κατανάλωσι.

Τότε ο Αρνολντ σκέφθηκε ν' άποτανοῖ στον έφευρέτη Κέντρικ Μπλότζερ, που βρισκόταν στην Κουβα, όπου καλλιέργουσε λαχανικά με μεθόδους («υδροπονικές»), χωρίς ὁλοσθ ή να τὸ φυτεύη στη γῆ: Τάσπινε άπλως σε δάχτυλα βουτηγμένα σε διάλυσι χημικῶν ουσιῶν — τῶν ίδιων που άπορροφούν συνήθως τα φυτά απ' τὸ έδαφος. Έκείνος δέχθηκε πρόθυμα τὴν πρόκλησι.

Για τὰ πρώτα συστηματικά πειράματά του, προτιμήθηκε η νῆσος της Αναλήψεως, στὸ νάτιο Ατλαντικό, στη μέση της άποσταῶσε Αμερικής-Βραζιλίας, 10.000 χιλιόμετρα μακριά απ' τὴ Ν. Υόρκη. Ολόκληρο αὐτὸ τὸ νησί άποτελείται από ηφαιστειογενείς βράχους καί στάχτες, χωρίς ούτε μια σπιθαμή καλλιεργήσιμη γῆς. Οι στρατιώτες της άμερικανικής φρουράς πού βρισκόταν εκεί — πολλοί απ' τὸς ὁποῖους δεν είχαν πάρει άδεια από 2 χρόνια — έτρωγαν μόνο λαχανικά ζερά ή κονσερβαρισμένα.

Γι' αὐτὸ άκριδῶς προτιμήθηκε η νῆσος της Αναλήψεως για τὰ πειράματα τοῦ Μπλότζερ. Γιατί, αν κατάφερνε ο έφευρέτης να κἀν να φυτρώσουν λαχανικά στον κατορημένο εκείνο τόπο, θα σήμαινε ότι η μέθοδος του μπορούσε να θαυματουργήσει όπουδήποτε.

Οι στρατιώτες γέλασαν, όταν έφτασε στὸ νησί ο κοντροῦς αὐτός ανθρωπάκος, με τόσο λίγο χωράτικους τρόπους καί τὴ βραχνή φωνή. Έκείνος έγκατέστησε τὰ ξύλινα κουτιά του, ὅμοια μ' αὐτὰ που χρησιμοποιούνται στις σέρρες. Τάβαλε κατὰ σειράν, άφίνοντας στενοὺς διαδρόμους μεταξύ τους. Από πάνω τους, σε ὕψος 3 μέτρων, άπλωσε πάνω σ' ένα ξύλινο σκελετό φύλλα καπνῶν, για να προστατεύουν τὰ λαχανικά απ' τὸν κοινωτό ήλιο. Ερριζέ μέσα στὰ κουτιά σάχτη ήραιοτέλιν. Τὰ έφωτισε μ' ένα σύστημα σωληνῶν για τὴν κυκλοφορία άπεσταγμένου θαλασσίου νερού, που περιείχε άλάτα μαγνησίου, άζώτου, καλίου, φωσφόρου καί άοεστίου. Αφού έδωσε πρώτα τὸς άπόρους να φυτρώσουν μέσα σ' ένα στρώμα άμμου ποτισμένης με θρεπτική διάλυσι, μεταφύτευσε κατόπιν τις μικρές ρίζες στὰ κουτιά του.

«Επειτα από λίγον καιρό, οι στρατιώτες δεν γελούσαν πια μαζί του, αλλά τὸν θεώμαζαν... Γιατί τὸ τραπέζι τους ήταν καθομερινῶς έφωδισμένο με νοστιμώτατες ντομάτες, φρέσκα μπίζελια, άγγουρία, ραδικία, μαρούδια, σπανόκια, κρεμμυδάκια, φασολάκια... Ο Μπλότζερ είχε νικήσει τὴ φύσι κι' είχε δημιουργήσει τὸν πρώτο χημικό λαχανόκηπο.

Στὴ νῆσο της Αναλήψεως υπάρχουν 25 τέτοια («κουτιά»). Κατόπιν εγκαταστάθηκαν άλλα έκαστο τὸ Αλκινσον ὅλιν, στην αεροπορική βάση, τὴν τριγυριμένη απ' τὴ ζούγκλα. Αὐτὰ έγιναν από μπετόν καί γεμισθηκαν με ὁμοχλωρίδιο. Θρεπτική διάλυσις έμεινε η ίδια. Έτσι, μία έκτασι λιγώτερο από 20 στρέμματα άποδίδει κάθε βδομάδα κατὰ μέσον ὁρον 5 τόννους λαχανικά, καί τροφοδοτεῖ όχι μόνο τὸ προσωπικό τῶν αεροδρομίων, αλλά κι' όλες τις γύρω κατασκηνώσεις. Τὰ φυτά είνε πολύ πιο άνεπτυγμένα απ' τὰ συνηθισμένα καί τὰ λαχανικά έχουν εξααιρετική νοστιμάδα.

Ο. ΛΑΓΚΟΥΑΡΝΤΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

6cn Ένα κεριό, αναμμένο πάνω στο κομοδίνο, φώτιζε το πρόσωπό του. Είχε κοντά, μαλλιά, σκληρά σαν βούρτσα, μάτια γκριζά κι' έκφραση, πλατύ μέτωπο.

«Αν ο άνθρωπος αυτός είνε άληθινά αφροισωμένος στον κύριο του, τὸν Έωσφόρο — σκέφθηκε ο Σαινκλαίρ — δεν θα τὸν προδώσει, δεν θα μιλήσει... έκτός αν φοβέται τὸν φυσικό πόνο! Πριν τὸν άνακρίνω όμως, άς κάμω μία έρευνα στὸ σπίτι...»

Πήρε ένα μάστο κλειδί, πού βρισκότουσαν πάνω στο κομοδίνο κι' είπε γερμανικά στὸν Κορσά: —Αὐτός ο κατηγόρησι φαίνεται σωστός Ηρακλής. Μη τὸν έμπιστευομαι! Φύλαγέ τον, με τὸ μαχαίρι στὸ χέρι. Αν έπιχειρήσει να λυγί, χτύπησέ τον μ' αὐτὸ στὸ πόδια ή στὰ μπράτσια. Μία μικρή άφαιμαξί δεν θα τὸν κάνει κακό... Θα ξανάρω σε λίγα λεπτά.

Έφραξε δολόκληρο τὸ Ισόγειο, άνοίγοντας τις διάφορες πόρτες με τὰ κλειδιά, για να πεισθί ότι δεν ὄληχε κανείς άλλος στὸ σπίτι. Στὸ ὕπγειο βρήκε ξύλα, κάρβουνα καί δυο κάσες σαμπάνια, στην κουζίνα μερικά μαγειρικά σκεύη. «Όλα τὰ δωμάτια, καθαρά καί τακτοποιημένα, έβγιναν τὴν έντύπιν ότι χρησιμοποιόντουσαν συχνά.

Ανέθηκε έπειτα στὸ έπάνω πάτωμα. Εκεί, ὤληχαν δυο πόρτες. Η πρώτη οδηγούσε σὲ μία μικρή καὶ κομψή κρεβάτοκάμαρα, έπιπλωμένη με γούστο καί πολυτέλεια. Μία ντουλάπα, στην κάμερα αὐτή, περιείχε άνδρικά κοστούμια, καπέλα, παπούτσια καί άσπρόρουχα, ὅλα χωρίς μάρκα.

Ο Σαινκλαίρ βγήκε στὸ διάδρομο καί θέλησε ν' άνοίξη τὴ δεύτερη πόρτα. Είπε τότε τί δεν τὸν κατάρθανε με κανένα απ' τὰ κλειδιά. Η πόρτα αὐτή είχε μία κλειδαριά σφαλερής, που δεν μπορούσε να παραδισθί με αντίκλειδα.

«Θα μεταχειρισθώ τὸ πριόνι» είπε με τὸ νοῦ του ο Νυκτάλφω. Θεωρούσε περιττὸ να κόμει στὸν αλχημικό τὸν έρωτήσιον για πρὸβλήματα που μπορούσε να λύσει ὁ μῶνος του. Δεν χρειαζόταν τὴ βοήθεια κανενός, για ν' άνοίξη μία πόρτα, δοσδήποτε καλά κλεισμένη.

Κατέβηκε στὸ Ισόγειο κι' είπε στὸν Κορσά λακωνικά: —Τὸ πριόνι. Έκείνος κρατοῦσε στὸ δεξιό χέρι του ένα κοφτερό καί μυτερό μαχαίρι. Άνοίξε με τὸ άριστερό μία απ' τις σάπες της ζώνης του κι' έβγαλε ένα μηχανήμα ὅμοιο με μικρὴ φωτογραφική μηχανή. Ο Σαινκλαίρ τὸ πήρε, ξαναγύρισε έμπρός στην κλειστή πόρτα καί τὸ στήριξε στὸ θυροφύλλο, στὸ ὕψος της κλειδαριάς.

Ακούσθηκε κάτι σαν ὕσμινο, με ρυθμὸ διαρκῶς γρηγορότερο. Τὸ μηχανήμα ήταν ένα είδος μηχανοκίνητο πριονίδι, πού λειτουργοῦσε μ' ένα ηλεκτρικό αὐτοματῶν τῶν τύπου κι' εξαίρετικής δυνάμεως. Ο Σαινκλαίρ έκοψε μ' αὐτὸ ένα τετράγωνο κομμάτι ξύλου, έκείνο ὁλησθί στὸ ὅποιο ήταν βιδωμένη η κλειδαριά. Έπειτα, μ' ένα σπρώξιμο τὸ ποδῶ του, άνοίξε τὴν πόρτα, ενῶ συγχρόνως έσκυβε πολύ καί παραμείριζε ζωηρά.

Ακούσθηκαν δυο αλλεπάλληλοι πυροβολισμοί.

—Μην κοιμηθῆς, Κορσά! φώναξε ο Σαινκλαίρ.

«Ένας κεριό, αναμμένο πάνω στο κομοδίνο, φώτιζε το πρόσωπό του. Είχε κοντά, μαλλιά, σκληρά σαν βούρτσα, μάτια γκριζά κι' έκφραση, πλατύ μέτωπο.

«Αν ο άνθρωπος αυτός είνε άληθινά αφροισωμένος στον κύριο του, τὸν Έωσφόρο — σκέφθηκε ο Σαινκλαίρ — δεν θα τὸν προδώσει, δεν θα μιλήσει... έκτός αν φοβέται τὸν φυσικό πόνο! Πριν τὸν άνακρίνω όμως, άς κάμω μία έρευνα στὸ σπίτι...»

Πήρε ένα μάστο κλειδί, πού βρισκότουσαν πάνω στο κομοδίνο κι' είπε γερμανικά στὸν Κορσά: —Αὐτός ο κατηγόρησι φαίνεται σωστός Ηρακλής. Μη τὸν έμπιστευομαι! Φύλαγέ τον, με τὸ μαχαίρι στὸ χέρι. Αν έπιχειρήσει να λυγί, χτύπησέ τον μ' αὐτὸ στὸ πόδια ή στὰ μπράτσια. Μία μικρή άφαιμαξί δεν θα τὸν κάνει κακό... Θα ξανάρω σε λίγα λεπτά.

Έφραξε δολόκληρο τὸ Ισόγειο, άνοίγοντας τις διάφορες πόρτες με τὰ κλειδιά, για να πεισθί ότι δεν ὄληχε κανείς άλλος στὸ σπίτι. Στὸ ὕπγειο βρήκε ξύλα, κάρβουνα καί δυο κάσες σαμπάνια, στην κουζίνα μερικά μαγειρικά σκεύη. «Όλα τὰ δωμάτια, καθαρά καί τακτοποιημένα, έβγιναν τὴν έντύπιν ότι χρησιμοποιόντουσαν συχνά.

Τώρα η είσοδος στὸ δωμάτιο ήταν εύκολη, καί πιθανότατα άκίνδυνη.

Ο Σαινκλαίρ άφισε κάτω τὸ μηχανήμα, έβγαλε τὸ δόδροβο ρεβόλβερ του, προχώρησε ένα βήμα κι' έφοξε με τὴ διαπεραστή μηχανή του κάθε γωνιά. Δεν είδε τίποτε τὸ άνησυχαστικό. Ωστόσο δεν άφισε τις προφυλάξεις του.

Τὰ μόνα έπιπλα εκεί μέσα ήταν ένα πλατὺ ντινάν, μία μικρὴ βιβλιοθήκη καί μία τριφυλί ντουλάπα. Ο Νυκτάλφω άνοίξε τὸ κεντρικὸ διαμέρισμα τοῦ ντουλάπι καί είδε διάφορα γυναικεία φορέματα, ποτισμένα με άρωμα βαρύ. Έπειτα άνοίξε τὸ άριστερό φύλλο.

—Διάβολε! μουρμούρισε, άνατριχιάζοντας ελαφρά. Αὐτός ο άλιτήριος δεν μεταχειρίζεται μόνον τὴ μαγανεία, για να βασανίξη τὰ θύματα του!

Είχε ὀθί μια συλλογή από χειροπέδες, μαστίγια, μεταλλινές βέργες, τομπίδες, φίμωτρο, κι' άλλα ὄργανα μαρτυρίου. Ξανάκλεισε με άναγκάσι τὸ άριστερό θυροφύλλο τοῦ ντουλαπιού. Καί δεν ένδιαφέρθηκε καν ν' άνοίξη τὸ άλλο, τὸ δεξιό.

Ξαναγύρισε στὸ δωμάτιο, όπου ο Κορσά φύλαγε στὸν αλχημικό.

—Πως λέγεσαι, εσύ; ρώτησε τὸν τελευταίο. Έκείνος τὸν άγριοκύταξε, χωρίς να άπαντήσει.

—Μίλησε, ήλιε! πρόσθεσε ο Σαινκλαίρ. Άλλοιώς, θα γνωρίσῃς από κοντά τὰ ὄρτια εκείνα μπιμπέλο, που βρισκονται στὸ άριστερό μέρος τοῦ ντουλαπιού... Κατασάβανις, έ;

Ο άλλος εξακολούθησε να σωπαίνει.

Ο Νυκτάλφω βγήκε καί ξαναγύρισε σὲ λίγο, φέροντας ένα ζευγάρι χειροπέδες, ένα φίμωτρο κι' ένα μαστίγιο με έξη λουριά, που κατέληγαν σε μεταλλινές σφαίρες γεμάτες άγκάθια. Φόρεσε τις χειροπέδες στὸν αλχημικό, με τὴ βοήθεια τοῦ Κορσά. Έκείνος ὀρλιαξε. «Αμέσως όμως ο Σαινκλαίρ τὸν πέρασε τὸ φίμωτρο.

Πήρε έπειτα τὸ μαστίγιο καί χτύπησε τὸν τοίχο, ξεοχίζοντας τὴν ταπετσαρία του με τὰ μεταλλινά άγκάθια.

—Θα μετρήσω ὡς τὰ δέκα, είπε με έρηη καί ψυχρή φωνή, τινύοντας τις λέξεις του. Άν θέλῃς να μιλήσεις, σήκωσε ὤπλα τὰ δυο δάχτυλά σου, κρατώντας τὰ άλλα κλειστά... Κορσά! Θα μετρήσω ὡς τὰ δέκα. Όταν τελειώσω, θ' άρχισῃς να τὸν χτυπάς με τὸ μαστίγιο, μ' ὅλη σου τὴ δύναμι, ὅπου βρῆς, έκτός απ' τὸ κεφάλι.

Ο Κορσά δεν άπάντησε. Άρπαξε μόνο τὸ μαστίγιο καί στάθηκε δίπλα στὸν αλχημικό.

Ο Σαινκλαίρ άρχισε να μετρά, σιγά-σιγά: —Ένα... δύο... τρία... τέσσερα...

Ο άνθρωπος δεν βρήκε τὴ δύναμη να περιμένη τὸ πρώτο χτύπημα. Στὸν αριθμὸ «πέντε», σήκωσε τὰ δυο δάχτυλά του, καί τὰ μάτια του πήραν μία έκφρασι ικετευτική.

—Τὸ περίμενα, είπε ο Σαινκλαίρ περιφρονητικά. Ο άνθρωπος αὐτός είνε ανάνδρος... Βγάλτου τὸ φίμωτρο, Κορσά.

Πέντε λεπτά άργότερα, ο Νυ-

κτάλφω κι' ο Κορσά ήξεραν ότι ο αλχημικός τους λεγόταν Χάινς Κρόν. Καί, επί μία δολόκληρη ὥρα, άκούσαν τις πληροφορίες καί τις έξηγήσεις που τὸς έδινε.

Μετά τις άποκαλύψεις τοῦ Κρέον

Ο Μέλας Δρομὸς της Γερμανίας είνε μία δασώδης ὁροσειρά, πού κλείνει ανατολικά τὴν κοιλάδα τοῦ Ρήνου, άνάμεσα στὸ Μπάντεν καί στὴ Βυρτεμβέργη.

Μπορεῖ να θεωρηθί μία απ' τις ψυχρότερες περιοχές της κεντρικής Εὐρώπης. Έχει λίγους κατοίκους, σκορπισμένους έδῶ κι' εκεί.

Έκεί βρίσκονται οι πηγές τοῦ Δουνάβου, καθώς καί πολλές μεγάλες άνεξερεύνητες σπηλιές, καί ποταμίσια που γκρεμίζονται σε άγνωστα βράβια.

Σε μία κορυφή, πάνω από μία κοιλάδα όπου ζουν μόνο μερικοί βοσκοί, ὀνώνεται ένα κτίριο παρόξενο. Είνε ο πύργος τοῦ Σχόδλτορκ.

Απέχει ὡς 50 χιλιόμετρα απ' τὴν κοντινότερη πόλι Φρίμπουργκ. Για ν' άνεθί κανείς ὡς αὐτόν, πρέπει να χρησιμοποιήσι μία στενή κι' έλικοειδή σκάλα, σκαμμένη στα πλευρά τῶν άπόκρημνων βράχων. Στάς 12 Μαῖου, τὸ μεσημέρι, ο Σαινκλαίρ, ο Κορσά κι' ο Πιλό άφισαν τὸ Κολιάρ, μ' ένα μικρὸ αλλά γερό αυτοκινητάκι. Ο Νυκτάλφω είχε ξαναγίνει ο παραγγελλοδότης Χάιντε φον Κράφτ.

«Ὅπως κι' ο κύριός τους, ο Κορσά κι' ο Πιλό μιλούσαν καλά γερμανικά.

Πέρασαν τὴ νύχτα σ' ένα ξενοδοχείο τοῦ Φρίμπουργκ. Τὸ άλλο πρωί, στις 8, έφυγαν πεζή απ' τὴν πόλι αὐτή, αφού είχαν στὸν Ένωδοχο, ότι θα έκαναν μία έκδρομή, πού θα διαρκούσε μία βδομάδα.

Στάς 14 Μαῖου, κατὰ τις 10 το πρωί, έφτασαν στην κορυφή τῶν βουνῶν που τριγύριζαν τὴν κοιλάδα τοῦ Σχόδλτορκ.

—Επὶ τέλους!... φώναξε ο Ζάν Σαινκλαίρ, όταν είδε από μακριά τὴ σκούρα σιλουέτα τοῦ πύργου, στημένη πάνω στους μαύρους βράχους.

Τόσο αὐτός, ὅσο κι' οι σύντροφοί του φορούσαν κοστούμια χακί καί δεν είχαν έπάνω τους τίποτε γυαλιστερό. Έτσι, δεν θα μπορούσε κανείς να τὸς διακρίνῃ, από τὸν πύργο ή από τις καλύβες της κοιλάδας.

Κύτταζαν κι' οι τρεις τὸ παρόξενο κτίριο, όπου ήξεραν ότι τὸς περιμένε ο έχθρός, κι' όπου ἐν τούτοις ήθελάν να μπουγ, τὴν ἐπόμενη νύχτα!

Ο πύργος φαινόταν άπρόσιτος. Είχε πόρτες, θωρακισμένες, ηλεκτρικά κλειδῶσι στις πολεμιστρες του, καί στὸ ὑψηλότερο σημείο του ήταν στήσιμο ένα τέλειο μικρόφωνο, που μπορούσε να συλλάβῃ κάθε θόρυβο, από άπόστασι 500 μέτρων, να τὸν δεκαπλασιάσει καί να τὸν μεταδώσῃ σ' εκείνους που φρουρούσαν τὸ κτίριο.

Εκεί μέσα ζούσε ο τρομερός καί τερατώδης Έωσφόρος!...

Η ήμερα ήταν γλυκειά, ο αὐρανὸς κατακάθαρος. Πέρασαν δυο ὄρες. Ο ήλιος είχε άνεθί πολύ ψηλά.

—Ας φάμε! είπε ο Σαινκλαίρ στους άνθρώπους του. «Επειτα θα εαπλώσουμε στὰ χόρτα, πῶς απ' αὐτοὺς τὸς θάμνους, καί θα περιμένουμε να νυχτώσει. Πρέπει να ξεκουρασθῶμε καλά, γιατί θα έχουμε κατόπιν πολλή δουλειά!

«Θα σὰς συστήσω, φίλοι μου, να συνηθίσετε τὴν ιδέα ότι βρίσκαται εκεί μέσα, στὸν πύργο, ο θάνατος!... Δι' αὐτὸ περιμένει κι' ὅτι, για να μὰς άρπάξει, μπορεί να πάρῃ διάφορες μορφές... πρό πάντων ὅμως μία...»

«Άλλά θα σὰς τὰ πῶ άργότερα, ὅλ' αὐτά, όταν θα πρόκειται να ξεκινήσωμε. Φαί καί ὕπνο τώρα!

Πραγματικά, μετὰ τὸ φαγητό, έπεσαν να κοιμηθῶν. Ένας δίωας απ' αὐτοὺς φύλαγε πάντα, με βάσεις. Έτσι, δεν έπασαν ούτε στιγμή να ἐπιλέκουν τὸν αντίκρου πύργο. Καίσις δεν βγήκε, ούτε μπήκε σ' αὐτόν. Τὸ παλιὸ κτίριο δὴ φαινόταν άκατοίκητο, αν δεν άνέβαινε κάθε τόσο απ' τὴ στήν του λίγος κα

θεωσι... "Ας δώσωμε τα χέρια, κι' ας ξεκινήσουμε!"

Οι τρεις άντρες αντήλλαξαν ένα αδελφικό χειροφίλημα.

Είχε πιά νυχτώσει καλά. Παρ' όλο το σκοτάδι, ο Κορσάκι κι' ο Πιλού, συνηθισμένοι από άλλες νυκτιρινές εκδρομές, έβλεπαν αρκετά, ώστε να μπορούν ν' ακολουθούν διχως θόρυβο τον κύριο τους.

Η σιωπή ήταν απόλυτη, στην κοιλιά του Σχβάλτσροκ. Δεν άκουγόταν τίποτε, ούτε γρύλλοι, ούτε βατράχια, ούτε άνεμος ανάμεσα στα κλαριά...

Η σιλουέτα του πύργου ξεχώριζε ακαθόριστα.

Κι' οι τρεις άνδρες, γεμάτοι θάρρος, φρόνησι κι' αποφασιστικότητα, έλασφοι κι' αθόρυβοι σαν σκίες, πήγαιναν προς το αγνώστο!

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ
ΣΤΟ ΣΧΒΑΛΤΣΡΟΚ
Ο βαρδώνες Γιλντ Βάρτεκ

Στά βόρεια της βαθείας κι' απέραντης κοιλάδας του Σχβάλτσροκ, έμπρος σ' ένα βράχο από κρημνο, βρισκόταν ένα σπίτι κρυμμένο ανάμεσα στις βλανιδιές.

Στις 14 Μαΐου, στις 8 το βράδυ, ένας άνδρας και μία γυναίκα καθόντουσαν έμπρος στο άναμιμένο τζάκι, μέσα στο μεγάλο δωμάτιο που χρησίμευε για κουζίνα, τραπεζαρία, σαλόνι και κρεβάτι-τοκάμαρα του οικογενειάρχου και της γυναίκας του—τα παιδιά, οι συγγενείς κι' οι υπηρέτες κοιμόνταν σιωπηλά στα πίσω δωμάτια ή στη σοφίτα των σπιτιών αυτών του Μέλανος Δρυμού.

Ντυμένοι κι' οι δύο με χωρικά κοστούμια, είχαν κρυφτεί μαλλιά, ψάλλο ανόστημα και γαλανά μάτια. Ξεφλούδιζαν πατάτες, με άργες κινήσεις, αμίλητοι, και τις έριχναν μέσα σ' ένα τεντέρη με νερό.

Η ώρα ήταν 8½, όταν άκουσθηκε έξαφνα ένας ερπός κρότος, σαν να χτυπούσε κάποιος με σφυρί, στο υπόγειο. Ο άνδρας κι' η γυναίκα σήκωσαν το κεφάλι τους και σταμάτησαν τη δουλειά τους.

Το γυτόπια ξανακούσθηκε, κι' έπειτα τρία άλλα, ελαφρότερα. Ο άνδρας και η γυναίκα σηκώθηκαν, άφισαν να πέσουν οι πατάτες και το μαχαίρι και γύρισαν προς το βάθος του δωματίου, όπου βρισκόταν ένα τεράστιο ντουλάκι έμπρος στον τοίχο. Περιμέναν, σε στάσι σεβασμού. Ο άνδρας πρόφερε, δυνατά και καθαρά:

—Ο υπηρέτης φωτίσθηκε απ' το μάτι του κυρίου του!

—Επειτα απ' τη συνθηματική αυτή φράση, πέρασε ένα λεπτό της ώρας. Και τότε το ντουλάκι μετακινήθηκε αθόρυβα, έκανε μια στροφή και ξεσκεπάσε μια τρύπα στο τοίχο. Μία πόρτα άνοιξε, στο βάθος της τρύπας αυτής, και φάνηκε μία ανθρώπινη σιλουέτα.

—Επειτα η πόρτα ξανακλείστηκε κι' ένας άνθρωπος προχώρησε μέσα στο δωμάτιο, ενώ το βαρύ έπιπλο ξαναγύριζε μόνο του στη θέση του.

Οι δύο χωρικοί υποκλήθηκαν βεβαίως, λέγοντας:

—Καλώς ήλθε ο κύριος βαρδώνος, ο άρχοντας μας!

—Καλησπέρα, Τσούχτ... απάντησε ο νεοφερμένος. Καλησπέρα, Άντελ... Πού εινε οι γιοι σου;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

Ζερεού παντός είδους (με σουτιέν, κέντημα, άπλικασιόν, μοτίβ, διπλά προπολεμικά ζεχειλντα κλπ.).

Κάλτσες γυναικείες άνδρικές παιδικές

ΘΗΣΙΩΣ 17

(Πάρδος Κολοκωτώνης). Πλασίον οδού Λέκκα.

Με τις άνοιξιατικές πασχαλιές

Παράξενο διήγημα

Η Βαλεντίνη Ντυφρέ ήταν μία γλυμή και μελαγχολική νέα με άγγελική όμορφη. Είχε δυο γαλανά, άνερωδη μάτια, που κούταζαν πάντα με μία απεριγραπτή θλίψη τον έρμιο έξοχικό δρόμο, που περνούσε μπροστά από το σπίτι της και χάνονταν μέσα στο δάσος.

Από αυτό το δρόμο θα έρχόταν μία ημέρα ο άνδρας της. Είχε φύγει ξαφνικά, εδώ και τρία χρόνια, ένα κρύο χειμωνιάτικο απόγευμα. Από τότε η Βαλεντίνη δεν είχε καμία είδηση του, μα ήξερε καλά πως θα ξαναγύριζε μία ημέρα, και τον περίμενε...

Κάθε απόγευμα, καθόταν στο μπαλκόνι και κούταζε στο βάθος του δρόμου. Και νά, ένα απόγευμα, που τη μεθούσαν οι άνοιξιακές πασχαλιές με το δυνατό άρωμά τους, είδε από μακριά τη σιλουέτα του. Δεν τον ξεχώριζε καθαρά, μα ήταν βέβαια πως ήταν ο άνδρας της, ο άναμνηστος της Ρενέ!

Εκείνη την ώρα ήταν μόνη στη βίλλα. Η γοργά υπηρέτρια έλειπε σε κάποια δουλειά. Η Βαλεντίνη μπήκε μέσα, έσπασε λίγο τα μαλλιά της στο μεγάλο στρογγυλό καθρέφτη κι' έτρεξε κάτω στον κήπο για ν' ανοίξει την πόρτα. Ο Ρενέ πέρασε το κατώφλι, την έπιασε από το χέρι κι' ανέβηκε μαζί στο σαλόνι. Εκεί στάθηκαν, τρέμοντας από τη συγκίνηση. Η Βαλεντίνη τον κούταζε ταίφερα. Τα μάτια της είχαν βαρύνει από τα δάκρυα...

Πόσο είχε αλλάξει ο Ρενέ! Δεν ήταν πιά ο όμορφος και υπερίσχυος άνδρας με το ειρωνικό χαμόγελο. Είχε γεράσει τώρα... Το πρόσωπό του ήταν ώργο και ρυτιδωμένο. Και τα μάτια του ήταν άνησχα κι' έλαμπαν από ένα πασαμένο πυρετό, από μία κρυφή αγωνία.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

—Ξαναγύρισες κοντά μου... Βαλεντίνες!... το ψιθύρισε η Βαλεντίνη, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Ρενέ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλός. Τα μάτια του είχαν μια αλλόκοτη έκφραση. Κι' απότομα έφερε το δεξί χέρι του στο στήθος του, σαν να γύρευε κάτι, με μία σπασμωδική κίνηση.

Ρενέ και της έδειξε το μεγάλο στρογγυλό καθρέφτη.

Η Βαλεντίνη τότε είδε με φρίκη στον καθρέφτη ένα παράξενο θέαμα. Η πόρτα του σαλονιού ήταν άνοιχτη και στο κατώφλι της στεκόντουσαν δυο νοσοκόμοι με άσπρες μπλούζες κι' ένας άγνωστος με μαύρα ρούχα.

Ο Ρενέ με μία άγρια κραυγή τρόμου έκανε να όρμησι προς το μπαλκόνι. Μα οι νοσοκόμοι τον άρπασαν και τον κράτησαν γερά από τα χέρια. Ο άγνωστος με τα μαύρα, που φαινόταν γιατρός, έψαξε τον Ρενέ κι' έβγαλε ένα μαχαίρι από το στήθος του.

—Θα σάς σκότωσω... έξηγησε στη Βαλεντίνη. Πάσχι από μανία καταδωλέξω... Σήμερα τα απόγευμα μας έβγαλε από το φρενοκομείο. Μα βρήκαμε τα ίχνη του κι' εύτυχώς, τον πιάσαμε!...

Η Βαλεντίνη δεν μπόρεσε ν' ακούσει τίποτ' άλλο. Ένοιωσε μία μεγάλη αδυναμία, τα πόδια της λυγίσαν και σωριάσθηκε κάτω λιπόθυμη.

—Όταν συνήλθε, έμαθε όλη την τραγική ιστορία του Ρενέ, που είχε τρελλαθεί από την άσχημη ζωή του και βρισκόταν σ' ένα δημόσιο ψυχιασείο.

Μάν δεν μπορούσε πιά να τον βοηθήσει με την αγάπη της; Κι' η Βαλεντίνη, για να ξεχάσει τον πόνο της και την αλλόκοτη περιπέτεια της, έφυγε από τη Γαλλία και πήγε να ζήσει κοντά σε μία θεία της στη Μαρτινίκα. Η ευτυχία της είχε σωριαστεί σ' έρείπια!... ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΜΟΝΟΝ ΜΕ 7.000 ΔΡ.

Δι' ηλεκτρισμού και άνευ ηλεκτρισμού

Πειραιώς 25 άριθ. τηλ. 55.517

Κτενίσμοι 1.500 Δρ.

Μανικιούρ 1.000 Δρ.

Δεκαετής πείρα μου είνε έν-γυνοίς για τις χονδρές μπου-κλές.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

Φ. Κ. Ι. Δ. Ε. Σ. ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ο ειδικός Δερματολόγος Πα-ρισιών

Κ. Ι. ΜΑΤΟΡΑΣΙΟ

Θεραπεύει ριζικά τις φκίδες έντος ολίγων ημερών.

Δέχεται 9 - 1 και 3 - 6

Οδός Πιπίνου 38

Στάσις Άγγελουλου.

Τηλέφ. 65.089

ΑΙΘΗΘΗΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ

Εργαστήριον

Βερασζέου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53.474

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώ-που, ως και την ριζικήν αποτί-χασιν, εξοφανίζε τις ρυτίδας, ουλές, εγκαύματα, στίγματα (πχ νάβες), στίγματα ελλογίας και θε-ραπεύει την τριχόπτωσην.

ΑΝΤΩΝ. Α. ΛΑΪΚΑΡ. Σ

Γυναικολογικά - Μεταδοτικά - Σεξουαλικά

ΧΡΗΣΙΣ ΓΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗΣ

Άδερφ 11α 6-8 μ.μ.

Τηλ. 53.807

Κατρία

ΠΟΥΔΑ ΚΡΕΜΑ

ΡΟΥΖ ΚΡΑΓΙΟΝ

Κατρία

ΠΟΥΔΑ ΚΡΕΜΑ

ΡΟΥΖ ΚΡΑΓΙΟΝ

Οι Πωλητές της Ξαφνικίας

Ο Σμυρνίσιος

Γειά σου Στ.διδικαλή, Κουκλουτζαλή, Βουρλωτή μου, κι' ούλοι του Σμυρνίσιου μας παλληκαράδες, που η καταστροφή σας πέταξε άλλοι στην Κοκκινιά,

—Πώς, μπέ, χάπικε; ρώτησε εξαγριωμένος ο Κιρκόρ.

—Μή τυμώνεις μεράκ γιάμπα, γιάδρουμ. Αυτό μωσκαρά άντρωπο, που λέρωσε υπόληψι σου, γιάβας γιάβας το βρούμε.

—Ποιος, μπέ, λέρωσε υπόληψι μου; σοιλέ μπκαλούμ...

Κι' η Τακουίτσα με δάκρυα στα μάτια άρχισε να του λέει:

—Ιστέ, το βράντυ πρωτομαγιά, κάμαρά μου να γυτώ ήπλην. Άμα ξαφνικά σαμάτα άκουσα, πόρτα μου άνοιξε ένα άντρας ήμπικε μέσα, έ-κεινη στιγμή πουκάμιοσ μου να βιάζω γύρευα, πουκάμιοσ με ή μαλλιά μου μπέρδεψε, γάτια μου κρύβανε, μούτρα του να ιδέλαω ντέν μπόρεσα. Αυτό παληάντρωπο τότες άγκάλια το άρπαζε έμένα, φιλημένη, χαιντεμένη μ' έκανε!...

—Άμάν Τακουίτσα! Ξεφώνισε ο Κιρκόρ, και πετάχτηκε λές και τόν δάγκωσε σκορπίός!

—Μπράκ, μπέ. Άσε, γιάδρουμ, να μιλάω, έλεγε η Τακουίτσα.

Ξεροκατάπιε, στάθηκε λίγο και συνέχισε:

—Έγκω τότες τσαμπουκ-τσαμπουκ πουκάμιοσ μου πέταξα, άμα εκείνος σεϊτάν κιμπί χάπικε, άγερόπλανος γέννηκε.

—Άμάν, Τακουίτσα!

—Μπράκ, μπέ, άσε να μιλάω, γιάδρουμ. Έγκω, ήξερεις, άχμάκ-μπουπουλάο ντέν είμαι, γιά να βρισκόμιο έντεψί είνε αυτός, ένα σπουνταί-ος κόλπος ήκανε. Γλυκά μάτια Άρτινάκι άρχι-σα τσάιρι βήγκικε ματζού, ύστερα ζόρ-ζορίνα κάμαρά μου κρυφά μέσα ήβαλο τζιγτζίνια, τζιλ-θέντες κάναμε όμορφο γλεντήσαμε, πολύ 'φκα-ριστημένος 'ποκρεωμένος ήκείνος ήτανε. Τότες ρωτημένο κάνα: «Άρτινάκι, γιάδρουμ, πρωτο-μαγιά βράντυ έγκω πουκάμιοσ μου ήβγαλα, έού κάμαρά μου μπήκες, άντρα μου υπόληψι λέρω-σες;» «Όκι! Όκι! φώνωσε. Έγκω ντέν ήτανε.

—Όρκος βαγκλίκας παίρνω!»

—Άμάν Τακουίτσα! έζω φρενών Ξεφώνισε ο δυστυχής ο Κιρκόρ.

—Μπράκ, μπέ. Άσε, γιάδρουμ, να μιλάω. Τό-τες έγκω είπα: Άρτινάκι ντέν ήτανε, Άμπαρ-τσούν τα ήτανε. Άρχισα, λοιπόν, ίντια κόλπα. Πήρα κρυφά κάμαρά μου, καλά-καλά γλεντήσα-με, πολύ 'φκαριστημένο 'ποκρεωμένο ήτανε μα-τζού μου. Τότες κατεργάκα έγκω, ρωτώ πάλι: «Άμπαρτσούν, γιάδρουμ, τέλω άληπεία να ήης, έού πρωτομαγιά κάμαρά μου μπήκες, έτοι κι' έ-τοι ήκανες έμένα;» «Όκι! όκι! λέει Άμπαρ-τσούν. Όρκος παίρνω έγκω ντέν ήτανε!»

—Άμωσσαν! φώνωσε με παραφορά ο έρμης ο Κιρκόρ, και τραβούσε τα μαλλιοκέφαλά του, σαν τρελλός.

Κι' η Τακουίτσα, γλυκομιλώνοντάς τον, συ-νέχισε:

—Τι άντρωπο, είσαι μπέ; Έμένα άσκούλας να ής πρέπει, ντικό σου χατήρι μακάλα άνω κάτω ήκανε. Άφού λοιπόν Άμπαρτσούν ντέν ή-τανε, ντύς μου στο Καραμπέτ ποσιμένος γίνικε. Τσαμπουκ τσαμπουκ Καραμπέτ ρίχτικα, άμα τι τράβηξα γιά να φέρω νερά μου! Πολυ ντυσά-λος είνε. Τέλος απ' έντό, από 'κει τό είκα, ή-κατάφερα, ήκατάφερα ήπιαρα ένα βράντυ κρυ-φά κάμαρά μου, άγκάλιασμένος γλεντήσαμε, ίν-τια κόλπο ζανά γίνικε. Έπειτα ρωτημένος κά-νω, άμα κι' αυτός «Όκι! όκι! έγκω ντέν ήπου-να!» λέει. Και τώρα ξέρεις έμένα. Υπομονή μεγκάλο έξω, γινάτι ήβαλα, ένας ένας ούλο πολλήκάρια. Άσπέν, Βαχάν, Γερβάν, Στεπάν, Σεοκί, Μικοντίτς, τα πάρω, ντίχτινα μου μέρα γιάβας γιάβας το φέρω κάμαρά μου, γιάτι πολύ τέλω να βρούμε αυτό παληάντρωπο!

Έζω φρενών ο Κιρκόρ ξεφώνισε:

—Άμάν! Άμάν! γάμπα, γιάδρουμ. Πρωτο-μαγιά βράντυ, τώρα τυμώμαι, έγκω ήμουνα!

Κι' η Τακουίτσα ένδοιασμένη:

—Έού, μπέ, ήσουν; Ρώσε υπόληψι μας ντέν ήπατε τίποτα! Ζουκιούρ Άλλάχ!

Συμπώσεις

—Κάποτε λέει ο κ. Άνανίας, μου συνέβη ή πιο καταληκτική σύμπτωση. Ήταν ή ένδεκάτη ήμέρα του ένδεκάτου μηνός. Έκείνη την ήμέρα το παιδί μου έκλεινε τα έντεκα χρόνια του. Κατοικούσαμε ή ένα σπίτι που είχε τόν άριθμό έντεκα. Το απόγευμα ρίχνοντας μία ματιά στο έντυπο πρόγραμμα των ήποδρωμιών είδα μ' έκ-πληξή ότι στη μεγαλύτερη κούρσα θα λάβαναν μέρος έντεκα άλογα. Αποφάσισα λοιπόν, κι' έ-γώ να στοιχηματίσω στο ένδεκάτο άλογο της σειράς.

—Κι' άσφαλώς θα ήθε πρώτο...

—Όχι, ήθε ένδεκάτο!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Κιρκόρ

Τα Ντερτία του Κιρκόρ

Σουγκιούρ-Άλλαχ!

Χιούμπος

Ο δάσκαλος στον μαθητή:

—Σε ποιά τάξι, παιδί μου, άνήκουν τα πουλιά;

—Πώς; Στα μαστοφόρα; Κάνουν λοι-πόν και τα πουλιά γάλα;

—Βέβαια. Γιατί, αλλοίως πως θάλεγε ο μωσαίος που χτες το βράδυ στη μα-μά, ότι θα ής φέρη και του πουλίού το γάλα, αν άρρωστίση καμιά φο-ρά;

Μεταξύ άνδρωνόυνου:

—Καταρομένη ή μέρα που σέ ήπια! φωνάζει ο σούζνις προς το γλυκού ήμι-ού του.

—Γιατί, καμμένο, άπαντά ήσυχα-ή-συχα ή κυρία, κατιρέσαι την ήμέρα αυτή; Είναι ή μόνη εύτυχισμένη απ' όσες ζήσαμε μαζί.

—Εναν πληγμένο στρατιώτη τόν με-τέφεραν οι νοσοκόμοι στο χειρουργείο. Έκει επί δύο ήμέρες ο γιατρός εχτά-ζαν την πληγή του. Ο στρατιώτης, ο όποιος πονούσε τρομερά, άναγκαότικε να ρωτήσει τους γιατρούς γιά ποιά λόγο τόν ταλαιπωρούν.

—Ζήτηρε να θρούμε τή σφαίρα, του άπάντησαν.

—Εί!... και δέ μου τό λέγατε ένωρί-τερα; Τήν έχω στην τσέπη μου!

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΣΟΥΚΙΟΥΡ-ΑΛΛΑΧ!

—Άμάν, Κιρκόρ, έλεγε η Τακουίτσα στον άν-τρα της, μεγκάλο μεράκι ήχω τζιέρια μου, ένα σαράκι μέσα καρντί μου.

—Σαράκι, μεράκι, γιάτι μπέ; ρώτησε περιε-ργος ο Κιρκόρ.

—Γιάτι τα σκάσω πιά! Νταγιανάμαν. Μέρη-ς τώρα έόενα ντέν είπα τίποτα, μυοτικό βαστού-σα. Άμα ένα μεγκάλο συμφορά ήρτε ίοπίτι μας, υπόληψι μας χάπικε, γιάδρουμ.

—Πώς, μπέ, χάπικε; ρώτησε εξαγριωμένος ο Κιρκόρ.

—Μή τυμώνεις μεράκ γιάμπα, γιάδρουμ. Αυτό μωσκαρά άντρωπο, που λέρωσε υπόληψι σου, γιάβας γιάβας το βρούμε.

—Ποιος, μπέ, λέρωσε υπόληψι μου; σοιλέ μπκαλούμ...

Κι' η Τακουίτσα με δάκρυα στα μάτια άρχισε να του λέει:

Η ΒΕΝΤΕΤΑ ΤΟΥ ΣΑΝ ΚΡΙΣΤΟΜΠΑΛ

Θα θυμάμαι πάντα το ταξίδι μου εκείνο στην Έρριτάνα του Μεξικού.

Στις 12 'Ιουνίου, στη γιορτή του Σαν Κριστομπάλ μ'είχε δεχθεί στο θαύμασμο οπτι του ο πλούσιος κτηματίας Ντόν Βιτσέντε. 'Η κόρη του 'Αντόα ήταν τρομερά άσχημη, άδικη, μ'είχε απ' τη φύση. 'Επ'είχε, πλησίαζε τα 30 - και στη χώρα αυτή οι γυναίκες γεννούν από τα 25 χρόνια τους. Σ'έδωλο το φαγητό καθόταν αντίκρου μου και δεν άνοιξε καθόλου το στόμα της να μιλήσει.

Στα επίδορπια, ο Ντόν Βιτσέντε μου έκανε λόγο για τη «βέντα».

— Είπε, μου είπε, μία παλιά συνήθεια, που άπρεπε να είχε λείψει...

— Καθένας είχε ελεύθερος να διαβέη το σώμα του όπως θέλει! επένεζε άσφινικά η 'Αντόα με ζυρπότη.

— Όχι, άσχημη μου, άπάντησα, μαλακά ο πατέρας της. 'Ο άνθρωπος δεν έχει δικαίωμα να πουλάει το κορμί του, ούτε την ψυχή του. 'Η «βέντα» άα καθιερώθηκε άσφινικά, άπό κάποια παλιά βασιλεία, γρηά κι' άσχημη, που διάλεγε μ' αυτό τον τρόπο ένα άμωρο παλικάρι και το άγόραζε. Είπε άμως άπαράδεκτη για την έποχή μας! 'Εκαμα τόσες προσπάθειες για να την ξεπριζώσω, άλλά δεν τα κατάφερα άς τώρα.

— 'Η 'Αντόα είχε γίνει κατάχλωμη. 'Ο Ντόν Βιτσέντε γύρισε σ' έμένα και μου έζήτησε:

— Μά περί τίνας πρόκειται, φίλε μου; Κάθε χρόνο, την ή-μέρα του Σαν Κριστομπάλ, πουλιέται στον πλειστηριασμό ένας νέος, στην κεντρική πλατεία. 'Οποια γεροντοκόρη πληρώσει τα πιο πολλά, τον παντρεύεται σε λίγες μέρες. Δεν λείπουν ποτέ οι υποψήφιοι. Το δόλωμα μου γρήγορα, βλέπετε... Συνήθως, για ν' άποφύγουν τα δημόσια σφάλμα, οι ένδιαφερόμενες άντιστοιχωούνται από μεσίτες. 'Ετσι, ο κόσμος μάθαίνει μόνο τη νικητριά, μετά τον πλειστηριασμό...

— 'Η 'Αντόα πέταξε άπτότομα την πετότα της, σηκώθηκε και βγήκε απ' την προπύλα.

— Συγχωρήστε την, μου είπε ο πατέρας της. 'Υπόθε-άα, άεν παντρεύθηκε, γιατί δεν ήθελε να πάει άποιοδή-ποτε. Και τώρα πια δεν άνέ-χεται να μιλάει έμποδες της για γάμο και για γεροντοκο-ρες. 'Εχει γίνει πολύ άυτρο-πη, νευρική...

Μου έζήτησε έπειτα ότι ο νέος που άθένησε αυτό το χρόνο στον πλειστηριασμό, δεν ήταν κανείς φτωχός χωρικός,

άπως συνήθως: 'Ηταν ο Φίλι-πε Χάράκα, γνιός ενός άπό τους προεστούς του τοπου, ά-μορφωμένος, με λαμπρό μέλλον. Κανείς δεν άπορούσε να καταλάβει τί τον είχε σπρώ-ξει σ' αυτή την τρέλλα...

Τό ίδιο άπόγευμα, ο Ντόν Βιτσέντε με συνόδουσε άς την κεντρική πλατεία, στολίμενη για την τελετή. Πάνω σε μία εξέδρα βρισκότουσαν ο δη-μαρχος, οι μεσίτες κι' ο Φίλι-πε. 'Ο νέος είχε σταυρωμένα τα χέρια του στο στήθος και κούταζε μακριά, με περιφο-ρητικό ύφος. Είχε περή-ο Ντόν Βιτσέντε: 'Ηταν ώρλι-ος σαν θεός των άρχαίων 'Ε-αλίων...

— 'Ο πλειστηριασμός άρχισε. Οι μεσίτες ήσαν δικηγόροι ή συμβολαιογράφοι, με μαύρο κοστούμι κι' έπίσημο ύφος. Σέ-λίγο, άπόμειναν δύο μονον άι-αυτοί. Οι άλλοι είχαν άπο-τραδίχη. Οι προσφορές είχαν άνεβεί σε ύψη πρωτοφανή. Τό πλήθος παρακολουθούσε τη σκηνή, άμυλητο, με τον έμφυτο σεβασμό πρός το γρημα. 'Ο Φί-λιπε έμενε τελείως άσπής, σαν να μη τον άφορούσε ή σκηνή εκείνη.

Κάποια στιγμή, φώναξαν κι' οι δύο μεσίτες συγχρόνως: — 'Εκατό χιλιάδες «πέζος»!... — 'Επειτα σώσαν κι' έμειναν σε άμυχάνια. 'Επρεπε να κά-μει ο ένας μεγαλύτερη προσ-φορά, για να βγούν απ' το ά-διέξοδο. Προφανώς, όμως, εί-χαν φτάσει πιά στο άνώτερο ποσό που είχαν έντολη να δι-αθέσουν... Παρακάλεσαν το δημαρχο να διακόψει για λίγο τον πλειστηριασμό, για να συ-νευνηθούν με τις πελάτισσες τους.

Σάφινικά, συνέβη κατι πρω-τοφανές στα χρονικά της «βέν-τας»: Μία γυναίκα άνέβηκε ά-ποφασιστικά στην εξέδρα! 'Η-ταν η 'Αντόα!... άλλά έντε-λως μεταμορφωμένη, ζωηρή, έπιδεικτική. Βροντοφώνησε ότι θά ήσαν παρόντομα να διακοπή ο πλειστηριασμός. Κατηγόρη-σε το δημαρχο ότι μηχανορ-ροφούσε μαζί με τους μεσίτες. Ζήτησε την έπέμβαση τοό λαού, για ν' άποδοθή δικαιοσύνη...

— 'Ο Ντόν Βιτσέντε είχε γίνει κατάχλωμος. Τον συγκατοού-σα για να μην πέσει. Κατάλα-θαινε καλά τί συνέβαινε στην κόρη του. 'Επρόκειτο για το ξέσπασμα μίας άνυπόφορης τι-κρίας τόσων έτών μοναξιάς κι' άπογοητεύσεως. 'Η 'Αν-τόα έζητούσε νά έκδικηθή για ό,τι είχε υποφέρει. Την έποφύγεσε μία τρομερή δύναμη. Ποδοπατούσε προκαταλήψεις, άνατορή, όλα, τώρα που της παρουσιάζονταν ή μοναχική εύ-καιρία ν' άποκτήσει τον ύπερο-

το εκείνο νέο... Την κούρ-νούσε μόνο το πανίσχυρο έν-στικτο.

Χειρονομούσε με πάθος, κα-θώς μιλούσε στο πλήθος, στο δημαρχο, στους άσπασμένους μεσίτες. Τά μαλλιά της ήσαν άναστατά... Κι' έξαφνα φώ-ναζε:

— 'Ο Φίλιπε Χάράκα είναι δι-κός μου! Δίνω 200 χιλιάδες «πέζος»!

Μάσα στην άπόλυτη σιωπή που άπλώθηκε άπτότομα, ο νέος πρόφερε χαμογελώντας σαρ-καστικά:

— Διακόσιες χιλιάδες «πέ-ζος»!... Τό έπιχείρημα κύ-ριοι, είναι άκατανίκητο!

Πήρε κατόπιν έυγενικά το μπάτσο της. 'Αντόα και κα-τέβηκαν απ' την εξέδρα.

Πρίν απ' το δείπνο, στο σπι-τι του Ντόν Βιτσέντε, βρήκα την εοκαιρία να ρωτήσω το Φίλιπε:

— Γιατί κάνατε αυτή την τρέλλα;

— Γιατί θέλησα να ζήσω ό- ίδιος την περιπέτεια που με διασκέδαζε κάθε χρόνο! Τόκα-να έτσι, έρασιονεχικά! Και δεν έμεινα παραπονεμένος απ' τη συγκίνη που δοκίμασα...

— Μά είναι μία τρέλλα! Ξα-ναίπα. Χάσατε τα λογικά σας!

— Καθόλου. Είμαι πολύ ή-ρεμος και έξωρα καλά πού πη-γαίνω... 'Αλλά θα σας πα-ρακαλέσω να μη μ' άναγκά-σετε με την παρουσία σας να-σας πώ ότι είμαι ένθουσια-σμένος...

Σύμφωνα με τη συνήθεια, ο Ντόν Βιτσέντε πρόσφερε έ-να μεγάλο συμπίο στον «άρραβανιστικό» της κόρης του, για να δείξει έτσι ότι τον δεχόταν στην οικογένειά του. Μήπως άπορούσε άλλωστε να κάμει διαφορετικά;...

— 'Η 'Αντόα είχε έδωσει ένα άσπρο φόρεμα, είχε μακρινια-σθή, είχε στολισθή με κομή-ματα. 'Ακτινοβολούσε άπό χα-ρά. 'Ο Φίλιπε της φίλησε το χέρι, με μία υπερβολική και προσδαλχητή έυγένεια.

Μόλις είχα άποκοιμηθή, τη νύχτα εκείνη, με έζήτησε μία σπαρτακτική φωνή. Πετώχηκα πάνω, βγήκα στο διάδρομο και σκόντανα πάνω στον τρο-μαγμένο Ντόν Βιτσέντε.

Σύμφωνα με τη συνήθεια, ο Φίλιπε θά περνούσε τη νύ-χτα του στο σπίτι αυτό, σ' έ-να δωμάτιο πού του είχε έτοι-μάσει ή ίδια η 'Αντόα και το είχε γεμίσει άπό λουλούδια. 'Η πόρτα του τώρα ήταν ά-νοιχτή. 'Ο Φίλιπε βρισκόταν περμένο στο χαλί, δίπλα στο κοσβάκι, ακίνητος, με το που-κάμισό του ματωμένο στο στή-θος! 'Η 'Αντόα στεκόταν στο κοφίνια του παρσούρου, κά-τασπα και παγώνιμε, σαν έ-γαλμα. Φορούσε μία τολημή, κυκερινή ρόμπα άπό ρού-τού...

Δεν άσχημασε να βγάλουμε ένα νόημα απ' τις άσυνάρτητες φράσεις της και να καταλάβου-με τί είχε συμβεί: Το πάθος της είχε σπρώξει να κάμει κάτι άνέκδοστο για μία κοπέλλα της τάξέας της. Είχε πάει κρυ-φά στην κάμαρα του Φίλιπε, διψώντας να γνωρίσει τα χά-δια του, μη έχοντας πιά ύπο-μονή να περιμένη το νύμ...

— 'Εκείνος την είχε σφίξει στην αγκαλιά του. Πάνω άμως στη στιγμή της μεγαλύτερης έρω-τικής παρορμής της, τον είχε νικήσει ή άποστορή πού του προκαλούσε ή άσχημία της.

Την είχε σπρώξει μακριά, την είχε προσβάλει με λόγια έρω-νικά. Κι' αυτή, έτρελλωμένη, είχε άρπάξει ένα μαχαίρι πού στόλιζε τον τοίχο, και τό είχε χιώσει στο στήθος του, στην καρδιά του...

Τώρα έκλαιγε, άχι για το έγκλημά της, άλλά για τη μο-ναξιά της πού ξαναβγήκε, για την άσκητη ζωή της, για το γε-νησιμαίο πού άνέκυρε της...

Ανατολίτικο Χιονόμωο

Το στοίχημα

— 'Όταν βρισκόταν στην Πόλη ο Νο-στροδί Χότζας διορίστηκε δάσκαλος στο παλάτι κι' έμαθε τα πρώτα γράμ-ματα στα παιδιά του σουλτάνου.

— 'Ο Σουλτάνος εύχαριστήμένος μαζί του του είπε μία μέρα:

— Χότζα, φίλε μου, έκαμες τό κα-θόν σου σαν σοφός δάσκαλος πού είσαι. Γι' αυτό έπιθυμώ να σε πληρώ-σω βασιλικά. Πές μου λοιπόν τί χάρη θέλεις να σου κάμω.

— Πολυχρονονέμε Σουλτάνε, θέλω να βγάλεις ένα φετρά να μου πληρώ-σουν άπό ένα γρόσι όλοι οι άντρες πού φοβούνται τις γυναίκες τους.

— 'Ο Σουλτάνος παραξενεύτηκε με την άπαιτή πού αυτή και του είπε γε-λώντας:

— Χότζα μου, θά σου κάνω τη χάρη πού μου ζήτης. Μά είσαι, καμένε, πολύ κοντροκέφαλος!...

— Γιατί, Σουλτάνε μου;

— Γιατί με την έπιχείρησή αυτή φτω-χός είσαι και φτωχός θ' άπομείνης ο-όλη σου τη ζωή. Οι άνδρες πού φο-βούνται τις γυναίκες τους είναι λίγοι. Δεν θά εισπράξω, λοιπόν, παρά λίγα, πολύ λίγα γρόσια.

— 'Ο Νοστροδί γέλασε πονηρά, καί-δεψε τη γενειάδα του κι' άποκρίθηκε: — Πολυχρονονέμε Σουλτάνε, κάνε μου τη χάρη πού σου ζήτησα κι' όλα θά πάνε καλά.

— Πολύ μπουνταλάς άνθρωπος είσαι, μά τον 'Αλλάχ... Κουκούται μυαλό δεν έχεις στο κεφάλι σου. Μπρέ, τζά-νουμ, ποιος άντρας λογαριάζει σήμε-ρα τη γυναίκα του;

— Όλοι οι άντρες, πολυχρονονέμε μου, και πρώτος-πρώτος ή άφεντιά σου με το συμπαθέσιο!

— 'Ο Σουλτάνος άγρίεψε.

— Εγώ, μπρέ ζευζέκη, φοβάμαι τη γυναίκα μου; Τί μου τσαμπουνάς έ-κει, θαυμάμενε;...

— Μη θυμώνεις, Σουλτάνε μου. Βγά-λε έσύ τό φετρά πού σου ζήτησα και βάζουμε, άν θες, κι' ένα στοίχημα κι' όποιος κερδίσει. 'Αν κερδίσει ή ά-φεντιά σου θά μου πάρης το κεφάλι. 'Αν όμως κερδίσει εγώ θά μου πλη-ρώσης και σ' το γρόσι.

— Συμφωνώ, βρέ τζαναμπέτη. Πρό-σεξ άμως καλά. 'Αν χάσης το στοί-χημα φείδι κολοδό πού σε δάγκωσε, κακομοίρη μου!

— 'Ο Σουλτάνος έβγαλε άμέσως τη διαταγή πού του ζήτησε ο Χότζας. Εύ-χαριστήμένος ο Νοστροδί πήρε το έγ-γραφο κι' έφυγε.

— Ένα χρόνο έκανε να τον δ' ή Σουλ-τάνος. Πάνω άμως στο χρόνο ο Χό-τζας παρουσιάστηκε μία μέρα στο πα-λάτι. Μόλις τον άντίκρουσε ο Σουλτάνος τον κάλεσε και τον ρώτησε:

— Πού γύριξες τόσον καιρό, μπρέ Χότζα;

— Ταξείδευα, Σουλτάνε μου. Γύριζα άπό πόλη σε πόλη και μάδενα τό φόρο άπό εκείνους πού τρέμουν τη γυναι-κα τους.

— Μά τον 'Αλλάχ, πολύ τζαναμπέ-της άνθρωπος είσαι! Και βρήκες πολ-λούς τέτοιους μπουνταλάδες;

— Αμείτοπους, Σουλτάνε μου. Δεν ύ-πάρχει άντρας πού να μη φοβάται τη γυναίκα του...

— Σταμάτα, ο Χότζας, κούταξε ύπο-πτα γύρω του, άφουγκράστηκε λίγο κι' ύστερα γυρίζοντας στο Σουλτάνο του ψιθύρισε μισοκλείνοντας πονηρά το έ-να του μάτι:

— Ξέχασα να σου πώ, πολυχρονονέ-με μου, και κάτι εύχάριστο. Σούφερα ένα πρώτης τάξεως δώρο απ' το τα-ξίδι μου...

Και ψώνοντας τη φωνή πρόσθεσε:

— Μία λαχταριστή 'Αρμένισσα, ένα κορίτσι γεμάτο γλύκα, μία...

— Σούς, μπέ, μη σ' άκούω ή γυναι-κα μου! τον έκοψε ο Σουλτάνος.

— 'Ο Χότζας γέλασε με την καρδιά του. — Τό έκασες το στοίχημα. Σουλτάνε μου, φώναζε. Τη φοβάσαι και την τρέ-μεις τη γυναίκα σου. Πλήρωσε μου, λοιπόν, τό φόρο.

— 'Ο Σουλτάνος δεν έφερε άντίρρση. — Έδωσε στο Χότζα ένα γρόσι και τον άναγκρυσε τον έξυπνότερο άνθρωπο του βασιλείου του.

Μία έρωτική έκδίκη

— Έχετε τίποτα να προσθέσετε; ρώτησε ο πρόεδρος του Κακουρνο-δικείου του Σικάγου.

— Δεν έχω να πώ τίποτα παρά μόν-ον ότι είμαι άθώος, έφώναζε με άναγνάνητο ο Ούίλλιαμ Σμιθ.

— Άθώος, δεν σημαίνει τίποτα, κύριε Σμιθ. 'Εδώ κατηγορείσθε ότι έσχεμμένους και για να έκδικηθήτε την οικογένειά Σάλμορ έπνιζατε μέσα στη λίμνη τη μεγαλύτερή τους κόρη, την 'Αννα. 'Υπάρχουν μάρτυ-ρες πού σας είδαν να κάνετε περι-πάτο μαζί της με τη βάρκα στη λίμ-νη, υπάρχουν μάρτυρες ό όποιοι βεβαιούν ότι μεταξ' της δικής σας οικογενείας και της οικογενείας Σάλμορ μεσολαβούν κληρονομικές διαφορές, υπάρχουν μάρτυρες ό ό-ποιοι πιστοποιούν ότι ή νέα 'Αννα, έτών 18 μαινοδόγηκε στην έπαυλή σας πολλές φορές, παρά την άπα-γόρευση των γονέων της. Τέλος, ύ-πάρχει ένας μάρτυς πού σας είδε να τη σπρώχνετε και να τη ρίχνετε στη λίμνη. 'Απολογηθήτε, κατηγο-ρούμενε. 'Ομολογήσατε το έγκλημά σας!

— 'Ο Ούίλλιαμ Σμιθ, έσφριζε το κεφά-λι του με τα δυο του χέρια. Πώς να άντιμετωπίσει τόσες κατηγορίες έναντίον του; 'Ηταν ένας άπό τους πιο εύπολληπτους νοικοκυραίους του Σικάγου. Διμούργησε με κό-πους πολλούς μία καλή περιουσία και είχε ιδρύσει ένα μικρό, άλλά πρότυπο στο είδος του τραπέζι-κό γραφείο. Και τώρα...

— Σέκωσε το μάτι του, κούταζε τον πρόεδρο του Δικαστηρίου και είπε:

— Έφυγα τό Σάββατο μεσημέρι ά-πό το Σικάγο με τό άγοράκι μου και πήγα στο Μπλου 'Αιλαντ, όπου έχω μία έπαυλη. 'Εκεί ζή ή γρηά μπτέρα μου. Πήγα να περάσω άπως συνήθως τό Σάββατοκυριακό μου. 'Όταν έφθασα ήταν μία ή ώρα. Γευ-ματίσαμε με το παιδί μου και με τη μπτέρα μου κι' έπειτα πήρα το γυίο μου και πήγα στη λίμνη να κάνω ένα γύρο με τη βάρκα.

— Και ή γυναίκα σας; ρώτησε ο Εισαγγελέας.

— Καί ή γυναίκα σας; ρώτησε ο Εισαγγελέας.

— Έχει πεθάνει πρό τριών έτών.

— Συνέχιστε.

— Μόλις έφθασα στην όχθη, είδα να με περιμένει εκεί ή 'Αννα.

— Είχατε ιδιαίτερες σχέσεις με την 'Αννα;

— Ναι. Μας συνέδεε ένα αίσθημα τρυφερό. Κι' άν δεν ύπάρξε κάποια κληρονομική διαφορά μεταξ' των οικογενειών μας, θά είχαμε ήδη παντρευτή.

— Και... προτιμήσατε να την πνιγείτε... είπε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο ο Εισαγγελέας.

— 'Ο Ούίλλιαμ Σμιθ κοκκίνισε. — Έ-πειτα συνέχισε:

— Εύχαριστήθηκα πολύ πού την είδα, λυπημένη άμως πού άρχισε να με ρωτά πότε θ' άποφασίσω να πάω στους γονείς της να τη ζήτησω. Δεν άποκρίμην ότι είχε έρθει πολλές φορές στην έπαυλή μου, κρυφά άπο τους γονείς της, ότι πολλές φορές τσακωθήκαμε γιατί με άποκαλούσε δειλό, ότι πολλές φορές έφυγε ά-πελησιμένη πού δεν έδινε ένα τε-λος στο είδύλλιο μας. Την ημέρα εκείνη άρχισε να μου λέγει τα ίδια. Μάλιστα θέλανε να μη διά της βίας στη βάρκα, πού θα έμπαίνα με το γυίο μου. 'Ο Τζιμς μου είχε 7 χρονιά παιδί και δσο νάνοι καταλα-βαίνει. Δεν θά ήθελα ν' άκούη τα λόγια μας. Διά της βίας την κατέ-δωσα άπό τη βάρκα, και ξαναίχτηκα στη λίμνη. Κυνηλατούσα και είχα την πλάτη γυρισμένη πρός την ό-χνη. Σάφινικά βλέπω το γυίο μου ν' άνασκαίνεταί και να φωνάζει: — 'Αμπαμ! 'Η 'Αννα κάνει μπάμιο να τά ρωτάει της!... » Γύρισα μά-θεν είδα την 'Αννα. Τό παιδί συνέ-χισε: — 'Αμπαμ! 'Η 'Αννα έπε-σε στο νερό και δεν ξαναβγήκε».

Γύρισα άμέσως πίσω κι' άρχισα να ψάχνω, να φωνάζω. Πέταξα κατόπιν το σασκάκι μου και βούτησα στο νε-ρό. Τίποτα. 'Η 'Αννα, είπα, θά πνί-γνκε ίσως, και πηδωσα στην όχθη για να πάω να είδοποιήσω τους γο-νείς της.

— 'Η στιγμή εκείνη περνούσαν άπό το δρόμο τρεις άδυνωμικοί με τα ποδήλατά τους. Έκανα να τους φωνάξω, άλλά άσφινικά ξεπετάχθηκε πίσω άπό ένα θάμνο μία γυναίκα ή όποια άρχισε να φωνάζει: — Πιάστε τον! Πιάστε τον! Αυτός έπνιξε μία κοπέλλα στη λίμνη! Τον είδα με τα μάτια μου». Κύριε πρόεδρε, αυτά έχω να σας πώ. Είμαι άθώος.

— 'Ο συνήγορος του Ούίλλιαμ Σμιθ ζήτησε άναβολή της δίκης. 'Ο Πρόεδρος άμως δεν δέχθηκε.

— Τό άπονευμα παρουσιάστηκε κι' έξετάσθηκε μία νέα μάρτυς, ή Ντό-ροθυ Κάλμορ.

— 'Ο κατηγορούμενος μόλις την εί-δε άνησύχησε. Τί ήθελε αυτή ή γυ-ναίκα στη δική του; 'Εκείνη όρκί-σθηκε και άρχισε να λέγει:

— Εγώ τον είδα, κύριε πρόεδρε πού έσπρωξε την κοπέλλα έξω άπό τη βάρκα... Είδα την 'Αννα να πέ-φει στη λίμνη και να έξαφανίζεται.

— 'Ο Ούίλλιαμ Σμιθ κομψήθηκε τό κεφάλι. 'Η τύχη των κατεδίκωκε. — 'Ο-τι κι' άν έλεγε τώρα δεν θά τον πιστευαν. 'Ηταν μοιραίο να ύποσπ τη καταδίκη!

— 'Η Ντόροθυ Κάλμορ ήταν έτοιμη να άποσυρθή, όταν άπό τα μπροστά να καθίσματα σπκώθηκε και προκώ-ρησε ένας κύριος κομψογυμμένος.

— Επ'τρέπετε, κύριε πρόεδρε να κάμω μερικές έρωτήσεις στην μάρ-τυρα; είπε.

— Πώς ονομάζεσθε;

— Έλάτ Μπρερ, ντέκτειβ, βοηθός της άδυνωμίας του Σικάγου.

— Τι έχετε να μας πείτε;

— 'Ο ντέκτειβ Μπρερ έρώτησε την Ντόροθυ Κάλμορ:

— Μήπως γνωρίζετε τον κατηγο-ρούμενο;

— 'Η μάρτυς κοκκίνισε. 'Απάντησε άμως έπειτα άπό λίγο:

— Μάλιστα, κύριε.

— Άπό πολύν καιρό; Πόσα έτη περίπου;

— Δώδεκα.

— Ός φίλη;... Ός συγγενής;...

— Όχι... 'Ηρουν ύπνρετρία στο σπίτι του.

— Πρίν παντρευτή;

— Μάλιστα.

— Και μετά;

— Μάλιστα.

— Πότε φύγατε άπό την ύπνρεσία του;

— Πρό έξη μηνών.

— Γιατί φύγατε;

— 'Η Κάλμορ δεν άπαντούσε.

— 'Αφού δεν άπαντάτε τότε... ά-χω μαζί μου κάποιο άλλο πού θά άπαντήσει για σας. 'Επ'τρέπετε, κύ-ριε Πρόεδρε;

— Καί ο ντέκτειβ Μπρερ γύρισε κι' έγνεψε σε μία κοπέλλα να πηλαίο-σπ. 'Η Κάλμορ μόλις είδε τη νέα να έρχεται λιποθύμησε.

— Λέγετε, τί γνωρίζετε; της είπε έπιτακτικά ο Πρόεδρος.

— 'Η Ντόροθυ Κάλμορ είχε έδω-σπ μου, είπε ή νέα. 'Ηταν τό πιο έλκεινό παιδί του σπιτιού μας. Χρό-νια πολλά παίδευε τον κατηγορού-μενο να την κάνει γυναίκα του. Και πρίν να παντρευτή και μετά, και όταν πέθανε ή γυναίκα του. 'Εκεί-νος την έδίωξε.

— 'Εκείνο άμως πού σας επάνακαυόταν είπε ότι άν κατά διαστήματα ύποτροπίζη ή κνίδωσι, να έπισκεφθήτε τον δερματολόγο γιατρό σας, ό όποι-ος με ειδικά ένέσιμα, φάρμακα και αυτομάθε-ραπειά θά σας άπαλλάξη, ριζικά, άπ' τις δυσάρε-στες συνέπειες και χρονιότητα της παθήσεως σας.

— Άν την κατάστασή αυτήν την παραμελήσετε, τό-τε ή κνίδωσι καταντά χρονία και με την παρημ-κρότερη αίτια τό πρόσωπό σας θά παραμορφώνεται.

Κνίδωσις

Β'.

Στό προηγούμενο σημείωμα, μιλήσαμε για τα αί-τια πού προκαλούν την κνίδωσι, κοινώς ούρτικάρια, τη συχνή αυτή δερματική πάθος, ή όποια, έκτός των άλλων άντιαοθητικών άλαδών, πού προ-καλεί στο δέρμα, γίνεται συγχρόνως αίτια και γε-νικώτερων διαταραχών. Μιλήσαμε ώσούτως για τις τροφές πού εύνοούν περισσότερο την έκδήλωσή της, καθώς και για μερικά φάρμακα και άρρώδης, πού λαμβανόμενα για θεραπευτικούς λόγους, άσχετάς της θεραπευτικής των ικανότητος, είναι δυνατόν να προκαλέσουν κνίδωσις.

Γι' αυτό πρέπει να ύπενθυμίζετε έκάστοτε στό γιατρό σας άν σας έχρ πειράζει κανένα φάρμακο ή άν έχετε κάνει άλλως άντιετακτικό ή άντιδι-φοθερτικό ή άντισπρεπτοκοκκικό όρρο, για να πάρη τά κατάλληλα προφυλακτικά μέτρα.

— 'Όταν ή κνίδωσι είναι έλαφρά με την λήψη ενός καθαρτικού και με λίγη διαίτα τα πάντα παρέρ-χονται μετά δυό ή τρεις ήμέρες. 'Αν όπτε άμως ό-τι τα συμπτώματα έπιμένουν ως και φαούρα εκ-νευριστική, πρέπει πάραυτα ν' άποσπνήθε στον δερματολόγο γιατρό σας.

— 'Υπάρχουν διάφορες άρρώστειες του δέρματος πού μοιάζουν με την κνίδωσι και συννοούνται άπό φαούρα. 'Η φαούρα αυτή έκτός πού είναι ένοχλη-τική για τον άρρωστο, μάς άναγκάζει να ζυμώσαστε, τότε δε σκηνιατίζονται στο δέρμα γρατσουνιές ή μικρά οπυράκια πού είναι πολύ δυσάρεστα να τα βλέπη κανείς και πολλές φορές άσπηνουν δυσκο-λοδράπεια σημάδια και ούλες. Οι αίτιες της φα-ούρας είναι πολλές και μόνο ο δερματολόγος σας θά τις βρει. Μά παραμελήτε λοιπόν την δερματική πάθος σας και μη ξεγελιάστε με τα πρακτικά, άλλά πηγαίνετε στό γιατρό σας, γιατί κάθε φα-ούρα έχει και τη δική της αίτια.

Τό τονίζω τότο ιδιαίτερως, διότι πολλές προ-σπλήν πρός έμέ πελάτες ό όποιοι πάσχοντες εκ-φώρας ύπεβάλλοντο άπό μακρόν χρόνο εις άυ-στηράν διαίταν ως πάσχοντες δίδην υπό άνασπ-λάσιος. 'Εντός ελαχίστων ήμερών άππαλγανσαν ά-πό της ένοχλητικής παθήσεως των, άλλ' έν τω μεταξύ είχαν μεταδώσει την ψώρα και εις άλλα μέλη της οικογενείας των, έξ ής αίτίας και έξη-ναγκάσθησαν να ύπεβάλλοντο εις εξέτασιν, άλλως θά έδωσανίζοντο άκόμη και θά ύπεβάλλοντο εις διαίταν.

Σ' έλαφρά έκδήλωσι συμπτωμάτων κνιδώσεως, πού είναι κοκκινίλες κι' έλαφρό πρήξιμο του προ-σώπου και των μετώπων ή φουσκάλες κοκκίνες συγχρόνως και σε διάφορα άλλα μέρη του σώματος, φαούρα και κάψιμο στο μέση των φουσκάλιδων, ή πρώτη σας φροντίη είναι να πάρετε ένα καθαρί-ο. Την πρώτη ήμέρα άσπρη διαίτα με φρούτα και χόρτα ή πατάτες βραστές. 'Αμα την δεύτεραν ή τρίτην ήμέραν οι δερματικές έκδηλώσεις ύποχω-ρουν τελείως, θά εξακολουθήσετε επί δεκαπέν-τε ήμέρες να κάνετε σχετική διαίτα με χόρτα, βραστά κρέας ή ψύτα, πουρέδες, χορταρικά, φρού-τα, κομπότσες.

Τοπικά, όταν παρουσιάζουν οι έκδηλώσεις και για ν' άνακουμίσθε άπό την πολλή φαούρα και την τοπική κάψια, περιβρέχετε τις φουσκάλες δυό τρεις φορές την ήμέρα με ρίγινά νερού και ζυ-διού και κατόπιν τις πουράρες μ' άβαντο τάλκ.

